AVENTURI LA BORDUL USS ENTERPRISE

STAR TREK®

de Alan Dean Foster

JURNALUL 2

SUPRAVIEŢUITORUL

Apariţia dispărutului filantropist Carter Winston la bordul lui *Enterprise* merita să fie sărbătorită. Nimeni din echipajul navei nu bănuia că, de fapt, aveau de a face cu un vendorian angrenat într-un fatal joc al spionajului.

SEMNALUL LORELEI

O forţă necunoscută punea stăpânire pe navele stelare în sectorul Cicada. Când *Enterprise* a devenit una dintre victime, doar datorită locotenentului Uhura echipajul şi nava au putut fi salvate.

VULCANIANUL GIGANT

O misiune de cercetare a dus echipajul lui *Enterprise* pe o nouă lume, la frontierele Federaţiei, unde o rasă de oameni-plante, condusă de un uman mutant, era hotărâtă să-i ţină captivi.

Consilier literar: *Daniel Cristian Dumitru*
Coperta: *Marian Mirescu*
Titlul original: STARTREK, log 2

ISBN 973-96620-1-3

STAR TREK

Jurnalul 2 al astronavei *ENTERPRISE*.
Astrodate:
5402.7-5503.1 inclusiv.
James T.Kirk, cpt. USSC,FS ret.
la comandă.
Transcris de: Alan Dean Foster.
Tradus de:
Eugen Predatu.
În Arhivele Istorice Galactice
pe S. Monicus.
Data stelara: 6110.5
Custode: JLR

EDITURA CRISTIAN PLUS

Pentru mămica şi tăticul,
Fără a căror sinceră cooperare,
Acest autor nu ar fi existat.

Partea I

SUPRAVIEŢUITORUL

adaptare după un scenariu de James Schermer

Capitolul I

Spaţiul nu este tăcut.

Dacă ai urechi – cea mai potrivită metodă cu care să auzi – aparentul vid şi dezolarea neagră sunt transformate într-un cor obraznic de mormăieli, fluierături, explozii şi pocnituri.

Gemetele modulate uniform ale cuasarilor activi, şuieratul discordant al găurilor negre, bâzâitul extrem de puternic al pulsarilor nevăzuţi – toate îşi aduc partea lor de contribuţie la constituirea unui cor dumnezeiesc de o complexitate şi un ritm impunătoare.

De la piticul alb la uriaşul roşu, fiecare soare îşi etalează propriul semnal, distinct, individualizat, întocmai cum animalele prezintă un miros specific şi florile au o anumită culoare.

Chiar în acest moment, în acest colţ de univers lipsit de importanţă ca oricare altul, era generat un sunet extrem de neobişnuit. El provenea de la un obiect minuscul, cu o formă neregulată, care se mişca cu rapiditate şi care avea masa mult mai mică decât cea solară.

Şi, totuşi, sunetele pe care le producea te izbeau prin faptul că erau mai slabe şi mai distincte decât acelea produse de oricare alt soare, pulsar ori nebuloasă radio.

Oricine trecea prin apropierea acestui obiect ar fi avut nevoie de instrumente, într-adevăr, foarte-foarte sensibile, pentru a putea recepţiona sunetul.

Dar dacă aveai echipamentul individualizat adecvat şi o cantitate imensă de amplificatori la îndemână, puteai fi în stare să auzi:

Decoraţi camerele cu ramuri sfinte fa-lala, lala

Acesta e sezonul cu zile fericite, fa-lala, lala![1].

Dar pe atunci, desigur, *Enterprise* va fi ajuns mult dincolo de raza de acţiune a receptorului.

O dată pe an, copacul era desfăcut şi ridicat din compartimen

---

[1] Colinde englezeşti.

tul său special şi depozitat la temperatură joasă, în fundul came rei frigorifice a navei stelare.

Apoi, într-o atmosferă plină de veselie, era aşezat în salonul p rincipal al echipajului şi împodobit cu de toate, de la autenticele prăjituri însiropate până la îngerii produşi prin intermediul hologr amelor.

Şi era un brad adevărat, un brad atât de frumos şi reprezentat iv încât oricare dintre cei care sărbătoreau şi l-ar fi dorit.

Nimeni nu se gândea că acesta crescuse într-un pământ de p e o lume necunoscută lui Man, atunci când erau rostite primele vorbe pe lumea sa.

Un grup de ingineri şi tehnicieni organizaseră o petrecere lipsi tă de profesionalism, dar plină de entuziasm, chiar în apropierea părţii de jos a tulpinii copacului luminos. Ei interpretau colinde în acompaniamentul de lux al unui micuţ pian electric.

Locotenentul Uhura se sprijinea de imitaţia de cămin din apro piere. Ea vorbea cu un tânăr sublocotenent de la secţia de furier i. De fiecare dată când voia să accentueze un punct de vedere, s au altul, o făcea prin împungerea pieptului acestuia cu degetul (unul dintre cele care nu erau înconjurate pe păr, bineînţeles).

În ce-l priveşte pe sublocotenent, acesta era încă nesigur asu pra felului în care trebuia să reacţioneze. Pe de-o parte, situaţia bruscă, neaşteptată în care era implicat cel mai dorit locotenent de pe navă, se desfăşura promiţător. Pe de altă parte, nu putea uita că era superiorul lui. Dată fiind lipsa de echilibru de care era stăpânită doamna locotenent, trebuia să aibă grijă ca lucurile să nu ia o întorsătură neaşteptată.

— Assscultă… ascultă sublocotenent Burns… îţi spun eu că ni mic nu e mai frumos decât munca în comunicaţii! Comunicaţiile reprezintă secţia cea mai importantă, cea mai necesară de pe a ceastă navă. De ce, fără comunicaţii noi… noi n-am putea vorbi unul cu celălalt.

Părea absorbită de această idee, apărută brusc.

— Te întreb… unde ar putea merge *Enterprise* fără comunicaţi i? Unde?!

— Nu pot să nu vă dau întrutotul dreptate, doamnă locotenen t, fu de acord Bums, lăsând cu grijă să-i alunece o mână aprobat oare pe după umerii ei. Desigur, trebuie să avem mereu în vede re că sunt tot felul de comunicaţii… uite, dă-mi voie să-ţi mai u

mplu paharul. Am câteva teorii personale, care sunt convins că vor fi îmbunătăţite serios prin comentariile şi sugestiile unui ofiţer superior ca dumneavoastră. Dacă mi-aţi putea acorda câteva minute… Am trasat câteva scheme interesante care…

În partea opusă a salonului, inginerul Scott îl acaparase pe Spock la o masă liberă. Suprafaţa dintre ei era acoperită cu nenumărate foi de hârtie, umplute cu diagrame inginereşti, trasate în grabă.

— Acum uită-te aici, Spock, spunea Scott trasând apăsat o altă linie aproape oblică, cu peniţa stiloului său, asta este…

Făcu o pauză şi îşi fixă privirea dezaprobatoare pe ofiţerul unu de pe *Enterprise*.

— Oh, zâmbeşte, Spock, de ce nu zâmbeşti? Acesta este anotimpul care trebuie să fie cel mai vesel, *fa-la la…*

Reacţia lui Spock era a unuia care folosise în multe scopuri acea zi, ca răspuns la brusca explozie de activităţi lipsite de logică. Pentru el, acest „anotimp” părea o nebunie ciclică care, din fericire, trebuia să se nască numai o dată pe an.

Dar, pe lungile deşerturi de pe Vulcan, îi era foarte greu.

— Îmi pare rău, domnule Scott. Mai întâi de toate, eu nu fac *fa-la la,* după cum bine ştiţi. De asemenea, chiar dacă aceasta era sărbătoarea mea şi nu a dumneavoastră, nu cred că aş fi fost în stare să desfăşor nici cea mai mică din activităţile absurde care par a constitui metoda normală de sărbătoare. Unul dintre motive este că vulcanienii nu-şi poluează voluntar circuitul sanguin cu combinaţii ciudate de molecule de alcool etilic.

Asta păru să-l scoată din minţi pe şef, care se retrase plin de uimire, nevenindu-i să creadă.

— Poluare? Domnule Block, trebuie să înţeleg că afirmi?… Asta numeşti…? Vrei, să spui că priveşti această substanţă excepţională ca fiind poluantă?

— Cred că tocmai asta am spus, domnule Scott. Într-adevăr, dacă nu puteţi înţelege..

— Nu. Nu, e-n regulă, Block, înţeleg. Înţeleg foarte bine.

Îşi umflă pieptul şi reuşi să arate întocmai ca un martir scoţian. Începu să adune teancurile de desene.

Acestea depăşiră braţele sale şi căzură pe podea.

Când se aplecă să le recupereze pe cele căzute, pierdu un alt set.

— Dacă aşa crezi despre asta, continuă el, ridicând una şi scăpând trei, va trebui să găsesc pe altcineva căruia să-i împărtăşesc ideile mele. Cineva care să-mi aprecieze desenele. Cineva care va fi fericit să împărtăşească entuazismul meu.

Hotărând aparent că ajunsese să reducă recuperările în ce priveşte paginile căzute, se întoarse şi se îndreptă în direcţia unui grup de subingineri din apropiere, împrăştiind desenele peste tot. Subinginerii îl văzură venind, dar nu putură să se dea îndeajuns de repede la o parte din calea lui.

Spock îl privi plecând. O mână îi atinse umărul şi el se întoarse, privindu-l pe noul venit.

— Bună, domnule căpitan.

Teama iniţială a lui Spock – că ar putea să-l găsească pe comandantul navei *Enterprise* într-o stare asemănătoare cu a inginerului ei şef – era nefondată. Dimpotrivă, faţa lui Kirk era evident privată de starea de spirit a sezonului.

Expresia sa actuală era un amestec de curiozitate şi încurcătură.

— Se întâmplă ceva?

Kirk încuviinţă din cap.

— Probabil că este ceva lipsit de importanţă, domnule Spock. După cum ştii, activitatea meteorică a fost neobişnuit de bogată în acest sector, în ultimele două zile. Azi-dimineaţă, Sulu credea că detectase ceva ciudat în forma obişnuită a ploii de meteoriţi care n-ar fi trebuit să existe aici. L-am verificat adnotările, iar calculatorul pare să le confirme. Ceva se mişcă în interiorul ploii, ceva ce nu prea se comportă ca un meteorit.

— Totuşi, poate că nu-i nimic mai mult decât o zonă diferită de obiecte cosmice – dar care coboară într-o cursă paralelă cu a noastră. Atâta timp cât nu pleacă din faţa noastră, i-am spus lui Sulu să vireze în direcţia ei.

— Aveţi vreo idee ce-ar putea fi, domnule căpitan?

Kirk părea sceptic.

— Sulu crede că ar putea fi o navă.

— Aţi verificat, desigur, poziţia noastră.

Kirk încuviinţă din cap.

— Ştiu că suntem la marginea Zonei Neutre Romulane, domnule Spock. Dacă este o navă, există şansa să fie romulană. Cu toate că…

Privi cu atenţie în jurul salonului în care nivelul zgomotului crescuse cu mai mulţi decibeli în ultimele câteva minute.

— Dacă poţi să-mi acorzi câteva minute departe de ilaritatea locală, aş aprecia prezenţa ta pe punte.

— Vă asigur, domnule căpitan, că pot să vă acord mult mai mult decât câteva minute.

În timp ce mergeau către liftul punţii, Spock continuă să se gândească.

— De fapt, uneori, domnule căpitan – şi privi înapoi, acolo unde Ensign Bums încerca să o prindă pe Uhura, alergând de jur împrejurul pomului – mă întreb adesea cum au reuşit fiinţele umane să descopere focul.

Kirk apăsă pe butonul de deschidere a uşilor şi intrară în lift.

— Uneori, domnule Spock, nu suntem foarte siguri pe noi.

Lovi cu cotul pârghia care îi trimise sus, pe punte.

Spock nu spuse nimic câteva clipe, timp în care lumini care indicau alte nivele se stingeau una după alta. Dar Kirk îl cunoştea destul de bine pe ofiţerul unu, ca să-şi dea seama că ceva îl răscolea.

— Ce este, Spock?

— O absurditate, domnule căpitan. Inginerul Scott aproape m-a obligat să mă uit la planurile pentru… Se opri încurcat la mijlocul propoziţiei, lucru pe care foarte rar îl făcea. Domnule căpitan, credeţi că unui brad de Crăciun, cu patru dimensiuni, i-ar fi necesară mai mult de o piaţă din lumile populate cu oameni?

— O, ce? Domnule Spock, ai băut?…

— Domnule căpitan, nu protestez împotriva diverselor ingrediente incluse în soluţia lichidă cunoscută drept *eggnog*[2]… cu toate că pe multe din ele le găsesc mai degrabă frivole decât nutritive. Dar vă rog să fiţi convins că băutura în sine nu prezintă nicio atracţie pentru mine. Şi apoi, cred că aş putea face alergie…

Kirk uită răspunsul la întrebarea originală a lui Spock, în atmosfera acestei posibilităţi reduse.

Domnul Sulu era singurul ofiţer la staţia de pe punte.

La ocazii deosebite, Kirk permitea, uneori, ca *Enterprise* să navigheze liberă, bazându-se pe teoria rezonabilă că încă nimeni nu descoperise o cale pentru a îmbăta un calculator.

Acum însă, toată atenţia timonierului era concentrată asupra r

---

[2] Coctail preparat din lichior şi ouă.

adarelor din faţa sa.
— Vom ajunge imediat deasupra obiectului, domnule căpitan.
— Care mai e activitatea ploii, domnule Sulu?
Kirk alunecă uşor în scaunul de comandă, iar Spock se îndreptă spre biblioteca-calculator a staţiei.
— Intensă, domnule, dar nu anormală. Scuturile noastrâ şi deviatoarele o controlează cu uşurinţă. Vocea sa trăda preocupare. Dar din ceea ce citesc, nava aia de afară nu s-a descurcat aproape deloc.
— Deci este o navă?
— Da, domnule. Ajustă cu delicateţe una din comenzi. Ar trebui să o avem pe ecran dintr-o clipă într-alta.
Ecranul principal se înceţoşă ca apoi să se limpezească.
Meteoriţii care traverasau rar câmpul vizual se mişcau prea repede pentru a fi observaţi, dar corabia metalică, aflată în centrul vizorului, se vedea perfect în lumina stelară. Avea un design compact şi foarte costisitor. Numai cei foarte bogaţi îşi pot permite să pună motoare de tracţiune pe nave mici. Această maximă se adeverea atât în cazul guvernelor cât şi al indivizilor.
Oricum, acum, nava arăta mai mult ca un candidat de prim rang pentru cimitirul de nave.
Motoarele nu erau contorsionate, sau curbate, deoarece nu mai existau. Întreaga instalaţie de putere lipsea, smulsă de la pupa navei lovite.
Numeroase găuri puteau fi observate atât la partea din mijloc cât şi la cea din faţă. Era o rămăşiţă numai bună pentru cimitir.
— Du-ne mai aproape, domnule Sulu.
— Am înţeles, domnule.
Potrivind viteza şi direcţia cu grijă, timonierul dirija *Enterprise* mai aproape de mica navă. Era o manevră posibil de realizat numai cu ajutorul calculatorului de navigaţie. Niciun om nu putea să facă singur atâtea calcule complexe.
— Nu aparţine romulanilor, oricum, mormăi Kirk.
Era pe jumătate edificat. Realist vorbind, a ajuta o navă aflată în derivă nu putea fi interpretată ca o acţiune războinică, în niciun caz de oameni sau vulcanieni. Dar romulanii nu erau întotdeauna realişti. Ei aveau nişte idei ciudate în legătură cu ceea ce constituie un act agresiv. Bine măcar că Kirk putea fi scutit de aceastã grijă. În locul acesteia, putea deci să-şi concentreze gânduril

e asupra situaţiei critice a supravieţuitorilor, dacă exista vreunul.

Nu avea nevoie să consulte înregistrările calculatorului ca să înţeleagă că acea navă avea acelaşi design şi fabricaţie ca a celor din Federaţie.

— Apropie imaginea, domnule Sulu.

Sulu atinse un buton. Instantaneu, partea din spate a navei accidentate păru că sare spre ei. Mişcându-se încet, înainte şi de-a lungul fuselajului scrijelit, exploratorul telescopic se opri în final asupra unui set de numere de identificare, aflat chiar înapoia zonei de locuit. Numele şterse erau cu greu inteligibile. Puţin lipsise ca o bucată de oţel nichelat să nu se şteargă de tot.

— Am prins-o, domnule căpitan. Acesta era semnalul pentru Sulu să mişte exploratorul mai departe, de-a lungul navei.

— Verific acum numărul printre întregistrările Federaţiei.

Urmă o pauză scurtă, după care Spock adăugă leneş:

— Aş putea de asemenea să spun, domnule căpitan, că doar dacă… v-aţi înşelat şi este posibil, totuşi, să introduci o stare de beţie în calculatoare, senzorii noştri pretind că cel puţin unul dintre ocupanţii acelei nave trăieşte încă.

Surprinderea lui Kirk era autentică. Într-adevăr, nu se aşteptase ca o navă atât de rău avariată, plutind singură într-un sector spaţial foarte puţin vizitat, ar putea să fie capabilă să întreţină oameni în viaţă.

Totuşi, nu ştiau cât timp plutise nava neajutorată, sau când fusese distrusă instalaţia de putere.

Sistemele ei de întreţinere a vieţii ar fi putut fi izolate cu succes de celelalte părţi distruse şi ar fi putut să funcţioneze în continuare pe baza puterii înmagazinate pentru urgenţe, dar… Forma în care se prezenta nava, arăta altceva.

Cu toate acestea, senzorii indicatori de viaţă făceau foarte rar greşeli.

Era posibil ca să mai fie şi altcineva pregătit pentru un Crăciun fericit.

— Domnule Sulu, de vreme ce locotenentul Uhura este… of, are altă treabă, aş dori să încerci dumneata să iei legătura cu nava aceea.

— Încerc, domnule, replică timonierul în timp ce reorienta comunicaţiile de bază prin propriul său pupitru.

Urmă o pauză de câteva minute, după care Sulu privi înapoi şi îşi scutură încet capul.

— Nimic, domnule. Nici măcar o undă purtătoare. Şi nici un S.O.S.

Kirk încercă să filosofeze.

— Presupun că ar fi prea mult să ne aşteptăm ca oricare din echipamentul lor de comunicaţii să fi supravieţuit intact. În niciun caz după loviturile suportate de navă. Ocupantul dumitale poate fi încă în viaţă, domnule Spock, dar n-aş face pariu că el, sau ea, este într-o stare foarte bună.

Apoi stinse un buton aflat pe mânerul fotoliului său.

— Infirmeria. Cu doctorul McCoy, vă rog. Vorbeşte căpitanul.

Tot ce se auzi în intercom fu o voce moale şi suspicios de feminină.

— Bones, tu eşti acolo?… Urmă un sunet rapid, de neidentificat.

— Aici Jim, care-i problema?

Kirk îşi reprimă pornirea de a răspunde întrebării lui McCoy. Reuşi să se concentreze asupra problemei cu care se confrunta.

— Bones, ne-am întâlnit cu o navă mică aparţinând Federaţiei. Este o navă abandonată, care parcă a trecut printr-o râşniţă, dar potrivit senzorilor noştri, la bordul ei există cel puţin un supravieţuitor. Nu putem fi încă siguri. O să iau măsuri să fie conduşi la bordul navei noastre şi ar fi mai bine să fii şi tu în camera de teleportare.

— E-n regulă, Jim. Vocea calmă se auzi din nou şi McCoy decuplă intercomul – destul de repede, consideră Kirk. Se întoarse şi privi către Spock.

— Nimic despre nava în sine, încă?

— Nu încă, domnule căpitan. Dar curând trebuie să avem câteva informaţii. Am stabilit deja că nava nu aparţine guvernului. Listele navelor interstelare private reclamă un timp destul de mare pentru a fi verificate amănunţit. Voi fi alături de dumneavoastră şi doctorul McCoy în camera de teleportare.

— Foarte bine, Spock.

McCoy aştepta deja în camera de teleportare când Kirk ajunse acolo. Doctorul purta o discuţie prietenească cu Kyle, şeful teleportării. Sporovăiala încetă brusc, când intră Kirk, şi acesta avu impresia că discuţia lor avusese în vedere cu totul alte probleme

decât nava abandonată.
McCoy se forţa să afişeze o faţă preocupată.
— Ştim deja ceva despre ea, Jim?
— Doar că este a Federaţiei şi că este proprietatea privată a unei persoane şi, după toate aparenţele, nu conţine mai mult decât un supravieţuitor. Şi aranjează-ţi ţinuta.
McCoy privi în jos şi începu să-şi aranjeze rapid hainele.
Kirk încuviinţă din cap spre şeful teleportării.
— E-n ordine, domnule Kyle, ordonă el ironic. Doctorul este gata. Adu-i la bord.
— Da, domnule.
Nişte sunete melodioase, asemeni unei doine, se ridicau parcă în cameră. Spock intră şi se aşeză astfel încât să stea între Kirk şi McCoy, în timp ce efectul de teleportare începea să se facă simţit.
— Indicatoarele arată doar o singură persoană la bord, domnule căpitan, raportă Kyle. Kirk încuviinţă.
— Mulţumesc, şefule. Apoi se uită la ofiţerul unu. Ai identificat-o, domnule Spock?
— Da, domnule căpitan, răspunse Spock liniştit, uitându-se fix la camera de primire. Exista oare o undă de emoţie înăbuşită în vocea lui Spock?
— S-ar putea să consideri greu de crezut – după cum consider şi eu – dar nava este înregistrată pe numele Carter Winston. Am verificat şi răs-verificat. Nu este vorba de nicio greşeală.
— Cunoscutul Carter Winston?
Spock încuviinţă din cap.
— Asta este imposibil, Spock! obiectă McCoy. Recunoscuse şi el numele imediat. Îl recunoscuse şi Kyle, dar şeful secţiei de teleportare era prea ocupat pentru a-şi exprima neîncrederea. Toţi ştiau ce fusese Carter Winston.
— Carter Winston a dispărut şi s-a presupus că e mort de mai bine de cinci ani.
— E posibil, doctore, şopti Spock fără vreo undă de emoţie, ca să nu mai fie dispărut.
Kirk gesticulă către camera de primire, unde începeau să se contureze trăsăturile unei persoane.
— Vom şti peste câteva clipe, domnilor.
Conturul începu să se umple şi deveni solid. Încetul cu încetul,

câteva caracteristici ale persoanei le puteau identifica ei înşişi. Aceasta avea două picioare, era om, de sex masculin. Efectul se solidifică şi aburului luminos îi luă locul un bărbat. În acelaşi timp, Kyle lăsă jos, la maxim, singura manetă de control rămasă, şi opri brusc motorul.

Nimeni nu scotea o vorbă.

Bărbatul purta o salopetă de culoarea lemnului, închisă la gât cu o panglică aurie. Era confecţionată dintr-o ţesătură scumpă, dar lipsită de extravaganţă.

O substanţă aurie îl înconjura încă, asemeni unei aureole, iar echipamentul de protecţie a vieţii îi acoperea mijlocul.

Noul sosit se uită puţin la ei, apoi păşi pe platformă şi decuplă centura de protecţie. Aureola dispăru. Era clar că prezenţa lui McCoy în calitate de doctor era superfluă. Supravieţuitorul arăta destul de bine pentru devastatoarea experienţă pe care o suportase numai pe jumătate.

Din punct de vedere fizic, părea neatins, nu chiar în aceeaşi măsură cu un desen care îmbină armonios faimoasele şi atractivele sale trăsături. Deşi acum avea aproape patruzeci de ani, lunga sa absenţă nu afectase aparent, structura atletică a corpului său. După o jumătate de decadă de inexistenţă, nu prezenta nici un semn că ar fi dus lipsă de ceva.

Zâmbi uşor – faimosul său zâmbet.

— Incredibil! reuşi în sfârşit McCoy să articuleze, rupând tăcerea care se instalase. Este într-adevăr el!

— Carter Winston! murmură Kirk pe un ton rezervat, folosit de obicei, în adresarea către un amiral al Flotei Stelare. Aşa se cuvenea. Omul care stătea atât de calm înaintea lor, era o adevărată legendă. Legendele moarte n-ar trebui să revină la viaţă. Oamenii grupaţi în camera transportorului aveau motiv să fie puţin îngroziţi.

Winston le aruncă şi el, la rându-i, câte o privire curioasă şi amuzată. O clipă mai târziu, le dovedi că nici corzile sale vocale nu aveau nimic.

— Se pare că voi, domnilor, mă cunoaşteţi.

Kirk păşi către el şi îi strânse mâna.

— Sunt foarte puţini oameni în Federaţie care nu v-ar recunoaşte, domnule. Chiar şi după tot acest timp. E plăcut să ştim că nu mai sunteţi o legendă. Sunt căpitanul James Kirk, comandant

ul navei. E o adevărată onoare să vă avem |a bordul lui *Enterpri se*.
Îi prezentă, apoi, pe ceilalţi.
— Ofiţerul unu, domnul Spock, doctorul McCoy, ofiţerul medic şef... McCoy păşi încet spre el şi-i strânse entuziasmat mâinile.
— Sunt deosebit de onorat să vă cunosc, domnule Winston. C onsider că faptul de a fi în viaţă, înseamnă mult mai mult pentru mine decât pentru ceilalţi. Vedeţi, spuse el cu o uşoară ezitare, fiica mea mergea la şcoală pe Cerberus, acum zece ani, când a avut loc foametea.
— Ah, da, murmură Winston, Cerberus…
McCoy privi către Kirk şi apoi iar către Winston.
— Se estimase că cincizeci până la şaizeci la sută din populaţi e ar fi murit de foame dacă Winston, aici de faţă, nu şi-ar fi… Ei, vă amintiţi poveştile.
— Birocraţia se mişca cu viteza a doua în Criza Cerberus – înc et, mai încet decât morţii. Dar Winston şi-a cheltuit averea sa pe rsonală pentru a aduce destulă mâncare şi mijloace, făcând ca l ocuitorii de pe Cerberus II să depăşească periculoasa perioadă, până când idioţii aceia – şi pronunţă cuvântul cu o ură atât de m are, cum Kirk nu-şi amintea să mai fi auzit vreodată – de la Admi nistraţie s-au dat singuri afară.
Kirk îşi amintea vag întâmplarea şi fu impresionat de memoria doctorului. El nu era atât de bine familiarizat cu întâmplarea, cu m era McCoy, dar îşi aminti câteva din şocurile care urmaseră. A vusese loc un adevărat cutremur în anumite sectoare ale Flotei Stelare. Unul din acele puţine momente când miniştrii şi oamenii cu funcţii mari de conducere îşi pierd slujbele.
— Una din nenumăratele poveşti pe care le-am auzit despre d umneavoastră, domnule Winston. Este o mare plăcere pentru no i, toţi, să vă vedem în viaţă şi sănătos.
— Mulţumesc, domnilor.
Winston zâmbi iar, acelaşi zâmbet plăcut care luminase de a tâtea ori ecranele programelor de televiziune de la Braţul Înde părtat chiar şi până la Pământ, şi care ajutase la constituirea un eia dacă nu chiar a celei mai nesigure averi din toate timpurile.
— Aş vrea să spun că-mi face plăcere să fiu la bordul lui *Enter prise* dar sincer, după tot ce am trăit toţi aceşti ultimi ani, ar fi o plăcere şi mai mare dacă aţi avea la bord o baie presurizată.

Cei patru bărbaţi schimbară râsete joviale.

Spock aşteptă şi privi impacientat. Erau câteva lucruri pe care voia, al dracului de mult, să le spună, dar stătu liniştit cât timp s e schimbau urări vesele.

— Există o persoană la bord care va fi deosebit de bucurtoasă să afle că sunteţi în viaţă – locotenent Anne Nored de la secţia n oastră de securitate.

Winston îşi menţinu calmul, dar nu atât de bine încât să ascun dă şocul pe care era clar că-l suferise.

— Logodnica mea! Anne e la bordul navei?

— Da, nu vă face plăcere?

McCoy interveni înainte ca Winston, surprins, să aibă şansa de a replica.

— De unde ştii asta, domnule Spock?

— De îndată ce s-a determinat că nava pe care am localizat-o aparţine domnului Winston, am cerut informaţii despre eventuali tatea că el era singurul supravieţuitor. Informaţia privind logodn a lui cu locotenent Nored era în concluzia criptată pe care a afiş at-o calculatorul. Şi pentru mine este o surpriză, doctore.

Se întoarse din nou spre Winston.

— O să o anunţăm de îndată ce vă vom fi verificat şi procesat credibilitatea, domnule. Dacă aveţi benzile de identificare la du mneavoastră…?

— Spock! – McCoy părea nervos. – Asta este una dintre cele m ai inumane, neospitaliere şi lipsite de consideraţie cereri pe care le-am auzit.

— Consider că regulamentele sunt cât se poate de clare în ac eastă privinţă, doctore, replică Spock cât se poate de calm. O ve rificare a identităţii şi o examinare medicală completă sunt oblig atorii în asemenea situaţii. În ciuda naturii neobişnuite a acţiunii de salvare, nu văd niciun motiv pentru abaterea de la regulame nt.

Era clar că McCoy simţea altceva şi părea pregătit, să o spu nă. Dar Kirk, după o privire întrebătoare spre Spock, făcu o mişc are rapidă pentru a uşura momentul penibil.

— Spock are dreptate, Bones. Recunoaşte!

McCoy ezita şi părea încă supărat, dar nu spuse nimic.

— Şi bineînţeles că eu înţeleg, zâmbi Winston. Actele mele, că pitane. Căută într-un buzunar al salopetei şi scoase o casetă mi

că. Kirk îi aruncă în treacăt o privire curioasă.

Modelul casetelor se schimbase foarte puţin în cinci ani.

Dacă nu prin altceva, caseta pe care Winston i-o întindea se a semăna prin formă cu cele actuale.

— Vom îndeplini formalităţile cât de repede putem, domnule Winston. Bones, ce-ar fi să-l conduci pe oaspetele nostru la infir merie şi să-i faci un control medical amănunţit?

McCoy încuviinţă din cap şi îi zâmbi lui Winston.

— Tocmai voiam să vă sugerez o masă cu douăsprezece feluri de mâncare mai întâi, dar ar fi o idee bună să mă asigur că intes tinele dumneavoastră sunt în măsură s-o aprecieze. Nu va dura mult, domnule Winston.

Cei doi oameni părăsiră încăperea, sporovăind emoţionaţi.

McCoy vorbea cel mai mult în timp ce uşile liftului se închidea u în faţa lor, dar asta nu-l surprinse pe Kirk.

Totuşi, un om poate fi privat de foarte multe ştiri în cinci ani.

— Cinci ani! E totuşi greu de crezut, Spock.

— Ştiu, domnule căpitan.

Cei doi ofiţeri se întoarseră în mica sală de şedinţe. Era cea m ai apropiată încăpere, faţă de camera de teleportare, care avea un modul adecvat de acces la calculator.

— Şi totuşi ne-a prezentat imediat benzile sale de identitate. Acţiunile sale au fost absolut normale până acum. Oh, poate că e puţin prea calm pentru cineva care nu a avut niciun fel de legă tură cu civilizaţia, timp de cinci ani, dar...

— Asta face parte din felul său de a fi. Da, domnule căpitan, t otul pare să arate că este într-adevăr el, Carter Winston.

— Vom şti peste câteva clipe.

Kirk se aşeză la masa de şedinţe şi activă un mic set de butoa ne din cadrul consolei compacte din faţa lui:

— Calculatorul navei, vă rog.

Urmă o scurtă pauză şi apoi un licărit moale arătă că vocea lui fusese identificată de calculator şi că acesta era pregătit acum să înregistreze. Kirk vorbi spre un şir de grile aflat la partea de s us a mesei.

— Jurnalul căpitanului, suplimentar. *Enterprise* a salvat o lege ndă vie – cel mai cunoscut comerciant interstelar din vremurile noastre, Carter Winston. Care, din câte îmi amintesc, a strâns o groază de averi, numai pentru a le folosi în sprijinul coloniilor Fe

deraţiei, de atâtea şi atâtea ori, la vreme de nevoie sau în cazul unor dezastre. Un om întrutotul remarcabil, unul pe care mulţi o ameni, inclusiv eu, sunt bucuroşi să descopere că e încă în vi aţă. Suntem în timpul desfăşurării identificării obligatorii după s alvare!

Apoi lovi un alt buton şi introduse caseta într-o fereastră care apăruse, brusc, în birou.

— Procesul de identificare prin memoria calculatorului a benzi lor aparţinând unui bărbat cunoscut sub numele de Carter Winst on. Verificarea identităţii cerută.

Un ecran tridimensional apăru în partea de sus a biroului. Ace sta afişă imediat un set de amprente digitale, în trei exemplare. După acestea, urmară, într-o succesiune rapidă, modele de reti nă, interpretări osciloscopice şi alte informaţii.

— Funcţionează, informă vocea maşinii, uşor feminină.

Se auzi, apoi un fel de zumzăit liniştit.

— Identificare pozitivă, anunţă în final.

Kirk suspină uşurat. Desigur că era Carter Winston. Nevoia mi nţii logice a lui Spock de a verifica şi reverifica, îl făcuse prea grij uliu.

Calculatorul continuă.

— Confirmarea identificării cuprinde: amprente digitale – pozit iv, amprente vocale – pozitiv, suprafaţa retinei – pozitiv. Toată în registrarea şi documentarea în ordine.

— Afişaţi figura originală, vă rog.

Imaginea abstractă dispăru, pentru a fi înlocuită de o hologra mă a lui Winston.

Cu excepţia câtorva semne pe care Kirk le atribui înaintării no rmale în vârstă, nu se deosebea cu nimic de omul pe care îl tele portaseră la bord. Un rid în plus aici, o uşoară moliciune a pielii c olo. Amândoi oamenii studiară din nou holograma, vreme de cât eva secunde.

Apoi Kirk lovi butonul şi ecranul tridimensional se cufundă la l oc în interiorul mesei.

Se rezemă de spătarul fotoliului şi privi în partea cealaltă a m esei, la ofiţerul unu.

— Ei bine, totul se verifică. Deci avem pentru o vreme la bord un pasager distins. Presupun că, dacă nu va fi un oaspete ursuz, trebuie să aibă de spus una sau două poveşti.

— Aşa s-ar părea, domnule căpitan. Mă simt mult mai uşurat.

— Îţi faci prea multe griji, Spock. Şi acum, dacă nu te deranjează – Kirk se ridică brusc de pe scaun – este momentul să mă duc şi să mă poluez cu combinaţii exotice de proteine solide şi molecule de etanol.

— Şi tu, căpitane? M-ai auzit, deci.

Kirk se mulţumi să zâmbească doar, în timp ce ieşeau din camera de şedinţe.

Capitolul II

— Vă rog să vă întindeţi acolo, ceru McCoy; arătând spre mas a de examinare din apropiere.

Winston făcu o săritură pe platforma uşor înclinată. Cu aerul u nuia care trăieşte bucuria unei poziţii relaxate, se întinse şi puse amândouă mâinile sub cap.

McCoy se îndreptă spre dulapul din apropiere şi alese un expl orator general compact.

— N-o să doară câtuşi de puţin, Winston, spuse el cu uşurinţă, în timp ce se apropie de masă. Doar câteva minute, şi vom term ina toată treaba. Zâmbind, apăsă un buton de la explorator.

După ce i-l trecu peste picioare, McCoy decuplă dispozitivul şi verifică citirile. Zâmbetul lui dispăru şi fu înlocuit de o urmă uşo ară de încurcătură.

Winston o observă şi el.

— E vreo problemă, doctore? Să nu-mi spui că sunt gravid.

McCoy reuşi să zâmbească.

— Exploratorul pare s-o fi luat razna. Numai o clipă.

Ajustă cifrele, verifică citirile.

— Calibraţia trebuie să fie de vină, murmură pentru sine.

Apăsă butonul de activare din nou şi njişcă instrumentul pe de asupra părţii superioare a propriului său tors, examinând rezulta tele. Încurcătura sa se adânci. Bombăni cu aerul unuia care a vă zut o stafie şi preferă să pretindă că nu a existat cu adevărat ac olo, şi se întoarse spre Winston.

— Hai să mai încercăm odată.

Încă odată, exploratorul se deplasă pe deasupra formei înclina te a corpului. Încă o dată numerele rezultate, apărute pe aparat ul de măsură metalic, adânciră confuzia.

— Ciudat. Câteva abateri uşoare ici şi colo, pe care le pot înţel ege. Ai fost izolat timp de cinci ani. Nu ar fi o surpriză dacă corp ul tău ar fi absorbit nişte radiaţii ciudate, sau ceva de genul aces ta. Câteva citiri anormale sunt de aşteptat. Doar că… Privi către Winston cu o figură îngrijorată. Nu am întâlnit până acum vreo ci

tire ca aceasta la o fiinţă umană.
Winston râse cu uşurinţă, vizibil amuzat de confuzia în care pl utea McCoy.
— Vrei să spui că nu prea sunt om, doctore? A propos, Crăciun fericit!
— Crăciun fericit şi ţie, Winston! Nu, bineînţeles că nu. Oricu m, deosebirile sunt relativ mici.
Zâmbetul îi reveni.
— Uneori chiar şi cea mai bună instrumentare medicală o ia r azna. Nu reuşesc să o renovez prea des. Trebuie să fie explorato rul. Foarte rar, şi teleportarea poate provoca lucruri neplăcute or ganismului, lăsând urme care dispar pe măsură ce structurile int erne îşi revin. Cum vă simţiţi?
Winston întinse mâinile şi păru amuzat.
— Chiar foarte bine, Doc.
— Ei bine, atunci…
— Iartă-mă, doctore McCoy.
Doctorul se întoarse. Sora Chapei păşise în camera de examin are din zona recepţiei din apropiere.
— Ce este, Christine?
— Doctore, a telefonat căpitanul. Vrea să ştie dacă s-a încheia t examinarea.
— Hmm, da, presupun că da.
— Şi, doctore, locotenent Nored aşteaptă să-l vadă pe domnul Winston de îndată ce vei specifica starea lui medicală.
— Mulţumesc, Christine.
Ea zâmbi şi plecă. McCoy se întoarse spre Winston.
— Ei, cu siguranţă că nu vreau să te ţin departe de logodnica t a. Se întoarse şi strigă către uşa deschisă.
— Trimite-o înăuntru, Christine.
Îi adresă lui Winston un ultim zâmbet, pe care îl împărţi cu fe meia cu care se întâlni în dreptul uşii.
Era îmbrăcată într-o uniformă roşie de ofiţer superior de secur itate. Nu era exagerat de frumoasă, dar al dracului de atractivă prin modestia ce o caracteriza.
Ca ofiţer de securitate ce trebuie să fie mereu pregătit, era înt r-o formă fizică excelentă, care era mai mult decât se putea spu ne despre starea ei psihică de atunci.
— Carter…

Îl studie destul de mult, înainte de a se apropia de el. Apoi, reţinerea ei dispăru şi i se aruncă în braţe.

Prins dezechilibrat, braţele lui o îmbrăţişară automat, nevenindu-i să creadă.

Propria lui reacţie era, în mod considerabil, mai puţin emoţionată.

Calm, rece şi… altceva. Ceva greu de definit până în acel moment. Ea era când sobră, când gurală. O lăsă câteva minute să bălmăjească, înainte de a-i pune mâinile pe umeri şi de a o împinge, delicat, dar ferm.

— Îmi pare rău, Anne. Părerea de rău din vocea lui părea reală. Nu aş fi crezut că o să ne mai întâlnim.

Ea îi studie faţa. Pe măsură ce făcu asta, expresia i se schimbă de la una de uşurare şi plăcere, la una plină de confuzie şi incertitudine.

— Ce este, Carter? Care-i problema?

Winston răspunse fără ezitare.

— Când am plecat în acea ultimă călătorie, Anne, intenţionam întrutotul, ca ea să fie ultima. O ultimă ieşire în regiunile necunoscute, care să-mi aducă resursele financiare la nivelul la care fuseseră înainte. După asta, urma să mă întorc şi să mă căsătoresc cu tine. Dar nava mea s-a defectat şi m-am prăbuşit pe planeta Vendor. Mi se spunea că sunt norocos dacă am fost singurul care a supravieţuit. Vendorienii au reuşit să mă ajute să-mi repar nava. Am părăsit lumea lor, după patru ani de muncă grea, doar pentru a rătăci prin spaţiu încă o dată.

— Dar ai fost salvat, ai supravieţuit! aproape că ţipă. Trăieşti şi suntem iar împreună! Nimic nu s-a schimbat.

Winston privea în altă parte.

— Anne, eu m-am schimbat. Mai întâi au fost operaţiile – foarte multe operaţii. Operaţii plastice, regenerarea oaselor, înlocuirea organelor afectate cu unele artificiale, înlocuirea sângelui. Vendorienii sunt chirurgi excelenţi.

Zâmbi uşor, amintindu-şi întâmplări de demult.

— Spuneau că am fost mai avariat decât nava. După ce m-au adunat din nou, Vendorienii mi-au repartizat unul din oamenii lor, să aibă grijă de mine şi să mă doftoricească până la însănătoşire.

Toate acestea erau foarte interesante, fascinante chiar, dar n

u făceau nimic pentru a explica exprimarea iniţială a lui Winston.

— Dar spuneai că te-ai schimbat, Carter. Cum? Nu văd nicio schimbare.

— Nu e o schimbare vizibilă, Anne. Numai că…

Făcu o pauză. Brusc păru că ar fi renunţat la orice intenţie privind alte explicaţii.

— S-a terminat totul între noi, Anne. Într-adevăr nu pot explica de ce sau cum, dar s-a terminat. Nu aş fi crezut că va trebui să trec şi prin asta. Tot ce-ţi pot spune acum că s-a întâmplat este că nu mă pot căsători niciodată cu tine.

Continuă să privească liniştit.

Gura ei se mişcă, dar nu pronunţă niciun cuvânt. Totul se întâmplase atât de brusc deşi păruse atât de bine. Chiar şi primele lui fărâme de explicaţii păreau că lasă loc pentru speranţă. Apoi, brusc, devenise ferm şi inflexibil, lovind-o cu o declaraţie atât de dură şi rece, ca partea nevăzută a lunii.

Se întoarse şi părăsi în fugă camera, lăsându-l pe Winston aşezat singur la masa rece de examinare, urmărind-o cu privirea.

Kirk terminase protocolul ceremonialului de a bea cu echipajul, de a împărtăşi glumele lor, precum şi de a dialoga.

Dar se întoarse pe punte destul de repede. Acum era iar aşezat pe scaunul de comandă, folosind un instrument de scris, pentru a marca ordine pe un disc de sticlă cu margini de metal. Un tânăr asistent, Ayers, stătea în picioare într-o parte, aşteptând ordinele căpitanului.

Clătinând din cap cu satisfacţie, citi ordinele, semnă şi o întinse. Era o caracteristică pentru membrii echipajului să umble aiurea, pe jumătate ameţiţi, în timpul sărbătorifor, dar căpitanul trebuia să rămână rece şi sobru, tot timpul, mai ales în public.

— Preia comanda navei, domnule Spock. Mă duc în cabina mea să completez raportul referitor la salvarea lui Winston.

— Foarte bine, domnule căpitan.

Kirk se ridică şi se îndreptă către liftul punţii. Spock se mută de la staţia băncii de date şi se aşeză în scaunul de comandă. Se gândea la raport în timp ce mergea spre al doilea lift care urma să-l ducă la cabina personală.

Încă se mai gândea la el şi după ce-şi scosese pantofii şi se aş

ezase la birou. Porni aparatul de înregistrat dar, o bună perioadă de timp, stătu şi medita, incapabil să spună ceva. Totul părea in credibil.

Cinci ani întregi fără niciun fel de legătură cu civilizaţia.

Şi cine ştia cât de mult din aceşti cinci ani îi petrecuse plutind singur în spaţiu, fără să aibă vreo altă fiinţă umană drept compa nie.

Oh, existau înregistrări privind cazuri în care oamenii supravi eţuiseră chiar perioade mai mari de timp plutind în spaţiu. Nu ex istaseră probleme cu trupurile lor, ci cu minţile. Şi totuşi Winston părea atât de sănătos şi calm când păşise afară din camera de t eleportare, ca şi când fusese plecat numai o zi sau două.

Kirk îşi clătină capul, admirativ. Totdeauna se spusese că Win ston era o persoană remarcabilă. Stăteau mărturie o groază de poveşti, incidentul Cerberus fiind numai unul dintre ele, şi acum Kirk o ştia din proprie experienţă.

Tocmai era pe cale să înceapă dictarea, când semnalul muzic al al uşii îi atrase atenţia.

Uşile se deschiseră silenţios şi Winston păşi înăuntru.

— Sper că nu deranjez, căpitane.

— Nu, vă rog să intraţi, domnule Winston. Tocmai eram pe pu nctul de a finaliza raportul oficial referitor la salvarea dumneavo astră. Zâmbi. Când Flota Stelară va furniza detaliile, cei de la pr esă vor înebuni. E posibil să dereglaţi fax-urile de îndată ce veţi pune piciorul pe solul Federaţiei.

— Mă aştept la aşa ceva. Winston îi întoarse zâmbetul. Am fos t jos, să-mi inspectez nava. Oamenii tăi au fost destul de binevoi tori, încât să o depoziteze în sala de încercări. Ştii, motoarele pr opulsoare funcţionează încă. Remarcabil.

Kirk se întoarse, căutând microfilmul cu analiza navei lui Wins ton.

— Dar e puţin spus că nava a suferit avarii serioase. Nu va ma i călători la viteza de remorcare, dar câteva din sisteme încă ma i funcţionează şi încă pot fi salvate. Dar trebuie avut în vedere că toate instalaţiile voastre sunt scumpe.

— Oricum, am ordonat inginerului meu şef să o examineze cât se poate amănunţit şi să scrie un raport complet pentru dumnea voastră. Este pe aici, pe undeva.

Winston îşi împreună braţele în jurul pieptului. Nu era nimic n

eobişnuit în acest gest.

Ceea ce urmă ca rezultat al gestului, dovedi contrariul.

Conturul său părea că era cuprins de spasme, că devine vag, neclar, apoi că se transformă într-o pastă fluorescentă. Transfor marea se încetini, apoi se opri.

Pe locul pe care stătuse Winston, apăruse o ciudăţenie multic oloră şi hidoasă. Avea şapte tentacule subţiri, care se întâlneau l a vârf, şi se uneau pentru a forma o umflătură ovală, înconjurată de lentile convexe. Lentilele pulsau cu o lumină slabă. Un tentac ul se ridică de pe podea. Îl atinse pe Kirk uşor, aproape îl mângâ ie pe ceafă. Ochii căpitanului se închiseră. Alte tentacule se mişc ară, pentru a prinde trupul care cădea. Creatura îl ridică pe inco nştientul Kirk şi îl purtă fără efort spre pat. Trecuseră numai cât eva minute de la transformare la atac şi totul fusese făcut înfr-o linişte desăvârşită.

Acum, ciudăţenia se retrase de lângă pat şi îşi petrecu o pere che de tentacule peste partea de sus a corpului – nu avea nimic care să arate drept piept. Urmară iarăşi spasmele şi transformar ea fluidă. Încă o dată creatura se transformă şi deveni fiinţă um ană.

Nu deveni Carter Winston.

Dar era fiinţă umană şi putea fi imediat recunoscut.

ERA CĂPITANUL JAMES T. KIRK.

Infirmiera Chapel intră în salonul de examinare din cadrul labo ratorului şi se îndreptă spre locul unde era aşezat doctorul McCo y, preocupat de citirea amănunţită a unui manual de inginerie m edicală. Ea ţinea într-o mână micuţul explorator portabil şi multe alte instrumente suplimentare în cealaltă.

McCoy îşi ridică privirea de pe manual.

— Ce-i, Christine?

— Domnule doctor, spuse ea apăsat, nu găsesc nici cea mai mică greşeală în ceea ce priveşte aceste instrumente. Toate fun cţionează perfect, inclusiv exploratorul principal. Dar citirile apar încă uşor anormale, având acele variaţii ciudate ale lui Winston.

Îl privi, aşteptând.

— Dar testele pe care le-ai făcut lui Winston după…

Ea ezită. Două lucruri circulă mai repede decât viteza luminii: navele stelare şi bârfele. Bârfele romantice mai repede dintre to

ate.
McCoy ridică din umeri. Anumite lucruri era imposibil să fie ţinute secret.
— După ce a plecat Anne Nored? Unele au ieşit aiurea, altele au ieşit bine. Diferenţele nu au nici măcar valoare de consistenţă, Christine. Aşa cum sunt, aceste rezultate nu au niciun fel de sens. Trebuie să fie greşeala noastră.
Se ridică în picioare.
— Haide. O să evaluăm din nou citirile şi de data aceasta vom afla adevărul.

Uşile liftului se deschiseră înspre punte şi Winston/Kirk intră. Spock privi înapoi spre el şi se ridică de pe scaunul de comandă. Winston/Kirk se aşeză în timp ce ofiţerul unu se întoarse spre propria sa staţie.
Sulu privi înapoi spre scaunul de comandă cu mirare.
— Nu spuneaţi că mergeţi la cabina dumneavoastră, domnule?
— Am fost deja acolo, domnule Sulu, dar a intervenit ceva înainte de a începe raportul. Ceva mult mai important. Stabileşte un curs direct spre Rator III.
Asta provocă o altă privire, de data aceasta de un interes mai mult decât obişnuit.
— Prin Zona Neutră Romulană, domnule?
— Acesta e un ordin, domnule timonier.
Sulu părea nesigur.
— Dar, domnule, dacă suntem provocaţi acolo, romulanii pot confisca nava. Tratatul prevede că…
— Sunt pe deplin familiarizat cu prevederile tratatului, domnule Sulu, răspunse Winston/Kirk, şi cred că ai auzit ordinul meu.
— Am înţeles, domnule, admise imediat timonierul.
Se orientă asupra sarcinii de schiţare a cursului cerut.
Spock, care asistase la acest schimb de vorbe cu preocupare crescândă, se simţi obligat, în final, să spună măcar ceva cu valoare de avertisment.
Nu-i stătea în obişnuinţă să ridice obiecţii, oricare ar fi fost deciziile lui Kirk şi indiferent cât de ciudate ar fi părut iniţial, deoarece totdeauna aveau o evoluţie care dovedeau în final că sunt rezonabile.

Dar de data asta nu era aşa. Spock mai făcu o ultimă verificare pe tabloul său de comandă. Citirile îi confirmară suspiciunile.

— Domnule căpitan, senzorii cu raza de acţiune maximă localizează ceva care se află pe traseul nostru anticipat. La această distanţă destul de mare, este imposibil de determinat natura obiectului. S-ar putea să fie vreo altă navă comercială interstelară, ca a lui Winston. S-ar putea să fie şi o navă romulană. Sau să nici nu fie o navă. Totuşi, consider că e imprudent să forţăm şansa trecerii neanunţate prin zona neutră.

— Domnule Spock, replică Winston/Kirk, am vorbit cu Winston despre asta cu destul de mult timp în urmă. M-a asigurat că este o necesitate absolut vitală să ajungem la Rator III cât mai repede posibil. Supravieţuirea populaţiei unei întregi planete poate depinde de asta. Din nefericire, este necesară trecerea noastră printr-un braţ al Zonei Neutre.

— O misiune admirabilă, domnule căpitan, fu de acord Spock. Dar dacă punem în pericol nava noastră, nu vom fi de niciun folos poporului de pe Raton III.

— Nu vom fi de niciun folos nici dacă nu vom ajunge la timp, domnule Spock. Nu aş fi ordonat asta dacă nu simţeam că e bine să procedez astfel. Winston spunea că senzorii săi nu au detectat nici urmă de romulani când au trecut prin zonă, înainte să i se fi defectat nava. Sunt bucuros că mi-ai spus adevărul. Mai ales că afirmaţiile lui sunt considerate onorabile, nu-i aşa?

Spock ezită o secundă.

— Acesta îi era reputaţia, domnule căpitan.

— Curs stabilit, domnule, anunţă Sulu.

— Execută, ordonă Winston/Kirk.

Sulu se aplecă înainte şi potrivi comenzile.

— Am executat întocmai.

Nu avură nicio senzaţie la schimbarea cursului. Spaţiul era prea vast pentru ca simţurile umane aflate în interiorul navei, să se sizeze o schimbare de direcţie la viteza de bază. Dar marea navă stelară începuse treptat să vireze, de la cursul pe care-l urma, şi să se întoarcă într-o curbă largă care trebuia să o ducă în interiorul Zonei Neutre.

Sulu avu nevoie numai de câteva clipe pentru a-şi reverifica citirile.

— Suntem pe cursul ordonat, domnule.

— Foarte bine, domnule Sulu. Anunţă-mă dacă se întâmplă ceva neobişnuit. Se ridică şi se îndreptă spre lift. Mă duc înapoi, în cabina mea. Preia din nou comanda, domnule Spock.

Spock îl privi pe căpitan în timp ce acesta ieşea de pe punte.

Timpul trecea. Nu se petrecu nimic care să deranjeze programul navei, lucru care-i convenea pe deplin lui Spock.

După un îndelungat timp de gândire, în sfârşit atinse butonul de activare al jurnalului de bord şi vorbi moale în grilele de înregistrare.

— Jurnalul de bord al navei, data stelară cinci mii patru sute doi punct şapte. Înregistrează ofiţer unu. Recenta schimbare a cursului ordonată de căpitan, ne-a dus mult în interiorul Zonei Neutre Romulane. Această schimbare a fost iniţiată aparent la cererea noului nostru pasager, Carter Winston. Informaţiile furnizate de Winston s-au dovedit până acum precise. Nu am interceptat nicio navă romulană, sau din această cauză, nici alte nave, indiferent de tip. Totuşi, am ordonat să fie menţinuţi toţi senzorii pe explorare cu bătaie lungă şi o supraveghere atentă a oricărui obiect generator de suspiciune, în limitele razei de acţiune a exploratorului. De asemenea, am…

Ameţit, era încă ameţit.

Kirk se încordă şi se ridică pe şezut, în pat. Două lucruri îl descumpăniră imediat. Mai întâi, nu băuse atât de mult. Un *eggnog* nu avusese niciodată, dar niciodată, un asemenea efect asupra lui. Îngurgitase o groază de lichide mult mai tari decât cocteilul de sărbători, care era o nimica toată prin comparaţie. Niciuna nu-l năucise vreodată în asemenea hal! Şi pe lângă asta…

Privi la cronometul fixat în perete, deasupra patului. Uh, ceva nu era în regulă nici cu asta. Ce se întâmplase?

Nu-şi putea explica ce i se întâmplase. Poate că altcineva putea.

Kirk intră cu paşi mari, foarte hotărât, pe punte. Deşi se simţea exagerat de confuz, nu avea niciun rost să mai afle cineva despre asta, cel puţin deocamdată.

— Preiau comanda, domnula Spock.

Spock ridică uşor o sprânceană, dar se mută de acolo fără să comenteze.

Sulu se uită şi el înapoi, curios.

Kirk se aşeză rezemat în scaun, se relaxă şi încercă din toate puterile să-şi amintească.

Introspecţia nu avu niciun rezultat, dar o privire accidentală în ainte dădu într-adevăr peste cap un interesant nod de informaţi i.

Privirea lui întâlni marele cronometru de pe panoul de navigaţ ie, acela care stabilea timpul navei pentru ceilalţi de pe *Enterpri se*. Citea 1405.

Nu era nimic care să zăpăcească lumea în asta. Totuşi, îşi ami ntea exact timpul de pe cronometrul său de perete, de când pă răsise cabina. Spunea 1404. Şi când căutase în birou o anumită casetă, înainte – înainte de a adormi – se întâmplase să observe timpul de pe ceasul de birou. Citise 1400.

Nu era şocant de semnificativ poate, dar…

Spock, care îl privise pe Kirk indirect încă de când acesta se în torsese pe punte, îi observase confuzia.

— S-a întâmplat ceva, domnule căpitan?

— Nu sunt… nu sunt sigur, Spock.

— Vă simţiţi bine, domnule? întrebă Sulu alarmat.

— Bine, domnule Sulu, bine. Dar mă simt?… Se întoarse spre Spock, mormăind pe jumătate pentru sine. Mă dusesem înapoi î n cabină, să dictez finalul raportului privind salvarea… Până aici îmi amintesc. Şi mi se pare că… am adormit. Dar cel mai ciudat lucru, domnule Spock, este că nu-mi amintesc să mă fi mutat de la masă în pat. Şi nu-mi amintesc să fi adormit vreodată atât de repede şi atât de profund, numai pentru câteva minute. Dacă er am atât de obosit, se pare că trebuia să fi dormit o oră sau apro ximativ o oră.

— Posibil să fi avut nevoie de odihnă mai mult decât credeţi, d omnule căpitan, sugeră Spock, neavând nicio concluzie de tras î ncă. Corpul are propriul său sistem de verificări şi balansări în ac eastă privinţă. Dumneavoastră cereaţi în mod clar, cel mai scurt pui de somn. În orice caz, nu s-a schimbat nimic de când aţi plec at. Păstrăm în continuare cursul prin zona neutră, spre Rator III.

— Dar nu-mi amintesc să fi mers spre… Kirk se opri, privind s pre Spock, brusc uimit: Zona Neutră Romulană, repetă apăsat.

— Este singura zonă neutră faţă de care eram apropiaţi, domn ule căpitan, replică ofiţerul unu cu o uşoară ironie.

— Nu ţi-am dat nicio autorizaţie să intri în ea, domnule Spock.

Ai ordonat vreo schimbare a cursului?

— Nu, domnule, replică Spock la fel de confuz acum. Dumneavoastră aţi făcut-o.

— E ridicol!

Mintea lui Kirk căuta. Mai întâi un prea neobişnuit moţăit, iar acum Spock părea că înebunise. Sau poate că dormea încă şi toate astea nu erau decât un vis urât.

Dacă era aşa, eră trecut de mult timpul să se trezească.

— Nimeni din Flota Stelară nu ar da un asemenea ordin decât dacă ar fi o problemă de viaţă şi de moarte, Spock.

— Cred că aceasta este raţiunea pe care aţi folosit-o, domnule căpitan.

Se întoarse şi mişcă un buton de pe panoul de deasupra capului său. Exista un ecran micuţ fixat în interiorul panoului. Atât Kirk cât şi el se uitau la acest ecran. Acesta prinse viaţă şi, odată cu el, apăru scena care avusese loc pe punte, numai cu câteva momente înainte.

„Nu spuneaţi că mergeţ în cabina dumneavoastră, domnule?” spunea un Suly înregistrat, în timp ce Kirk privea, nevenindu-i să creadă.

„Am fost deja acolo, domnlue Sulu… stabileşte un curs direct: spre Rator III”.

„Prin zona neutră, domnule?”

„Acesta este ordinul, timonier.”

Kirk îşi mută privirile de la blestematul de ecran. Văzuse destul. Mai mult decât destul.

— E de ajuns, Spock.

Spock opri înregistrarea şi se răsuci, pentru a privi spre căpitan.

Kirk alunecă pe spate, în scaun, foarte gânditor.

Un număr de explicaţii se sugerau singure. Pe măsură ce examina una şi trecea la următoarea, deveneau din ce în ce mai enervante şi din ce în ce mai puţin realiste. Totuşi, un singur lucru îl ştia. Până când toată treaba asta va fi lămurită şi o explicaţie rezonabilă se va sugera singură, trebuia să plece de pe punte.

— Domnule Sulu, găseşte-l pe domnul Scott şi raportează-i să se prezinte pe punte pentru a lua comanda, te rog.

Se ridică şi se îndreptă spre ieşire. Spock plecă să-l însoţească.

— De asemenea, domnule Sulu, spuse peste umăr, calculează o cursă pentru a scoate *Enterprise* în afara Zonei Neutre la ba ză-şase. Locotenent M'ress, pune nava în stare de alertă galbe nă.
— Desigur, domnule căpitan, luă la cunoştinţă preocupatul loc otenent.
— Alertă galbenă, domnule? se miră Spock în timp ce uşile se închideau înapoia lor.
— Cred că e necesară, Spock, până voi fi în stare să găsesc o rezolvare a acestei situaţii. Nu mă simt în măsură să-mi asum ni ciun risc... în indiferent ce s-ar petrece aici. Cu siguranţă că pâ nă acum ai observat, că atât acţiunile cât şi ordinele mele de ult imă oră au fost, ei bine, contradictorii.
— Mărturisesc că ceva de genul acesta sesizasem, domnule căpitan. Dar motivul pentru care...
— Domnule Spock – vocea lui Kirk era străină – nu-mi amintes c să fi dat ordine de intrare în Zona Neutră. Am părăsit puntea, m-am dus în cabina mea, am adormit câteva clipe şi m-am întor s pe punte. Asta-i tot.
Ca de obicei, logica lui Spock o luă înaintea tactului, deşi Kirk nu observă. El voia răspunsuri, nu simpatii. Prea multe lucruri uit ate erau în primejdie.
— Poate că ar fi o idee bună să vă examineze doctorul McCoy, domnule căpitan.
— Sunt absolut de acord. Dacă am devenit subiectul afecţiunil or mentale, lăsând la o parte pe cele fizice, în timpul cărora dau ordine periculoase, atunci am devenit un pericol pentru navă. N u pot să-mi imaginez ce mi s-a întâmplat, dar nici nu pot să-mi a sum riscul ca o astfel de posibilitate să devină realitate.
Lovi un buton şi luminile liftului alunecară din poziţia verticală în cea orizontală. Acum coborau de-a lungul lui *Enterprise*.

Încă nu se explica.
Instrumentele continuau să verifice, eficienţa varia în jurul lui sută la sută, şi totuşi persistau în oferirea aceloraşi citiri ridicole.
McCoy bombăni pentru sine şi se apucă pentru a nu ştia câta oară să coreleze numerele de pe explorator, cu acelea dintr-un t abel vopsit cu o culoare foarte frumoasă, aflat pe un mic ecran. Se auzi avertizorul de la uşă, dar el nu se uită înapoi. Imaginea l

ui Carter Winston intră în camera de examinare. Privi răbdătoare în timp ce McCoy continua să potrivească cifre care nu se potriveau aşa cum ar fi trebuit. În cele din urmă, McCoy se uită, nervos, să vadă cine intrase.

Când îl recunoscu pe Winston, zâmbi în loc de salut, înainte să se întoarcă la munca sa.

— Salut, Winston, spuse în timp ce trecea. O altă serie de cifre de-a lungul ecranului. Încerc să-mi explic asta. Câteodată mă întreb dacă nu cumva ar fi trebuit să existe mai multă instrumentaţie la şcoala medicală.

McCoy era atât de absorbit în studiul său, încât nu observă transformarea dinapoia sa, o transformare care ar fi zăpăcit instrumentele medicale şi mai mult.

Nu-l observă pe Winston punându-şi mâinile peste piept, nu-l văzu dizolvându-se precum praful de budincă în apă şi devenind o apariţie străină, ciudată, care se mişca cu foarte mare uşurinţă de-a lungul podelei drepte, prin intermediul unor tentacule, cu graţia unei balene.

— Winston, am verificat testele tale de mai bine de douăzeci de ori şi nu cred…

Un tentacul se ridică şi atinse ceafa lui McCoy. Doctorul căzu de pe scaunul său.

Fiinţa străină îl prinse cu uşurinţă şi îl duse într-un laborator adiacent. În timp ce-l aşeza pe podea, sunetul uşii de la salonul de examinare se făcu auzit.

Anne Nored pătrunse în camera părăsită.

— Doctore McCoy?

Făcu un pas în interior şi uşile se închiseră automat în urma ei.

— Doctore McCoy? repetă.

În laborator, creatura îşi mişca tentaculele. Câteva secunde mai târziu, o dublură a doctorului McCoy stătea peste forma inconştientă a originalului.

Anne Nored păşi spre masa de lucru a lui McCoy. Examină fără preocupare exploratorul şi alte obiecte pe care doctorul le pusese acolo, fără a atinge vreunul din ele. Auzi un fâşâit uşor şi sări spre dreapta.

— Doctore McCoy, m-aţi speriat.

Winston/McCoy ieşi din laborator, asigurându-se că uşa s-a înc

his în urma lui.

— Nimic nu te sperie pe tine, Anne, tu eşti ofiţer de securitate, şi chiar unul dintre cei mai buni. Pot să te ajut cu ceva?

— Oh, deci eram verificată.

Zâmbi, dar apoi se încruntă, încurcată.

— Credeam că o să fie uşor, dar nu este. Nu ştiu dacă puteţi… mă gândeam că… ei bine, trebuie să vorbesc cu cineva. Şi celelalte fete – zâmbi iar pentru câteva clipe – au tendinţa de a fi neserioase când e vorba despre astfel de lucruri. Aş vrea să fiu indiferentă, dar nu pot. Doare foarte mult. De aceea m-am gândit că poate dumneavoastră…

Winston/McCoy păru că ezită, apoi arătă spre un scaun.

Anne se aşeză recunoscătoare. Deoarece nu părea capabilă să mai spună ceva, vorbi tot Winston/McCoy.

— Lasă-mă să ghicesc. E în legătură cu tine şi Carter Winston. Se opri o clipă şi adăugă: Mi-a spus ceva despre asta când îl examinam.

— Cât înseamnă „ceva”, doctore?

Winston/McCoy făcu iarăşi o pauză.

— Destul.

— Doctore, ce-o să mă fac? întrebă ea disperată. Ştiu că nu sunteţi psihiatru şi nu cred că am nevoie de aşa ceva. Nu sunt afectată mental.. Nu cred, dar încă îl mai iubesc.

Colţurile gurii se rotunjiră către în sus.

— La gândeşte-te, dragostea este definită ca fiind o stare de dezechilibru mental temporar, nu-i aşa?

— Numai de către poeţi, scriitori de ficţiune romantică şi de către francezi, replică Winston/McCoy. (Se întoarse şi îşi concentră atenţia asupra peretelui alb din partea opusă.) Sunt sigur că i-ar face plăcere să simtă şi el la fel în ce te priveşte, Anne. De asemenea, mi-a spus câte ceva despre vremurile pe care le-aţi petrecut împreună, despre experienţele pe care le-aţi trăit. Nu cine ştie ce, dar cred că înţeleg cât de adânci erau sentimentele pe care le nutreaţi unul pentru celălalt. Dar totul poate fi imposibil de obţinut, Anne. Cinci ani pot însemna veşnicia pentru cineva. Oamenii se schimbă. Îndrăgostiţii, cel mai frecvent. Şi de un lucru te pot asigura: Carter Winston a trecut prin nişte schimbări prin care n-a mai trecut nicio fiinţă umană.

Vocea îi scăzu şi murmură:

— Da, oamenii se schimbă.

— Ei bine, eu n-am făcut-o! ţipă ea, în cele din urmă. Ce ar trebui să fac? Ce pot să fac?

— Dacă ţi-a cerut să-l uiţi, spuse Winston/McCoy, cred că ar trebui să faci exact aşa. Sau ai prefera să te mintă, să-ţi spună ceea ce îţi place să auzi, să te înşele intenţionat. Vrei să facă asta?

— Oh, nu. El este cel mai gentil, cel mai grijuliu bărbat din câţi am cunoscut şi din câţi voi cunoaşte vreodată. Şi nu cred că s-ar descurca. Minciuna nu l-a caracterizat niciodată.

— Ei, atunci înţelegi? insistă Winston/McCoy. Dacă nu te mai vrea, din cine ştie ce motive şi dacă ţi-a cerut să-l uiţi, atunci tot ce pot face e să-ţi sugerez să interpretezi asta ca pe o preocupare sinceră pentru tine. Nu ai nici cea mai mică idee prin ce a trecut, ce – şi Winston/McCoy zâmbi pe jumăfate – schimbări neobişnuite ar fi avut poate loc, în aceşti ani, cât a lipsit. Ca medic, nu pot decât să te sfătuiesc… şi de asemenea ca prieten… Uită-l pe Winston. Uită-l pe Carter…

Vorbele ieşiră fără forţă, nicio convingere dincolo de ele. Părea gata să mai polemizeze, dar se auzi avertizorul uşii. Intrară Kirk şi Spock.

Era destul de greu să dezvălui asemenea simţiri intime doctorului navei. Ar fi fost, însă, imposibil în faţa căpitanului şi a ofiţerului unu. Deci, în loc să continuie, se ridică.

— Mulţumesc, doctore McCoy. O să mă gândesc la sfatul dumneavoastră.

— Aşa să faci, Anne… locotenent Nored.

Kirk îl studie pe ofiţerul de securitate în timp ce pleca, apoi se întoarse spre Winston/McCoy. Doctorul zâmbi.

— Ce pot să fac pentru tine, Jim?

— Bones, am nevoie de o examinare medicală completă.

— A lui Carter Winston? Dar deja o am…

Kirk dădu din mână impacientat.

— Nu, nu. Pentru mine. Ceva s-a îmtâmplat…

Se opri. Figura lui Winston/McCoy se întorsese brusc din faţa lui şi acum era preocupat de studierea unui micorfilm cu o filă index, aflat pe peretele opus.

— Mi-e teamă că trebuie să o fac mai târziu, domnule căpitan. În momentul de faţă am prea multe teste de verificat.

Kirk avea prea multe gânduri pe cap pentru a reacţiona, dar S

pock privea încurcat. Fiind ţinta favorită a înţepăturilor lui McCoy, poate că era mai sensibil la schimbările lui de comportament. Sau de personalitate.

— Ale lui Carter Winston, de exemplu? întrebă Spock.

Winston/McCoy se întoarse pe jumătate, dar nu se uită la ei.

— Nu, acela e făcut, terminat. Nicio problemă, domnule Spock. Testele standard se prezintă absolut normal.

— Eşti sigur că nu există posibilitatea să fi intervenit vreo greşeală? insistă Spock.

Acum era rândul lui Kirk să se uite întrebător la ofiţerul unu. Nu era în firea lui Spock să pună întrebări despre munca altui ofiţer, în mod deosebit a lui McCoy. Era de aşteptat ca doctorul să răspundă cu vreo remarcă distrugătoare.

Dar în loc să facă asta, doctorul bombăni:

— Păi, întotdeauna există această şansă. Le mai verific o dată, dacă doreşti.

— Nu, nu e nevoie, Bones. Trec pe aici mai târziu pentru examinarea aia, dacă nu eşti ocupat. Să mergem, Spock.

Kirk se întoarse şi porni spre uşă.

Când aceasta se închise înapoia lor, iar ei se găseau în camera de primire, acum goală, amândoi schimbară priviri nesigure.

— Domnule căpitan, aţi observat reacţia doctorului McCoy când l-am întrebat dacă există vreo posibilitate să se fi strecurat vreo greşeală în cazul testelor lui Carter Winston?

Kirk încuviinţă.

— Da, nu s-a zburlit la tine. Asta nu e normal în ceea ce-l priveşte.

— Scuzaţi-mă, domnule căpitan… „zburlit la mine”?

— Am spus ceva legat de… există o şansă destul de mare ca să avem de a face cu o întâmplare similară celei petrecute mie…

— … râsete isterice la o glumă de-a mea, îşi explică în cele din urmă Spock, cramponat în descifrarea sensului expresiei folosite de căpitan.

— Da, asta e. Ce este şi mai puţin normal în privinţa doctorului, este că a fost de acord cu tine. A admis posibilitatea existenţei unei erori, iar asta nu i se potriveşte deloc lui Bones. Dacă există ceva în care are deplină încredere, aceasta este cu siguranţă propria sa competenţă medicală. Ia gândeşte-te, n-a fost ceva n

ormal pentru el să refuze cererea mea privind controlul medical.

— Sunt întrutotul de acord, domnule căpitan. Ceea ce înseamnă că…

— Nu ştiu ce înseamnă, murmură Kirk, poate doar faptul că pe navă există doi ofiţeri care au nevoie de control medical. Să mergem!

Năvăliră în salonul de examinare medicală al infirmeriei şi rămaseră prostiţi de ceea ce văzură. Sau, mai bine spus, de ceea ce nu văzură. Camera era goală.

Niciunul dintre ofiţeri nu se edifică la o primă cercetare amănunţită a camerei.

— Din motive de securitate şi carantină saloanele medicale interioare nu au decât o singură intrare, spuse Spock, gânditor. Nu prea există multe locuri în care s-ar putea ascunde un om.

— Nu, aprobă Kirk, şi cred…

— Ohhh…!

Kirk şi Spock ajunseră la intrarea laboratorului alăturat în câteva secunde. Amândoi erau curioşi, aşteptând ca – nu ştiau ce – să le risipească confuzia. Dar uşa se retrase normal, la atingerea lui Kirk, nimic neblocând intrarea.

McCoy stătea pe podea, în mijlocul încăperii, şi îşi freca partea de deasupra a capului: Arăta de parcă tocmai absorbise o doză substanţială de ceva mult mai tare decât *eggnog*-ul.

— Bones?

McCoy nu reacţionă la început. Apoi privi spre ei, încă ameţit.

— Trebuie să fi… Trebuie să fi adormit… cumva, cred. Un mic pui de somn…

— Un mic pui de somn, repetă Kirk, reflectând la similitudinea unei experienţe recente. Cred că am idee ce vrei să spui, Bones.

— Doctore, eşti un om cu obiceiuri ciudate, observă Spock, dar niciodată nu-mi amintesc să te fi văzut dormind pe podeaua din laborator. Logica elementară spune că până şi o masă de examinare poate fi mult mai confortabilă, după cum şi…

Mâna lui Kirk, ridicată, îl opri la mijlocul frazei. Căpitanul se uita insistent de jur împrejurul laboratorului. Încă de când intrase, nu se simţise sigur de ceva. Şi nu din cauza a ceea ce, pe jumătate, se aşteptau să găsească. Nu, era un sentiment pe care încă nu-l putea defini. Spock ar fi spus că era lipsit de logică, dar, la dracu', el simţea că ceva nu era în regulă.

— Ceva nu e ordine cu încăperea asta, spuse cu voce tare.

McCoy îşi examină rapid a laboratorul. Privirea lui întâlni, în cele din urmă, faţa nesigură a lui Kirk.

— Mie mi se pare totul OK, Jim.

— Nu, obiectă Kirk. Aşteaptă o clipă şi gândeşte-te bine, Bones.

Înainte ca McCoy să poată obiecta, căpitanul se mişcă rapid şi închise uşa înapoia lor.

— Studiaţi amândoi camera. Cu siguranţă, ceva s-a schimbat faţă de ultima oară când am fost aici. Nu pot să pun degetul acolo, dar…

Cei trei ofiţeri începură o examinare metodică şi răbdătoare a laboratorului. Nu părea să existe ceva care ar putea oferi vreo revelaţie. Nu-i ajuta nici faptul că nu aveau nicio idee a ceea ce căutau.

Bănci, obiecte de decor a pereţilor, etajere pline de eprubete, sticluţe şi instrumente atent lustruite, cutii chirurgicale strălucitoare, surse de putere de urgenţă, folosite în cazul căderii energetice a navei, marele sterlizator portabil, trei mese de examinare …

Chiar şi o masă de examinare ar fi mult mai confortabilă, spusese Spock.

Kirk zâmbi.

— Gata, Winston, poţi să ieşi.

Atât Spock cât şi McCoy îşi îndreptară atenţia asupra căpitanului, Spock curios, McCoy neîncrezător.

Kirk păşi înainte până când ajunse exact în faţa celei mai îndepărtate mese de examinare.

Vorbi, nici spre spatele ei, nici sub ea, ci ei:

— Îţi sugerez să te arăţi, Winston, sau orice vei fi. Mascarada s-a terminat.

Neînţelegând scena şi neprimind nicio explicaţie din partea lui Kirk, McCoy se ridică în picioare şi-i şopti lui Spock:

— Spuneai că eu sunt un om cu obiceiuri ciudate, Spock? Jim vorbeşte cu o masă!

— Nu sunt de de aceeşi părere, doctore.

În mintea ofiţerului unu, pe măsură ce adăuga elemente cunoscute şi înainta spre un rezultat, începu să se contureze o idee. Evident, Kirk ajunsese deja la ea.

Căpitanul păşi înapoi de lângă masă şi îşi concentră atenţia as upra unei etajere din apropiere. Kirk se adresă celorlalţi în timp ce studia etichetele de pe şirul curat de eprubete de cristal.

— Din câte îmi amintesc, în camera asta, nu erau decât două mese, Bones. (Privea în continuare capătul şirului de recipiente.) Acum se pare că sunt trei.

Spock nu spuse nimic, dar McCoy se descoperi deodată încuvi inţând din cap.

— Tocmai am realizat şi eu asta, Jim. Dar chiar şi aşa, ce… Mc Coy tăcu.

Indiferent de ce se întâmpla aici trebuia să ia sfârşit cât de cu rând.

Kirk alese în sfârşit una din micuţele eprubete de pe etajeră. S e întoarse în aceeaşi poziţie în care stătuse lângă masă. Eprubet a din mâna lui era confecţionată din cuarţ artificial aliat la cald c u anumite alte componente metalice şi ceramice. Conţinea o ca ntitate mică de lichid roşu deschis.

Când McCoy văzu ce eprubetă ţinea căpitanul în mână, făcu câţiva paşi înapoi, apoi se opri.

Kirk îşi îndreptă, din nou, comentariile către masă.

Suprafaţa dreaptă, negreşit organică, strălucea puternic în lu mina puternică de deasupra, reflectând totul în lustrul său. McC oy o studie până simţi că-l dor ochii, căutând vreun semn ascun s care trebuia să-i fi scăpat şi care să-i explice misterioasele sec rete ale mesei.

Arăta ca o masă de examinare. Kirk o ciocăni cu un deget şi s e auzi un clinchet uşor. Suna ca o masă de examinare.

Pe Andromeda, era o masă de examinare!

— Aceasta este o eprubetă de orientină acidă, informă Kirk m asa, solemn. Va arde orice material mai puţin acest cristal din c are este făcută eprubeta. Dacă nu ai văzut-o niciodată la lucru, voi fi fericit să-ţi fac o demonstraţie. (Ciocăni din nou masa.) Pe tine.

Urmă o pauză destul de mare. Apoi Kirk ridică eprubeta deasu pra mesei şi îşi îndreptă degetul spre capacul acesteia. Masa se lumină brusc, în genul dispariţiei înşelătoare a unor lucruri văzut e dintr-o parte şi care nu mai sunt acolo când te întorci spre ele.

Masa se undui uşor asemeni unor valuri şi îşi schimbă forma. O clipă mai târziu nu mai era masă de examinare.

În locul ei stătea o creatură scundă, cu tentacule subţiri asemenea unor cabluri şi ochi transparenţi, strălucitori care priveau către ei fără să clipească.

— Am văzut asta, spuse un McCoy cu gura căscată, dar nu o cred posibilă.

— Un vendorian, doctore, îl informă Spock. Planeta lor este în carantină şi puţini oameni i-au văzut vreodată. Capacitatea lor de a-şi rearanja structura moleculară, după dorinţă, astfel încât să se asemene cu orice lucru sau fiinţă care are aproximativ aceeaşi masă moleculară cu a lor – şi practicarea transformării ca fel de viaţă – îi plasează mult deasupra limitelor celorlalţi.

Posibilităţile lor neobişnuite ar putea fi de o inestimabilă valoare pentru Federaţie sau pentru alţii. Dar oricât de râvnite ar fi atributiile lor fizice, din punct de vedere psihologic ei sunt încă nepregătiţi pentru a participa într-o comunitate a lumii.

— Domnule Spock adu o echipă de securitate aici, jos, imediat.

— Da, domnule căpitan. Spock se întoarse să plece. McCoy se mişcă pentru a-i face loc.

Aceşti câţiva paşi constituiră tot ce era necesar pentru a-l aduce în interiroul suprafeţei până la care ajungeau tentaculele vendorianului.

Puternicele tentacule ţâşniră şi îl înconjurară pe doctor într-o strânsoare puternică.

— Jim!

Kirk şi Spock se mişcară ca unul spre vendorian.

Desfăşurând tentaculele strânse, ciudăţenia îl trimise pe McCoy învârtindu-se şi împiedicându-se în ceilalţi doi ofiţeri.

Toţi trei căzură pe podea.

Mişcându-se cu o agilitate surprinzătoare pentru o creatură ce părea stângace, vendorianul trecu rapid peste ei.

Spock reuşi să se răsucească la timp pentru a apuca o parte a ciudăţeniei zburătoare. Tot ce prinse, fu o mână de ceva care era simţit ca o piele de şarpe fără inele. Nu putu să o ţină pe loc. O secundă mai târziu, vendorianul dispăru dincolo de uşă.

Kirk era în picioare, alergând spre ieşire. Spock făcu o mişcare ca şi când ar fi vrut să-l urmeze, dar se răzgândi şi îşi schimbă direcţia către intercomul punţii.

— Spock către punte: cuplează-mă la intercomul navei. Apoi,

după câteva secunde: Către toate echipele de securitate, un intrus pe navă, alarmă!… Către toate echipele de securitate, repet, un intrus pe navă, alarmă!

Kirk era afară în hol. Privi în dreapta sa și apoi în stânga, tocmai la timp pentru a prinde o ultimă imagine a vendorianului intrând pe un coridor lateral.

O echipă de securitate ce alerga în preajma capătului îndepărtat al holului stătu faţă în faţă cu el, o secundă mai târziu. Vocea lui Spock răsuna tare, repetată în fiecare difuzor de pe navă.

— Intrusul este un vendorian capabil să se transforme în orice formă sau siluetă care are aproximativ aceeaşi masă…

Capitolul III

Un tub Jeffries se întindea în apropiere. Vendorianul folosindu-şi capacitatea de a observa în toate direcţiile simultan, se mulţumi să constate că nu se vedea niciun urmăritor. Apoi se căţără şi pătrunse în interiorul tubului.

Mişcându-se ca un păianjen mare şi portocaliu, îşi croi drum pe canalele interioare. Zgomote de paşi puteau fi auzite dedesubt – destul de departe acum, pirdute în distanţa crescândă – în timp ce Kirk şi echipa de securitate alerga prin coridorul de dedesubt.

Aproape de capăt, creatura se opri şi îşi încrucişă tentaculele de sus. O dată în plus se transformă în Carter Winston. O privire atentă în ambele părţi şi apoi ieşi din tub pe o navă punte, acoperind tubul la loc.

În însuşirea unei forme umane, existau atât avantaje cât şi dezavantaje. De exemplu, nu mai putea să vadă în toate direcţiile.

Astfel încât nu o văzu pe Anne Nored până când nu dădu colţul şi aproape o doborî. Ea se clătină şi, din reflex, o prinse ca să nu cadă.

Dar de data asta, în loc să-l îmbrăţişeze, îl împinse şi ridică pistolul ei cu laser. Îl îndreptă exact spre pieptul lui.

Afişând un aer de surpriză privi mai întâi la pistol apoi ridică fruntea spre ea.

— Anne, ce faci?

— Atribuţiunile de servici, răspunse ea cu fermitate. Nu este greu de ghicit cine este intrusul. Tu eşti singurul străin la bord, Carter. Sau orice-ai fi. Un… un vendorian.

Zgomot de paşi alergaţi venea de undeva din spatele lor. Ea se uită la el, apoi aruncă o privire scurtă şi iritată peste umăr.

Trecu numai o clipă, dar reflexele lui Carter Winston erau mai rapide decât cele omeneşti. Pocni fazerul din mâna ei. Acesta alunecă de-a lungul punţii pentru a se lovi de peretele îndepărtat. Ea alergă pentru a-l recupera.

În acelaşi timp, Kirk şi un mic grup din personalul de securitat

e apărură de după un colţ îndepărtat.

Anne ridică fazerul, se întoarse şi se lăsă într-un genunchi, ţinând fazerul cu amândouă mâinile şi aplecându-şi un umăr. Era uşor să ţintească persoana din depărtare.

Ar fi tras la fix.

Dar nu trase. În loc să o facă, lăsă fazerul încet într-o parte. Echipa de securitate se apropiase.

Kirk se opri lângă ea.

— Locotenent Nored, ai fi putut să-l opreşti… De ce n-ai tras?

Anne vorbi rar, în timp ce se ridică în picioare, fără să se uite la el.

— N-am putut. Ştiu că sunt necesare nişte explicaţii, domnule căpitan, dar… Nu găsea nimic de spus care să o facă să pară mai puţin idioată. Ştiam că el trebuie să fie intrusul, dar… N-am putut să trag.

Vocea ei tremura.

— Nu este Carter Winston, ci o ciudăţenie, locotenente. Un vendorian, un complex care îşi schimbă forma, alcătuit din tentacule portocalii conduse de un creier inuman.

— Raţiunea îmi spune asta, domnule căpitan, dar există alte părţi ale corpului meu care nu pot fi convinse atât de uşor.

Iată, avea dreptate – vorbele ei erau ale unei idioate.

— Locotenente, omul pe care îl iubeai nu mai există. Vocea lui Kirk era eliberată în mod surprinzător de orice urmă de repoş. Carter Winston e mort. A murit probabil acum câţiva ani.

— Îmi dau seama de asta, domnule căpitan. Doar că… Se întoarse. Vorbele deveniseră într-adevăr nepotrivite. Dreptatea şi iubirea nu-şi prea dau mâna.

— Când vei fi comandant vei putea înţelege multe, locotenente. Iar acum…

Nu avu prilejul să termine. Sosi Spock, care avea respiraţia rapidă şi părea obosit.

— Echipele de securitate raportează lipsa vreunei urme a creaturii pe navă, domnule căpitan.

— De unde ştiu, domnule Spock? Kirk oftă. Mi-era teamă de asta. O dată pierdut din vedere, se poate transforma în orice sau oricine de la bordul navei. Mă întreb de ce a ales oare să se transforme din nou în Carter Winston, şi nu în doctorul McCoy sau în mine.

— Nu pot ghici, domnule căpitan. Pot doar să presupun că aceastǎ schimbare de formă nu este atât de uşoară pentru el pe cât ni se pare nouă a fi. Acum chiar are nevoie de o formă care poate fi mobilă – o masă de examinare sau o porţiune de zid nu-i va mai fi de folos, de exemplu. Poate că transformarea într-o formă cu care este familiarizat este mai uşoară şi mai puţin obositoare. Şi clar că este mult mai familiarizat cu forma lui Carter Winston.

— De fapt... începu Kirk, după care se opri zâmbind sardonic. Spock îl privi cu nerăbdare.

— Puteţi cel mult să împărtăşiţi ideea mea, domnule căpitan, dacă nu şi umorul actual.

— Oh, nu-i nimic, Spock. Câteva clipe mi-a apărut... mă gândeam... şi zâmbi mai mult... mă gândeam că ai putea fi tu vendorianul acum.

Spock nu zâmbi, ceea ce nu prea era o surpriză.

— Ce te face să crezi că nu sunt, domnule căpitan? Amândouă sprâncenele i se ridicară spre tavan.

Kirk se opri din râs, îi aruncă lui Spock o privire nesigură înainte de a zâmbi iarăşi.

— Vendorienii îşi pot schimba forma, dar nu şi anumite alte lucruri. Cred că voi accepta riscul de a considera că eşti tu, Spock.

— Este foarte frumos din partea dumneavoastră, domnule căpitan, în ceea ce priveşte cine sunt eu. Problema rămâne – şi se opri puţin pentru efect – dumneavoastră sunteţi ceea ce pretindeţi că sunteţi?

— Eram cu locotenent Nored în vreme ce străinul era încă prezent, spuse Kirk indignat. E o problemă clară, ce mai. Dacă nu avem grijă, o să ne facă să ne împuşcăm unii pe alţii. Dar dat fiind timpul, o să-l găsim. Nu mai e decât o problemă.

Undeva în spaţiu există o entitate malignă, lipsită de formă, care ascultă vorbele căpitanilor măcar pentru ocazia de a le dejuca planurile. Entitatea amintită îl ascultase probabil pe Kirk, deoarece, parcă în sprijinul celor spuse, semnalul de alarmă roşie se declanşă, atât vizual cât şi auditiv. Un semnalizator aflat chiar deasupra lor, lumina insistent, reclamând atenţie.

Diferiţi membrii ai echipajului începură să apară, alergând în direcţia poziţiilor lor de luptă. Ca orice echipaj bine instruit, ei îi ignorară total pe cei doi ofiţeri superiori, fiind preocupaţi de obiectivele obişnuite – adică fiecare să ajungă la locurile stabilite cât

mai repede posibil, omeneşte sau neomeneşte.

— Acum ce mai e?

Întrebarea lui Kirk era mai mult resemnată decât plină de sper anţă. Se îndreptă spre butonul intercomului din perete, care era luminat intermitent.

— Alo, puntea? Vorbeşte căpitanul. Scotty? Ce se întâmplă ac olo, sus? Ce mai pune la cale vendorianul, acum?

— Nu e vendorianul, domnule căpitan, replică inginerul şef. Aş vrea să fie el. Două crucişătoare de luptă romulane, domnule, şi dacă nu sunt într-o cursă de interceptare, suntem pe cale să fim martorii celei mai mari coincidenţe cosmice de când steaua ace ea dublă din M-31 s-a lovit de o navă.

— Bine, Scotty, nu-i scăpa din ochi. Venim imediat.

— Ce spuneai adineauri despre confruntarea cu o singură pro blemă, domnule căpitan?

— Spock, dacă n-aş şti că manifeşti înclinaţie spre un sarcas m, maliţios, aş… ah, nu-i nimic.

Când ajunseră din nou pe punte şi Kirk se aşeză în scaunul de comandă, iar Spock în al său la calculatorul central, cele două n ave romulane erau îndeajuns de aproape pentru un contact vizu al prin ochii telescopici ai ecranului principal.

Dacă exista vreo şansă ca ele să fi fost nave ale Federaţiei, ac eastă speranţă fu abandonată odată cu vederea siluetelor lor dis tincte.

Prin design şi construcţia de bază, ele semănau cu crucişătoar ele de luptă ale Imperiului Klington. Emblema şi anumite difere nţe minore dar care nu lăsau loc vreunei greşeli, le desemnau c a fiind romulane.

Primul gând al lui Kirk fu să înregistreze ceva.

Nu numai în caz că ar fi urmat ostilităţi, dar şi pentru că asem enea informaţii ar urma să fie necesare pentru orice acţiuni lega le care ar putea avea loc în urma acestei întâlniri. Deci activă ra pid jurnalul de bord.

Tocmai era pe punctul de a începe introducerea de date, când un gând îl copleşi brusc. Nu, nu încă. Era prea devreme pentru a se pregăti pentru posibilităţi pesimiste. Decuplă jurnalul oficial d e bord şi porni în schimb aparatul general de înregistrat.

— Domnule Scott, avem vreo şansă să fugim de ei?

— Nu acum, domnule, se îngrijoră Scott scuturând capul o da

tă. Erau exact deasupra noastră, domnule căpitan, înainte ca se nsorii noştri să-i fi descoperit măcar.

— A fost ca şi cum ne-ar fi aşteptat domnule, căpitan, adăugă Sulu.

— Hmmm. Acum îşi orientă vocea şi atenţia spre suprafaţa cu grile a aparatului de înregistrare. Datorită confuziei generate de vendorianul descoperit recent la bord deghizat în Carter Winsto n, *Enterprise* a fost interceptată de nave ale Imperiului romulan î n timp ce viola Zona Neutră Romulană. Potrivit prevederilor trat atului nostru, unităţile flotei romulane au dreptul să confişte *Ent erprise*. Parcă pentru a complica şi mai mult lucrurile n-am reuşi t până acum să-l facem pe vendorian responsabil de această sit uaţie. Date fiind prevederile legilor împotriva celor care încalcă c u bunăştiinţă zonele neutre Kirk nu adăugă gândurile care-l măc inau – adică, dacă l-ar fi găsit pe schimbătorul de formă cauzato r al problemelor, ar fi trăit o mare plăcere în tăierea celor şapte t entacule ale trupului acestuia şi apoi le-ar fi despicat din nou… c u un satâr.

Dar în clipa aceasta avea o situaţie mult mai complicată asupr a căreia trebuia să-şi concentreze atenţia.

— Suntem exploraţi, domnule căpitan, veni vocea locotenentu lui Uhura. Şi primesc un semnal de comunicaţii. Intenţionează să ne contacteze. Apoi ezită. Să încerc să creez un ecran de bruiaj, domnule?

Kirk se gândi rapid.

— N-are niciun rost să încercăm să-i oprim, locotenente. Ceva îmi spune că grupul acesta omogen nu se va opri. Zâmbi. Să auz im ce au de spus. Dacă avem contact vizual cu ei, dă-i drumul p e ecran. Aş vrea să văd cu cine negociez… şi dacă faţa mea le fa ce vreo plăcere, sunt bineveniţi să o vadă.

Exista contact vizual.

Când imaginea sa umanoidă reapăru, în sfârşit, clară pe ecran ul principal, atitudinea relaxată a comandantului romulan nu făc u decât să îi confirme lui Kirk suspiciunile care prindeau rădăcini în mintea sa.

— Se pare că îţi face plăcere să încerci Zona Neutră, căpitane Kirk. Mi s-a spus că s-a mai întâmplat o dată sau de două ori.

„Să fiu al naibii, nu era un tip prea atent”, se gândi Kirk.

Ce spusese Kirk fu altceva, însă, uşor conciliant. Era cea mai b

ună atitudine pe care o putea avea Kirk, nu putea să se convingă prea mult să fie deferent cu acest personaj unsuros.

— Nu a fost ceva premeditat, vă asigur.

Replica comandantului romulan sună sec.

— Niciodată nu e. Dar termenii tratatului sunt clari. Nu fac nici o referire la bunele intenţii. Mi-ar face plăcere să dau dovadă de generozitatea de care poporul vostru este atât de îndrăgostit şi să ignor tratatul de data aceasta dar, desigur, orice încercare de a contraveni faţă de articole, chiar şi în sprijinul prieteniei, poate însemna război. Predaţi nava, domnule căpitan. Veţi fi bine trataţi. O să vă eliberăm, pe dumneavoastră şi echipajul, la cea mai apropiată bază de graniţă a Zonei Neutre.

Kirk se gândea furios, meditând.

— Pot conta pe cuvântul dumneavoastră de onoare în privinţa aceasta, comandante?…

— Larus. Comandant Larus. Jur pe familia şi pe comanda mea, domnule căpitan. Dumneavoastră şi personalul dumneavoastră nu trebuie să vă faceţi griji. Încerca din răsputeri să nu pară satisfăcut. Nu am nicio dispută personală cu voi. Trebuie să vă iau nava doar pentru a respecta prevederile tratatului semnat între guvernele noastre. Nu simt nicio plăcere în îndeplinirea acestei sarcini neplăcute.

„Aş fi în stare să pariez că e tocmai invers”, se gândi Kirk.

Zâmbetul său de răspuns, totuşi, fu plăcut.

— Aş avea nevoie de câteva minute pentru a-mi informa echipajul. Vor fi necesare anumite pregătiri.

— Desigur, căpitane Kirk. Înţeleg perfect. Şocul, şi toate astea. Ai tot timpul necesar până la cinci minute, timpul navei tale, nu mai mult.

Brusc, ecranul se albi.

— Transmisie încheiată, domnule căpitan, îl informă Uhura. Dar încă ne explorează.

— Bine, lasă-i să ne exploreze până când computerele lor vor avea migrenă electronică.

Kirk se întoarse şi apăsă un buton aflat pe braţul drept al scaunului. Spock părăsi staţia sa şi se mută lângă căpitan.

— Kirk către securitate. Care mai e stadiul căutării vendorianului?

— Aici Nored, domnule. Vocea locotenentului era calmă şi prof

esională acum, fără vreo urmă de supărare emoţională. Bine. Niciun progres, încă. Avem toate punţile în patrulare permanentă. Nimeni nu l-a văzut, dar…

— De unde ştii, locotenent? se repezi Kirk. Oricare puteaţi trece pe lângă vendorian de o duzină de ori, fără să-l vedeţi.

— Nu cred, domnule căpitan. Răspunsul lui Nored era ferm, plin de încredere. Patrulele noastre au pistoalele. Pregătite pentru zgomote foarte slabe. Am dat ordin să treacă prin undă tot ce întâlnesc – pereţi, ziduri, aplice – fără nicio deosebire. Vom termina cu un număr mare de picturi distruse, dar cred că vendorianul se va gândi de două ori, înainte de a alege să stea transformat în ceva, foarte mult. Patrulele lucrează în grupuri restrânse, păzindu-se unul pe celălalt. Deci nu cred că are prea multe şanse să se transforme într-unul din ei. Cel puţin, va fi prea ocupat cu schimbarea formelor pentru a ne mai face vreo problemă.

Kirk era perfect de acord cu Nored. Asta trebuia să îl scoată din ascunzătoare.

— Continuă, locotenent.

Întrerupse legătura şi arătă cu capul înspre ecran, unde erau afişate din nou navele romulane.

— După cum subliniază Scotty, domnule Spock, această întâlnire nu prea e o coincidenţă. Romulanii ne aşteptau de la început. Epava navei lui Winston – mă întreb oare ce i s-o fi întâmplat – a fost folosită pentru a introduce un sabotor şi un spion la bord. Şi cine poate spiona mai bine decât un vendorian cu formă schimbătoare, care poate deveni, la dorinţă, orice? Când m-am dus în cabină, m-a făcut să-mi pierd cunoştinţa suficient de mult timp pentru a lua înfăţişarea mea. Apoi a venit pe punte şi a ordonat schimbarea cursului de mers al navei. Când mi-am revenit, ei bine – clătină din cap – era prea târziu pentru a putea să dispară liber din zonă. O cursă neaşteptată.

— Aşa s-ar părea, domnule căpitan. Şi totuşi, un lucru continuă să mă deruteze.

— Spock?

— Cum reuşesc romulanii să convingă un vendorian să lucreze pentru ei? Nu pot găsi un argument logic pentru care ar face-o schimbătorul de forme. Nu pot să-mi imaginez ce preţ i-ar putea oferi romulanii.

— O să ne gândim la problema motivaţiei, mai târziu, domnul

e Spock. Dar în momentul de faţă avem o navă stelară de salvat. Privi către timonier. Căutaţi o frecvenţă de chemare, locotenent M'ress. Uhura, tu continuă să-i asculţi mai departe pe prietenii noştri de afară. Şi continuă să monitorizezi exploratoarele lor.

Ofiţerul de navigaţie se deplasă cu mişcări de felină, pentru a executa ordinul, cu coada fluturând ca un răspuns nervos.

— Am realizat contactul, domnule căpitan, spuse ea.

— Nu era necesară căutarea unei frecvenţe de chemare. Ei erau în aşteptarea răspunsului nostru, se pare.

O dată în plus, imaginea perechii de crucişătoare romulane fu înlocuită cu cea a comandantului lor.

Acesta încerca din greu, notă Kirk, să-şi ascundă aroganţa.

Timpul dumneavoastră s-a terminat, domnule căpitan. Presupun că acum sunteţi pregătiţi să-mi predaţi nava.

— Presupunere greşită, comandante.

— Domnule căpitan, protestă indignat romulanul, sunteţi în inferioritate numerică, depăşiţi din punct de vedere al armamentului şi în afara prevederilor legii. Vă admir curajul, dar daţi-mi voie să spun că greşiţi în evaluarea dumneavoastră tactică a situaţiei actuale.

— Nu am de ales, domnule comandant, bătu Kirk în retragere. Dacă aş fi un violator inocent al spaţiului neutru, asta ar duce la câteva discuţii, desigur. Dar tratatul prevede de asemenea că înşelarea prin orice mijloace – semnale luminoase, radio sau altceva – folosite pentru a abate un vas spre Zona Neutră sunt o provocare a părţii care încearcă acest lucru, şi nu a vasului intrus. Dumneavoastră sunteţi violatorul tratatului, nu eu.

— Abatere, domnule căpitan, protestă romulanul, enervat. Cum am putea noi să abatem un vas al Flotei Stelare atât de adânc în interiorul Zonei Neutre?

— Prin intermediul unui spion mascat într-un om mort, numit Carter Winston.

Comandantul romulan făcu o pauză, înainte de a da trist din cap.

— Un spion cu înfăţişare schimbată? Haide, domnule căpitan, începu el să pledeze. Curajul dumneavoastră nu este depăşit, se pare, decât de imaginaţia dumneavoastră. Amândouă sunt greşit orientate.

— Aţi folosit un vendorian, continuă Kirk cu uşurinţă, care, aş

putea adăuga, este şi el prins în violarea unui număr de tratate, fără a menţiona violarea carantinei Galactice a însăşi planetei Vendoria.

Ori comandantul romulan hotărâse să abandoneze această prefăcătorie, ori toată caramaderia forţată îl călca de nervi. Bruscheţea lui naturală ieşi brusc la suprafaţă.

— Cele cinci minute ale dumneavoastră s-au terminat, domnule căpitan. Ori predaţi nava, ori vă pregătiţi de luptă.

— Nu-mi voi preda nava, replică Kirk, apăsând cuvintele intenţionat.

— Deci erau pe cale să se lupte, şopti inginerul şef Scott. Părăsise puntea după semnalul de alarmă roşie şi plecase spre poziţia lui de luptă, în sala maşinilor.

Ei, mai avuseseră probleme cu romulanii înainte, şi totul ieşise bine. Chiar dacă erau în inferioritate numerică de data asta, nu era prea îngrijorat. De ce dăduseră…

Se opri la capătul scării spiralate. Chiar în faţa lui, lateral faţă de ieşirea din scară, un membru al echipajului lucra în faţa unui tablou deschis. Tabloul nu ar fi trebuit să fie deschis. Şi nimeni, dar nimeni, nu ar fi trebuit să lucreze la aceste legături, fără permisiunea personală a lui Scott.

— Hei, ce naiba faci?

Membrul echipajului se întoarse brusc.

— Păi, nimic, şefule…

Păşi către ieşirea scării şi îl ajută pe Scott să facă ultimul pas.

— … Doar asta.

Îi atinse cu o mână umărul lui Scott. Mişcându-se rapid, reuşi să prindă forma lipsită de cunoştinţă a inginerului şef, înainte să alunece înapoi pe scară.

Împingându-l cu grijă în afara scării, întinse trupul pe punte. Membrul echipajului se ridică, studiind din nou tabloul deschis. Putea să mai vină şi altcineva şi se grăbea. Ar putea să ia forma sa. Tentaculele sale ar face ca treaba să meargă mai repede.

Îşi încrucişă braţele şi se transformă.

Cu doar o pereche de tentacule pentru sprijin, vendorianul le folosea pe celelalte cinci pentru a rupe cablurile care se întindeau în interiorul tabloului deschis.

Prima lumină roşie apăru pe consola lui Sulu.

— Domnule căpitan, se impacientă el, în timp ce lucra cu rapiditate la comenzile dinapoia luminii de avertizare, scuturile noastre reflectoare au o cădere.

Kirk înjură în gând şi apăsă un buton de pe scaun.

— Kirk către sala maşinilor. Puntea către sala maşinilor. Ce se întâmplă acolo, jos? Scuturile noastre îşi pierd puterea!

În sala principală a maşinilor, un subinginer înalt se grăbi spre intercom şi confirmă apelul, dintr-o suflare.

— A… aici, domnule.

— Nu te simţi prea bine? Cine e? întrebă Kirk. Cine vorbeşte?

— Inginerul adjunct Gabler, domnule… căpitan.

Kirk se uită înapoi spre Spock. Nu era momentul pentru acţiuni disciplinare.

— Ridică scuturile acelea din nou, Gabler! Acum!

— Nu poţ, domnule! aproape ţipă celălalt, neajutorat.

— Păi atunci, scoală-l pe domnul Scott şi spunei să o facă el.

De data aceasta, răspunsul fu cu adevărat confuz.

— Tocmai voiam să vorbesc cu el, domnule. Nu e acolo, sus, cu dumneavoastră?

— Nu, nu e aici. Ştii că locul de luptă al şefului tău este în sala maşinilor.

— Da, domnule, dar nu e nicăieri pe aici.

— Păi, atunci…! Kirk. Făcu o pauză, numără până la şase, şi vorbi mult mai liniştit. Foarte bine, domnule Gabler. Este absolut vital să avem scuturile în stare de funcţionare, cât mai curând posibil. Fă tot ce poţi.

— Am înţeles, domnule.

Gabler întrerupse intercomul şi privi în jur, către un grup de ingineri şi tehnicieni care se adunaseră între timp.

— Nu staţi şi vă uitaţi ca nişte idioţi! Scuturile reflectoare au căzut. Verificaţi indicatorii de pe panourile voastre, trasaţi direcţiile, găsiţi porţiunea defectă.

Imediat, grupul de oameni se grăbi spre poziţiile lor. Gabler alergă şi el la postul său, dar mintea nu-i stătea la problema tehnică pe care o aveau de rezolvat.

Ce i se întâmplase şefului?

Între timp, un alt indicator se aprinse pe consola lui Sulu.

— Uşile de la sala de trecere funcţionează, domnule. Probabil

că vendorianul încearcă să fugă.

— Încă mai avem ceva control asupra acestei nave, bombăni Kirk printre dinţi. Închide uşile acelea şi blochează toate intrările în sala de trecere.

Sulu încercă şi se cutremură.

— Niciun răspuns, domnule.

— Urgenţă depăşită, domnule Sulu, veni vocea liniştită a lui Spock. Mecanism obstrucţionat intenţionat, pentru a preveni pierderea aerului. (Se uită la Kirk, în timp ce Sulu se grăbea să execute ordinul.) Nu vom fi capabili să operăm închiderea uşilor până ce legăturile şi echipamentul distrus nu vor fi înlocuite, domnule căpitan.

Kirk abia dacă îl auzi. Aceeaşi idee îi venise şi lui, la numai câteva clipe după ce Spock dăduse ordinul.

— Uşile se închid, domnule, raportă Sulu emoţionat.

Ca la un semnal, Kirk sări din scaun.

— Spock preia comanda. Vorbeşte cu romulanii. Bruiază-i. Spune-le orice. Spune-le că suntem pe cale să ne supunem, dar că mă gândesc cu disperare la o cale de a ne salva reputaţia – comandantul lor trebuie să înţeleagă asta. Uhura, trimite o echipă de securitate în sala de trecere, dar nu deschide încă uşile. Îl avem pe vendorian în cursă şi asta e de ajuns, deocamdată. Voi fi în sala maşinilor. Trebuie să aflu ce dracu’ se întâmplă acolo.

În timp ce se grăbea spre inima navei, Kirk îşi cântări şansele. Scuturile nu căzuseră total, dar sistemul de apărare al lui *Enterprise* era foarte slăbit. Chiar şi cu toate scuturile în funcţiune, la putere maximă, *Enterprise* contra celor două crucişătoare romulane nu era decât o operaţiune de urmărire şi lichidare. Cât priveşte acum, când puterea scuturilor scăzuse cu cel puţin cincizeci la sută, ei bine…

Cel puţin, zâmbi cu satisfacţie sălbatică, împiedicaseră evadarea spionului vendorian. Grija lui Spock îl năpădi şi pe el. Şi el se întreba cum reuşiseră romulanii să-l convingă pe schimbătorul de forme să facă treaba aceea murdară, pentru ei. Din puţinele lucruri pe care le ştia despre civilizaţia vendoriană, alianţa nu avea niciun sens.

După câteva clipe care i se părură ore, ajunse în sfârşit la sala principală a maşinilor. Ca răspuns la întrebările lui, un tehnician preocupat îl îndreptă spre o altă punte. O căţărare scurtă şi ieşi î

n mijlocul altui grup de membri ai echipajului. Unul îl îndreptă înainte. Îi găsi pe Gabler şi Scott aplecaţi peste un tablou.

— Ce s-a întâmplat, Scotty?

— Habar n-am. Am venit aici să verific legăturile scutului reflector din spate. (Vocea lui căpătă un ton de nervozitate.) Şi aici am dat peste un tehnician oarecare care, cât se poate de calm, rupea legăturile în bucăţi. Ei bine, apariţia mea într-o asemenea situaţie, ar fi trebuit să-l facă pe omul solid de pe punte să îngheţe, deoarece lucra neautorizat, mai ales la un asemenea echipament. În loc să fie aşa, el mi-a zâmbit cât se poate de încrezător şi a venit să mă ajute să urc pe punte. Asta e tot ce-mi amintesc.

— Nu putuse lucra prea mult, domnule, adăugă Gabler. L-am găsit pe şef imediat după ce am vorbit cu dumneavoastră.

— A lucrat destul de mult, murmură Scotty. Atitudinea şefului nu-i inspira deloc lui Kirk sentimente de încredere.

— Cât timp îţi va lua s-o repari, Scotty?

— Cel puţin două ore, domnule căpitan.

Două ORE!

— Ei, apucă-te de treabă. Asta-i tot.

Kirk se întoarse şi plecă. Ştia că era mai bine decât să facă afirmaţii melodramatice. Dacă Scotty spunea că îi trebuie două ore, nu era de niciun folos lui Kirk să spună.

— Fă-o într-o oră.

Estimarea timpului la inginerul şef era la fel de precisă precum munca lui.

După două ore, puteau să-i întârzie pe romulani două ore, atât timp cât comandantul lor le dăduse cinci minute, şi acelea cu greu? Poate că nu mai aveau nici două secunde.

Nu mai aveau decât o monedă de negociat... şi aceea era însăşi *Enterprise*.

Deja comandantul romulan admisese că singurul lui interes era siguranţa navei şi în executarea ordinelor.

Dacă senzorii romulanilor meritau mai mult de o mână de componente, ar fi trebuit să ştie până acum că scuturile lui *Enterprise* fuseseră grav avariate.

Kirk nu se gândea că întârziau decizia pentru a-i da timp vendorianului lor să evadeze. Dacă scăpa, totul era bine... o notă mare. Dacă nu, i-ar fi servit scopului său.

Oricum, vor ezita înainte de a distruge premiul pe care munci

seră atât de mult să-l obţină.

Cât timp va ţine imaginea lui *Enterprise* ca navă capturată, beligeranţa comandantului romulan în verificări, Kirk nu ştia şi acesta era factorul crucial.

Enterprise distrusă va reprezenta o lovitură slabă pentru puterea Federaţiei, comparativ cu una capturată, intactă şi în stare de funcţionare… dar totuşi o lovitură.

Kirk nu avea de ales. Va trebui să forţeze şansa că romulanii doreau destul de mult nava stelară încât să nu tragă asupra ei. Nervii, şi nu armele aveau să decidă rezultatul acestei confruntări.

Zâmbi şi se simţi un pic mai bine.

Erau lucruri mai proaste pe care să pariezi, decât avariţia unui romulan…

Capitolul IV

Un singur echipaj de la camera de trecere era aliniat în faţa
uşilor. Aceste uşi nu se vor deschide până când un număr de oa
meni foarte bine antrenaţi nu vor fi înlocuit anumite legături rup
te şi alte părţi distruse intenţionat. Trei gărzi de securitate intras
eră deja înăuntru, înainte ca ordinul de închidere a tuturor intrăr
ilor să fie executat.

Una din ele zăcea întinsă în faţa uşii de la intrare. Alta stătea l
a picioarele rampei de acces în interiorul ei. Cea de-a treia stăte
a liniştită, uitându-se la celălalt ocupant al camerei tăcute.

Anne Nored îşi ţinea fazerul îndreptat spre el. Mâna în care îl ţ
inea nu se mişca şi nici nu tremura. Nici vocea ei.

— De data asta nu mai treci de mine. Mi-am învăţat lecţia.

Forma lui Carter Winston încuviinţă încet.

— Da, spunea că eşti aşa. Eficientă, profesională, după cum şi
afectivă şi frumoasă. Eşti exact aşa cum te-a descris, Anne…

Vârful fazerului nu coborî niciun centimetru. Era suspiciune în
privirea ei, ezitare… dar trebuia să întrebe.

— Carter… ce spunea? Cum… cum de-l cunoşti atât de bine?

Vendorianul Winston vorbi în ciuda faptului că instinctul ei îi s
punea că trebuie să privească fiecare vorbă a lui ca pe o minciu
nă deşteaptă, era ceva în vocea lui Winston… nu, la naiba, nu a
lui Winston! Era numai o imitaţie ieftină, o mimică uşoară.

Reproducere sau nu, ceva în vocea lui suna aproape sincer.

— Spunea multe lucruri. Unele erau sentimente, sentimente a
dânci pe care nu putea să le exprime pe de-a întregul, ori să le p
rezinte adecvat. Emoţii pe care, în timp ce înţelegeam cuvintele
şi înţelesul lor, era clar că ele conţineau mult mai multe decât p
uteam eu să înţeleg. Limbajul poate fi uneori enervant de neco
municativ, poate semăna confuzie şi nervozitate, în loc să te lu
mineze. Încercam din greu să pricep aceste sentimente. Multe di
n ideile şi conceptele lui mă intrigau. Cu cât înţelegeam mai puţi
n, cu atât mai mult doream să ştiu. Winston îşi scutură capul. Po
porul meu are greşelile lui, dar este compus din această capacit

ate a noastră de a-i imita pe ceilalţi, de a ne schimba înfăţişarea. Ceva atât de natural pentru noi pare înfricoşător de ciudat altor fiinţe umane inteligente, înţeleg creaturile mici de pe multe lumi, pot produce spectacole asemănătoare. Dar când abilitatea asta este cuplată cu inteligenţă, alte rase devin nervoase.

— Uneori, continuă cu părere de rău, noi. Vocea lui alunecă spre un ton mai moale. Dar Carter Winston te-a iubit cu adevărat.

Fazerul alunecă foarte uşor, dar rămase încă îndreptat spre personajul din faţa ei. Arunca priviri foarte scurte şi tăioase: unde era personalul de securitate din rezervă?

N-avea nici cea mai vagă idee că Kirk ordonase ca încăperea în care se aflau să fie izolată de restul navei. Unde era căpitanul sau domnul Spock? Cineva care să dea ordine, să preia responsabilitatea din mâinile ei.

Trebuia să nu-i fi spus nimic creaturii, trebuia să-şi fi ţinut gura şi cel puţin să fi tras în unul din picioare, pentru a-i restrânge mişcările.

În loc să facă asta, îl întrebă moale:

— Cum a murit?

— Nava lui Winston a întâlnit cu adevărat o activitate meteorică în spaţiul liber. Dar avariile pe care le-a suportat nu erau tocmai cele observate de căpitanul Kirk când m-a găsit plutind. Scuturile reflectoare ale micii sale nave erau prea slabe pentru a-l proteja de asaltul acelei furtuni violente. Scuturile l-au apărat îndeajuns de mult, încât să poată localiza o zonă posibilă de aterizare şi refugiu – Vendoria. Winston ştia că această lume era interzisă prin lege, interzisă pentru călători, dar nu avea de ales. A fost un miracol că a putut chiar să aterizeze. Totuşi, nici el şi nici nava sa nu au supravieţuit, intacţi, aterizării. Rănile sale erau grave.

Winston îşi mişcă picioarele.

— Potrivit obiceiului nostru, după concluzionarea operaţiilor chirurgicale primare, a fost făsat în grija unuia singur dintre noi.

Privi drept în ochii ei.

— A continuat să trăiască mai mult de patru ani de-ai voştri, înainte ca rănile sale să depăşească posibilităţile de reparare ale ştiinţei noastre medicale. Am devenit foarte apropiaţi în aceşti patru ani.

Urmă o pauză, în care cei doi priviră unul spre celălalt – unul poate prea uman, celălalt mult uman.

Sau era uman?

— Semeni atât de mult cu el – vocea lui, gesturile lui, manierele lui. Chiar şi inflexiunile vocii lui, la anumite cuvinte.

— Trebuie să înţelegi, Anne, că poporul meu se bucură de talentul nostru pentru mimică. Este o plăcere pentru noi. Dar din această cauză suntem izolaţi de restul galaxiei civilizate. De aceea, orice lucru nou de imitat, este privit ca o mare noutate, într-o măsură mare, devine proprietatea exclusivă al celui care-l descoperă. Aşa a fost cu mine şi cu Carter Winston. Am luat adesea înfăţişarea lui, înfăţişarea asta. Pentru perioade de timp din ce în ce mai lungi. O înfăţişare cu adevărat remarcabilă. Purtând-o, îmi făcea cea mai mare plăcere, pentru că mi se potrivea aşa de uşor, nu numai fizic ci şi mental. Şi cred că şi Winston se bucura să mă vadă în propria sa imagine. În vreme ce înfăţişarea mea proprie nu-i provoca repulsie – deoarece un comerciant interstelar nu avea prejudecăţi primitive privind înfăţişarea – cred că şansa să se vadă şi să vorbească cu… el însuşi… a făcut ca sfârşitul să fie mai uşor de suportat în ultimele zile.

Winston zâmbi.

— Nu a fost ca şi când ar fi murit numai, cu un monstru străin alături..

— Şi chiar spunea că mă iubeşte?

— Da. Adesea. Şi astfel a apărut o problemă.

Ezită.

— Vezi tu, simt că mi-am însuşit multe din atitudinile şi emoţiile pe care le simţea el. Cu cât timpul petrecut împreună cu el era mai mare, cu atât mai bine însuşite erau aceste atitudini. Nu ştiu cum o fi cu oamenii, dar un vendorian nu poate rămâne într-o asociere apropiată, în aceeaşi formă, a unei alte fiinţe fără să devină, într-o anumită măsură, parte din aceasta. Erau perioade, după ce asocierea noastră devenise din ce în ce mai strânsă, în care atunci când lui Winston îi era foame îmi era şi mie foame. Dacă el se simţea obosit şi epuizat, deveneam şi eu obosit şi epuizat. Au devenit şi mai profunde decât atât. Dacă simţea durere atunci şi pe mine, în forma sa, mă durea. Parcurgeam împreună situaţia sa tristă. Eu împărtăşeam trăirile lui, iar el încerca să-mi ridice moralul. Unitatea noastră a crescut până acolo încât, dacă lui îi era dor de casă, eu mă puteam simţi atras de o lume pe care nu o văzusem niciodată şi pe care nu aveam să pun piciorul vr

eodată.
— Şi – vocea lui scăzu în intensitate – dragostea lui pentru tine era foarte, foarte puternică. Nu puteam să nu fiu afectat de o emoţie atât de puternică.
Ridică iar privirea către ea.
— Pentru că am fost acolo când a murit, Anne, acest lucru nu s-a încheiat.
Fără să vrea, se descoperi tremurând. Îşi lăsa fazerul în jos, din ce în ce mai mult. Putea să facă o mişcare spre el oricând acum, dar nu făcu. Toate gândurile de agresiune dispăruseră din mintea ei.
O umezeală ciudată începu să se contureze la colţurile ochilor ei. Ridică o mână şi încercă să se şteargă. Nu era posibil. Lacrimile începură să-i curgă pe obraz, într-un fel foarte nemilităros.
Amândouă mâinile se ridicară, dar de data asta ca să-l îmbrăţişeze, instinctiv, pe el.
— Carter…
Se apropie. O mână atinse degetele strânse în jurul fazerului. Nu rezistă. Mâinile lui se ridicară, o apucară ferm de umeri şi o împinseră cu delicateţe.
— Nu trebuie să plângi pentru mine.
— Carter, eu…
— Anne, iată ce sunt eu.
Păşi înapoi şi îşi trecu mâinile peste piept. Carter Winston dispăru.
În locul lui apăru o entitate înaltă, cu şapte tentacule, o formă de coşmar, cu prelungiri slabe, portocalii, şi un cap împodobit cu ochi bulbucaţi. Vorbi, şi vocea era a lui Carter Winston – dar acum sunând ciudat de depărtat, ca un ecou. Venea dintr-un aparat de vorbire care nu mai era uman.
— Cum poţi iubi… aşa ceva?
Mâinile îi căzură de la gură, unde ajunseseră odată cu primul gest de uimire. Întocmai precum majoritatea oamenilor, ea nu văzuse niciodată un vendorian. Forma era atât de inumană şi total străină, ca şi cele mai sălbatice vise generate de o doză de narcotice.
Dar primul şoc trecu. Creatura încrucişă tentaculele şi se transformă iar în figura obişnuită a lui Carter Winston. Era simpatie în vocea lui, devenită umană încă odată, şi… altceva?

— Înţelegi de ce îţi spuneam că ar fi cel mai bine să mă uiţi, spuse străinul, fără a fi conştient de schimbarea pronumelui.

— Dar, din nefericire, EU nu pot, se auzi vocea căpitanului Kirk. Amândoi se întoarseră cu faţa spre uşa de la intrare. Kirk sosise cu câteva clipe înaintea echipei de securitate solicitate. Ţinea un fazer îndreptat spre Winston.

Nu avu deloc şansa să-l folosească, deoarece unda de şoc cauzată de prima lovitură trasă de tunurile cu laser romulane, îi aruncă pe toţi pe podeaua camerei de remorcare. Stupefiat, Kirk se rostogoli, încercă să se ridice în picioare şi, în acelaşi timp, încercă să ţintească cu fazerul. Imaginea sa se clarifică rapid şi privi în jurul camerei de remorcare, cercetând atent în toate direcţiile.

Aşa cum se aştepta, străinul dispăruse din nou.

O observă pe Anne Nored. Avea o mână pe fruntea sa şi părea să nu fie în stare să se ridice în picioare.

— Carter… Carter…

— Vendorianul a dispărut, locotenent Nored, spuse Kirk apăsat. Trebuie să ajung pe punte. O să te simţi bine?

— Da, numai o lovitură. Trebuie să ajung înapoi la securitate.

Făcu un pas şi aproape căzu.

Kirk, jumătate o transportă, jumătate o orientă spre ieşire. Echipa de securitate îi întâlni acolo.

— Sublocotenent Tuan raportează, domnule căpitan.

Emoţionatul ofiţer inferior încerca să privească la Kirk cu respect şi, în acelaşi timp, peste umăr, la cavernoasa cameră de remorcare.

— Unde este străinul?

— Străinul a dispărut din nou, domnule Tuan. Şi termină cu învârtitul fazerului, înainte de a răni pe cineva.

Sublocotenentul, care arăta de-a dreptul deconcertant, se grăbi să bage fazerul în toc.

Kirk inspiră adânc.

— Puneţi o gardă aici. Uşile exterioare sunt inutilizabile prin semnale, dar străinul s-ar putea să încerce să dea foe vreunei ieşiri. Alarmaţi magazia de armament şi sala maşinilor. Şi securitatea centrală. Vor trebui să înceapă din nou căutarea, dar poate vom putea să-l ţinem blocat pe această punte, de data asta.

— Da, domnule.

— Locotenent Nored, consider că, într-un fel, securitatea se p

oate descurca şi fără tine. (Nu se uită la ea). Vii cu mine pe puntea de comandă. Există şansa că vei putea fi de ajutor acolo.

Simţi că ar fi bine să adauge câteva alte comentarii. Îl avusese pe străin prins în capcană încă o dată, şi încă o dată îi scăpase.

În timp ce descoperi că simţea un fel de înţelegere a stării ei de spirit, nu putea să-i ierte acţiunile. Domnul Spock ar fi chiar mai puţin înţelegător.

Între timp, era mai bine să fie pe puntea de comandă, departe de activitatea de căutare. Era o alternativă mai bună decât arestul.

Pe lângă asta, era greu să pretindă că l-a lăsat să scape voluntar. Romulanii contribuiseră la asta.

Da, dar despre romulani?

Spock îl aştepta cu un raport. Începuse să vorbească, încă înainte ca Kirk să se aşeze. Anne Nored se tot plimba pe punte, arătând pierdută. Era încă insensibilă şi nerefăcută în urma căderii pe care o suferise.

— Lovitură directă, domnule căpitan, îl informă Spock calm. Există câteva avarii la sistemul de propulsare secundar. Comandantul lor şi-a cântărit variantele şi a ajuns la concluzia că am avut destul de mult timp să ne hotărâm. El e gata să lupte.

— Nu am simţit decât o undă de şoc, domnule Spock. Niciun alt atac?

— Nu, domnule căpitan. Numai o lovitură cu laser.

— Înseamnă că speră încă să ne forţeze mâna, într-un fel sau altul, dar încă îşi doreşte nava. Nu există nimic altceva, în secţiunea avariată, decât maşini automatizate. Încearcă să evite rănirile în acest moment, încercând să ne facă incapabili fără să ne furnizeze vreun motiv pentru o luptă decisivă.

Privi înapoi spre locotenent M’ress, aflată acum la consola de comunicaţii, în timp ce aceasta veni în întâmpinarea gândurilor sale.

— Comandantul romulan transmite, domnule. Să-l introduc pe ecran?

— Mai bine l-ai introduce… dă-i drumul, locotenent.

O clipă mai târziu, faţa conducătorului Romulan luă încă odată locul navelor sale, pe ecranul principal.

Romulanii ar fi nişte jucători de poker nemaipomeniţi, se gândi Kirk. Expresiile feţelor lor erau chiar mai largi şi mai de nepătruns decât cele ale oamenilor. Ambasadorii şi consulii lor trebuie să aibă o practică extraordinară în ce priveşte înşelătoriile diplomatice.

De exemplu, comandantul gândea acum, fără îndoială, că îşi păstra echivalentul romulan a unei feţe impasibile, dar zâmbetul său expectativ se întindea de la o ureche la cealaltă.

— Căpitane Kirk, începu el, şi era şi anticipare neascunsă în vocea sa.

„Mă întreb ce pune la cale acum”, medită Kirk.

Nu se bucura de situaţia dificilă în care intraseră ei înşişi.

— Toate bateriile noastre principale sunt orientate spre nava dumneavoastră. Am observat, a… ah, o lipsă izolată a efortului defensiv din partea dumneavoastră. Pentru a rezista în acest moment, nu ar fi numai o lipsă de utilitate, dar şi o irosire criminală de vieţi omeneşti. Dacă nu aveţi nicio preocupare pentru dumneavoastră, gândiţi-vă la echipajul dumneavoastră. Atacul nostru recent a fost intenţionat orientat spre zone nepopulate ale navei. Nu pot garanta selectivitatea trăgătorilor, pentru viitor.

Reuşi să pară apologetic, în timp ce alunecă uşor înainte.

— Veţi preda acum, vasul dumneavoastră? După cum ştiţi, poporul meu nu are obiceiul să acorde o a doua şansă.

Acesta era felul romulan de a-i transmite că, da, el dorea *Enterprise*, şi nu, nu o dorea de ajuns de mult încât să-i mai acorde timp. Gândurile lui Kirk se succedau cu repeziciune.

Putea fi capabil să-şi imagineze o cale de ieşire din asta, dacă subconştientul său nu ar fi fost prea ocupat să înţeleagă ce ar fi intenţionat să facă vendorianul dacă nu ar fi fost romulanii. Dar să se gândească la amândouă odată!

Nu conta. Oricum, nu mai avea timp.

Fără scuturile reflectoare, se gândi furios, nu suntem decât un porumbel de ceară pentru ei. Kirk nu văzuse niciodată în viaţa lui un porumbel de ceară şi probabil n-ar fi recunoscut unul dacă i-ar fi fost servit la masă, dar metaforele arhaice aveau un fel de a sta pe-aproape în limbajul de suprafaţă.

— Practic, sugerează o capitulare în acest moment, domnule căpitan, observă Spock. Nici eu nu găsesc vreo soluţie pentru dilema noastră actuală. Există alte nave stelare, dar nu pentru noi.

„Desigur, există alte nave”, se gândi Kirk. Dar cât de multe şa nse ar mai avea să mai primească comanda altei nave, după ce darea lui *Enterprise*, fără să tragă măcar un foc? Şi ce şansă ar a vea echipajul său? Putea el să le garanteze siguranţa, odată ce *Enterprise* era în mâinile romulanilor?

Sulu fusese morocănos în timp ce monitoriza atât interiorul na vei, cât şi senzorii din exteriorul ei, verificând măsurătorile şi cifr ele. Acum, el întrerupse emoţionat sfatul lui Spock… întrerupse t risteţea lui Kirk. Întrerupse toată activitatea de pe punte.

— Domnule căpitan, nu înţeleg… dar scuturile deflectoare se r idică din nou!

Din doi paşi, Kirk ajunse lângă umărul lui, uitându-se la indicat ori, nevenindu-i să creadă.

— Nu e decât un scut…

— Da, domnule, dar este primul nostru ecran defensiv şi este î ntre noi şi romulani. Priviţi – şi arătă spre un aparat care măsura energia – funcţionează la putere maximă.

Kirk se grăbi înapoi spre scaunul său. Un om inteligent nu pun e întrebări, la apariţia bruscă a unei tolbe cu săgeţi, atunci când barbarii sunt la poarta castelului său, ci le foloseşte împotriva ac estora.

Timp să întrebe de unde provin va fi atunci când vor scăpa de atacatori.

Trebuia ca ei să acţioneze imediat, înainte ca vreun tehnician de pe vreunul din crucişătoarele de luptă să poată observa reîn tărirea puterii la scuturile de apărare ale lui *Enterprise*.

— Domnule Sulu, ocheşte în direcţia unităţilor de propulsie ale vasului conducător romulan. Laser şi torpile cu fotoni, în combin aţie.

Mâinile lui Sulu mânuiau comenzile cu repeziciune şi multă pr ecizie.

— Laserul şi torpilele pregătite, domnule.

— Trebuie să fim siguri de această primă lovitură, domnule Su lu.

— Suntem siguri, domnule căpitan!

— Atunci, foc!

— Executăm foc, domnule.

— Acţiune de evadare. Domnule Sulu, ţine ecranul acela minu nat între noi şi romulani.

Comandantul romulan dispăruse de mult de pe monitor. M’ress înlocuise automat senzorul de vedere pe cele două crucişătoare. Era foarte rău, într-un fel. Kirk ar fi avut multe de văzut pe faţa comandantului, în momentul de faţă. Ar fi văzut undele laser lovind în partea din spate a navei cea mai apropiată.

— Ne urmăresc, domnule, raportă Sulu cu claritate.

— Amândouă.

Kirk se mulţumi să încuviinţeze din cap. Se aşteptaseră probabil să încerce să fugă, dar nu să lupte.

Urmă apoi o lumină bruscă la mijlocul primei nave. Ecranele romulanilor rezistaseră tunurilor grele cu laser ale lui *Enterprise*, dar una, posibil două din puternicele torpile cu fotoni trecuseră brusc prin ele. Vasul lovit păru să ezite, apoi dispăru brusc de pe ecran – nu distrus, dar încetinit.

— Cel de-al doilea vas execută foc, domnule căpitan, spuse Spock.

Kirk se încordă.

— Tunurile cu laser şi…

Înainte de a încheia, puntea se zgudui de o puternică undă de şoc, odată ce *Enterprise* primi atacului din partea următorului rămas. Acesta nu mai fu o lovitură de incapacitare, ci una menită să rupă în bucăţi nava stelară.

Ecranul reflector surprinzător recuperat, făcu faţă. Gravitaţia artificială şi luminile navei rămaseră în funcţiune.

— Avarii minore la punţile E şi H, raportă Spock câteva clipe mai târziu. Răniţi pe puntea E, şocuri minore şi pierderi de aer în patru compartimente. Radiatorul automat stăpâneşte avaria.

— Localizează cea de-a doua ţintă, ordonă Kirk, calm. O observă pe M’ress privindu-l cu admiraţie. Nu transpirase, dar Kirk ştia că ea respira greu din cauza nervozităţii.

Era clar că ea nu ştia că toţi comandanţii de nave stelare, şi nu numai ei, transpirau abundent. De aceea erau tot timpul atât de nervoşi.

— Localizăm cea de-a doua navă, domnule căpitan, veni răspunsul lui Sulu.

O secundă mai târziu:

— Localizat, domnule.

— Lovituri cu laser şi torpile, domnule Sulu. Potriviţi torpilele, încercaţi să le folosiţi odată cu tunurile.

Probabil că puteau supraîncărca scuturile romulane într-un punct. Descurajarea ei trebuia să fie la fel de efectivă ca distrugerea ei.

— Executăm foc, domnule căpitan.

Erau lumini orbitoare pe ecranul din vecinătatea navei romulane, în timp ce scuturile ei căzură sub asaltul dublu. Ochii lui Sulu erau lipiţi de indicatorii săi, iar vocea prezenta o monotonie specifică luptei.

— Tunurile cu laser… Lovitură directă, domnule.

Urmă o lumină foarte puternică, care se aprinse în exteriorul scutului, pentru o clipă.

— Două lovituri cu torpile de fotoni.

Dar romulanii, acum preveniţi, îşi aduseseră scuturile la puterea maximă, şi suportaseră energiile nevăzute fără avarii. Kirk auzi raportul lui Spock, şi încercă să nu pară dezamăgit. Dacă computerele romulane ar trimite o torpilă dincolo de singurul lor scut protector…

— Pregătiţi-vă să trageţi din nou, domnule Sulu.

— Aşteptăm, domnule.

Cel de-al treilea atac nu fu necesar. O secundă, nava romulană era puternic angajată în urmărire, iar în secunda următoare dispărea rapid din raza senzorilor, odată ce comandantul ei rupse angajamentul şi se pierdu în adâncimile zonei neutre.

— Pierdem contactul, raportă Sulu. Dispare.

Vocea lui Kirk era plină de bucurie şi satisfacţie.

— Întorcându-se pentru a-şi ajuta însoţitoarea avariată. Bine. O luptă pe viaţă şi pe moarte nu ar fi fost de niciun folos pentru niciuna din părţi.

— Poate lovitura care i-am dat-o primeia, începu Sulu, dar Kirk scutură din cap.

— Nu cred asta, domnule Sulu. Romulanii deţin o serie de caracteristici, nu tocmai demne de laudă, dar laşitatea nu este una dintre ele. Nu, se aşteptau să cadă apărătoarele noastre. Din cauza asta, nu au atacat imediat. Când scuturile noastre s-au ridicat brusc…

— Întregul lor plan, încă de la începutul intercepţiei, era prevăzut pe baza unui număr de acţiuni ce aveau să se întâmple. Când programul lor, minuţios alcătuit, a început să se abată de la cursul prevăzut, au hotărât să renunţe. Romuianilor le place ca am

buscadele lor să fie pregătite atent, dinainte. Lor nu le plac surprizele.

— Că veni vorba de surprize, domnule Spock, cât de rău am distrus cealaltă navă romulană? Verifică înregistrările, te rog.

Spock se întoarse către consola calculatorului arhivă şi activă cererea.

— Sper că nu a fost prea rău, adăugă Kirk. Avariile serioase sau pierderea de vieţi ar putea forţa înaltul Comandament Romulan să continue o luptă pentru care şi-au pierdut interesul. Au foarte multă mândrie.

Răspunsul lui Spock uşură preocuparea lui Kirk în această privinţă.

— Motorul principal al primului vas a fost distrus, domnule căpitan. Răniri ale personalului ar trebui să fie minime. Ar trebui să fie capabilă să meargă cu cel de-al doilea motor, dar încet. Cu ajutorul celei de-a doua nave, romulanii ar trebui să o poată repara pe a lor destul de bine, încât să ajungă la staţia lor navală cea mai apropiată.

Kirk era foarte satisfăcut. Se întoarse pentru a privi spre lift, în timp ce apăru inginerul Scott, care se apropie de el.

— Bună treabă, domnule Scott. Scutul acela reflector s-a ridicat exact la timp.

Reacţia lui Scott nu fu tocmai cea pe care o aştepta Kirk. În locul unui zâmbet de plăcere pentru compliment, inginerul şef părea confuz, şocat.

— Dar domnule, legăturile scutului nu au fost încă toate reparate. Am venit să văd dacă vă pot fi de folos aici. Tehnicienii mei încă execută ultimele reparaţii. Vor avea nevoie de mai mult de o oră, de acum înainte, întocmai după cum v-am spus.

Spock părăsi staţia computerului şi se apropie, pentru a intra în conversaţie.

— Interesant.

— Dar, confunzi, Scotty, scuturile s-au ridicat. Cel puţin, cel principat a făcut-o. Dacă nu ai terminat încă reparaţiile, atunci ce …

Se opri. Pe faţa sa apăru brusc o undă de înţelegere.

— Desigur! Winston, sau mai bine zis vendorianul.

— Nu este în afara sferei de posibilitate, domnule căpitan, încuviinţă Spock. Dacă poate să-şi rearanjeze structura interna pen

tru a deveni o masă de examinare, trebuie presupus că poate, de asemenea, să devină…

— Un scut reflector? în ciuda evidenţei, Kirk se îndoia. Şi să primească energia necontrolată a tunurilor de asalt cu laser ale unui crucişător?

Îşi scutură capul. Voia să creadă că lucrul acesta era posibil, dar…

— Vendorienii sunt mimi extraordinari, domnule Spock, dar super-fiinţe nu sunt. Niciun organism viu nu ar putea să se metamorfozeze până la acest nivel şi să ia genul ăsta de…

— Nu a devenit scut reflector, domnule căpitan, îl corectă Spock. Există multe instrumente – comenzi complexe, elemente de cuplare şi alte componente electronice într-o masă de examinare. Nu-mi pot imagina nici că o simplă creatură poate deveni scut reflector, dar o serie de cabluri rupte, legături de forţă şi alte legături distruse? Nu uitaţi, vendorianul a privit cu foarte mare atenţie chiar cablurile pe care le-a distrus.

Scott ascultase toată această discuţie, şi nu-şi însuşise nimic, cu excepţia, poate, a unei practici de a se simţi încordat. Acum, curiozitatea lui devenise frustrare,

— Este cineva amabil, vă rog, să-mi spună ce s-a întâmplat? imploră el, de-a dreptul confuz.

Înainte ca unul dintre ofiţeri să poată răspunde, uşile liftului se deschiseră iar. Toţi priviră în direcţia aceea.

Forma portocalie, pe jumătate în picioare, pe jumătate plutind în uşă, le era de acum familiară lui Kirk şi lui Spock, dar imaginea de coşmar era ceva nou pentru Scott şi personalul de pe punte.

M’ress ţipă uşor.

— Ce fel de bestie este aceasta? se grăbi Scott.

— Acesta este scutul dumneavoastră reflector, domnule Scott, spuse Spock.

— Scutul meu refle…

Privirea lui Scott arăta că nu mai era sigur care era mai ciudat – lucrul ce stătea în uşă, sau ofiţerul unu al navei. Privi înapoi, spre vendorian.

— Asta este perfect adevărat, comentă vendorianul cu vocea lui Carter Winston.

Se târî în direcţia lor.

— Am făcut tot ce am putut. În ciuda multiplelor sale prelungiri, se întoarse şi păru să-l privească pe Kirk într-un fel uman.

— Presupun că pericolul care ameninţa nava dumitale a trecut, căpitane.

— Aşa este. Numai dacă romulanii nu ne mai rezervă şi alte surprize.

— Eu nu cred să o facă, replică vendorianul. Mă bucur, îmi pare rău că am periclitat soarta navei şi a oamenilor tăi. Nu aceasta a fost intenţia mea.

Acum, poate, Kirk putea primi răspuns la o întrebare care-l sâcâise încă de când descoperiseră că ciudatul spion este un vendorian.

— De ce ai făcut-o? Ce recompensă puteau să-ţi fi oferit romulanii?

— Ca să înţelegi asta, căpitane, este necesar să-ţi spun câteva lucruri despre mine. Restul poate fi completat de către locotenent Nored.

Kirk privi spre locotenent, care îl veghea îndeaproape pe vendorian.

— Ataşamentul meu… faţă de omul Carter Winston a provocat multe comentarii în rândul membrilor poporului meu, căpitane. Într-un fel, am simţit şi interpretat diferit de norma vendoriană. Deplasaţii mental nu sunt trataţi cu compasiune pe Vendoria. În timp ce Carter Winston continua să trăiască, şi eu continuam să petrec din ce în ce mai mult timp urmărindu-l, deviaţia mea devenea mult comentată. Dar exista o legătură între noi, care depăşea formele şi speciile pure. Simţeam cumva că am mult mai multe în comun cu omul rănit, decât cu oricare alt vendorian. Au început să mă evite intenţionat. Am devenit un străin printre membrii propriei mele specii, căpitane. Dar nu asta am vrut… cât timp a trăit Winston. Dar când a murit, poporul meu continua să mă privească cu dezgust, să evite compania şi prezenţa mea. Am devenit, pe rând, singuratic, apoi – mai rău – disperat de singur, încă odată. Deşi timpul trecea, situaţia mea nu se schimba. Eram încă tratat ca un paria. Când o navă romulană a vizitat oraşul la periferia căruia locuiam, ca un pustnic…

Făcu o pauză.

— Vizitau Vendoria aproape regulat, apropo, timp de mulţi din ultimii voştri ani, sperând mereu într-o alianţă cu poporul meu.

Dar noi nu am fi acceptat niciuna dintre ele.

— Interesant, comentă Spock. Trebuie să fac o notă cu asta. Ştiu că, tatăl meu, ca de altfel şi alţi ambasadori, ar fi interesaţi de o asemenea informaţie. Mă aştept ca el să aibă câteva vorbe cu omologii lor romulani.

Se îndreptă spre computerul central pentru a dicta un raport despre violarea carantinei vendoriene de către romulani.

— Spuneai că… Îl provocă Kirk, că poporul tău nu a avut deloc de-a face cu romulanii.

— Şi de ce ar face-o? Romulanii nu au nimic să le ofere. Dar eu – şi lumina slabă a ochiului de pe prelungiri păru că devine un pic mai intensă – am fost o altă poveste. Poporul meu m-a respins. Eram un personaj nefolositor. Romulanii nu aveau ce să-mi ofere – exceptând o viaţă căpitane. O şansă să interpretez funcţiuni de valoare. Putem părea la intervale de timp o rasă încăpăţânată şi frivolă, dar este de fapt o problemă de viaţă şi de moarte pentru un vendorian să fie ocupat într-o funcţiune folositoare, să facă ceva de valoare. Vendoria nu-mi mai oferea asta; mai mult prin lipsa companiei lor, poporul meu îmi interzicea asta. Deci în disperare, am acceptat să fac ce-mi ziceau romulanii. Trebuie să înţelegi, căpitane, că funcţiunile printre noi, pentru a fi considerate merituoase, trebuie să fie de valoare nu numai pentru cel ce o face, dar şi pentru altcineva.

De la început, sentimentele lui Kirk pentru intrusul străin au fost întrucâtva mai puţin decât fraternale. Dar pe măsură ce vocea lui Winston spunea o poveste despre un trecut torturat, se descoperi privindu-l pe vendorian din ce în ce mai puţin ca pe un invadator beligerant, şi mai mult ca pe un individ, o victimă a circumstanţelor de dincolo de controlul său – un prizonier comandat de propria sa compasiune.

— Ce ţi-a schimbat în final părerea despre romulani – şi despre noi?

— Se pare, căpitane, că am devenit mai mult Carter Winston decât ştiam. Poate că prietenii şi asociaţii de pe Vendoria au simţit-o chiar mai bine decât mine. Refuzul meu de a recunoaşte această schimbare din mine, a dus fără îndoială la o şi mai mare depărtare a lor faţă de mine. A trebuit să mă lupt cu mine pentru a fi complice cu romulanii, atunci când mi-au prezentat prima dată planul lor de a vă lua nava. Dar în final, mi-am dat seama

că dacă nu puteau captura nava erau pregătiţi să o distrugă împreună cu voi toţi. Atunci am simţit părerea de rău care ştiu că ar fi simţit-o Carter Winston. Iubea viaţa şi vieţile altora atât de mult, căpitane Kirk. Din cauza lui nu le puteam permite romulanilor să-i facă rău lui Anne sau oricăruia dintre voi. Deci aşa cum tu şi Spock aţi înţeles, mi-am schimbat forma din nou. Am devenit chiar legăturile din sistemul reflector pe care le distrusesem. A fost … foarte greu. Cea mai grea schimbare pe care a trebuit să o fac. Aranjamentele interne, în special, trebuiau să fie atât de precise, atât de atent aliniate. A trebuit să mă structurez pentru a permite curentului să treacă prin corpul meu.

Părea că se plimbă înainte şi înapoi pe tentaculele acelea subţiri.

— Dar nu puteam să permit să aveţi de suferit din cauza acţiunilor mele. Prin acţiunile lui… lui Carter Winston.

Kirk încuviinţă încet din cap.

— Cred că înţeleg. Cel puţin cred că înţeleg atât de bine pe cât este posibil pentru un non-vendorian să n-o facă.

— Nu mă pot întoarce la romulani acum, se auzi ca un ecou vocea lui. Am protejat nava ta şi pe oamenii tăi şi nu mă pot întoarce pe Vendoria. Ce se va întâmpla cu mine acum?

Asta era ridicol. Creatura care plutea uşor în faţa lui Kirk aproape că provocase distrugerea lui *Enterprise*. Kirk nu avea de ce, dar absolut deloc, motiv să-i pară rău de ea.

Totuşi…

— Va trebui să faci faţă unui fel de proces mai întâi, presupun, ghici Kirk. Brusc se descoperi forţându-se din greu şi fără prea mult succes să-şi învingă un zâmbet.

— După cunoştinţele mele niciun alt vendorian nu a mai fost judecat până acum de o curte a Federaţiei. Presupun că trebuie să facă ceva aranjamente noi pentru a preveni situaţia ca tu să devii judecător sau computerul juriului.

— Dar tu ai salvat într-adevăr *Enterprise* de romulani. Ne-ai făcut atât rău cât şi bine, într-o perioadă foarte scurtă de timp, vendorianule.

— Carter Winston poate fi folosit ca orice alt nume, căpitane. N-a mai avut nevoie de el de foarte multe luni, de-acum. Şi într-un fel numele… îmi face bine.

— Bine, Winston. Va fi de competenţa curţii să decidă dacă sa

lvarea noastră din dificila situaţie în care ne-ai băgat tu la început, reduce vinovăţia ta sau nu.

Îşi atinse partea din spate a gâtului, amintindu-şi.

— Personal nu intenţionez să întăresc acuzaţiile. Şi nu cred că o va face nici altcineva. A fost cel mai sensibil asalt căruia i-am fost vreodată subiect.

— Muţumesc, căpitane.

— Până când o să te ducem pe planetă, cred că ar fi cel mai bine pentru stabilitatea mintală a echipajului meu, dacă vei rămâne deghizat în Carter Winston.

— Înţeleg, James Kirk.

Tentaculele se ridicară şi se încrucişară.

Locotenent M’ress nu fusese încă martor la vreo transformare şi ţipă uşor.

Încă o dată cefalaopodul dispăru iar locul său îl luă Carter Winston.

— De asemenea, mi-e teamă, continuă Kirk încercând să pună puţină durere în vocea sa, că va trebui să-ţi cer să rămâi sub pază. Încep să am încredere în tine, dar…

— E-n ordine, căpitane, zâmbi Winston. Te vei simţi mai bine ştiindu-mă sub observaţie, cel puţin până când vom fi iar în teritoriul controlat de Federaţie. Ştiind că perechea de pantaloni pe care o îmbraci dimineaţa este chiar o pereche de pantaloni.

— Văd că ţi-ai însuşit chiar şi spiritul de glumă al lui Carter Winston. Zâmbetul lui Kirk se lărgi. Cred că o să te simţi foarte bine… Carter. O să sun securitatea. O singură gardă ar trebui să fie de ajuns.

Întinse mâna spre butonul de apel.

— Domnule, căpitan n-aţi putea să-mi repartizaţi mie această sarcină?

Kirk uitase complet de Anne Nored. Se uită la ea. Făcând asta el pierdu complet expresia de surpriză care apăruse pe faţa lui Carter Wihston.

— Dar… interveni Winston, m-ai văzut, ştii ce sunt.

— Am fost ofiţer pe o navă stelară de câţiva ani buni, Carter, şopti ea. Vezi, şi eu m-am schimbat puţin. De când ne-am despărţit, am văzut o groază de lucruri ciudate hoinărind prin univers, chiar câteva care te-ar putea şoca şi pe tine. În cele din urmă forma nu pare a fi chiar atât de importantă pe cât sunt anumite alt

e lucruri. Luându-i locul lui Carter Winston – sau chiar a unei pă rţi din el, cred că vei avea o viaţă mai bună decât ţi-ar putea ofe ri romulanii sau oricine altcineva. Oh, fir-ar al dracu'! De fapt se referea la piciorul ei?

— Nu ştiu cum să mă exprim – putea măcar să discutăm desp re asta? Ochii ei parcă implorau.

— Nu… nu ştiu.

Kirk observă că Winston era uluit total.

Acesta era ultimul lucru pe care l-ar fi anticipat. Neajutorat, pr ivii spre Kirk care încuviinţă spre Anne.

— Te ocupi de detaliile de pază, locotenent.

Ea zâmbi.

— Mulţumesc, domnule.

Kirk scutură din cap. Anne Nored avea dreptate. Universul era într-adevăr plin de frumoase, ciudate şi neaşteptate surprize.

Ei se îndreptară spre lift.

Din întâmplare McCoy venea în aceeaşi cabină. Se trase într-o parte şi privii cum Anna şi străinul intrară. Uşa se deschise înapo ia lor.

Doctorul cântări pentru o clipă situaţia. Apoi traversă acolo un de ceilalţi trei ofiţeri superiori de pe *Enterprise* erau prinşi într-o discuţie animată.

— L-ai prins.

— Spirit de observaţie dezvoltat, doctore.

Gura lui McCoy se lăţi.

— Ho-ho-ho, şi un crăciun fericit şi ţie Spock. Privi la Kirk.

— Mă bucur să-l văd sub pază, Jim. Dacă ar fi luat numai o sec undă locul lui Spock, ar fi avut atâtea de câştigat.

Cât de profetice sunt uneori vorbele aruncate în joacă ale unu i om. Va veni timpul când McCoy o să aibă prilejul, dacă nu dori nţa, să-şi amintească de fraza aceasta. Dar pentru moment ea n u provocă decât o porţie de râs pentru Kirk şi Scott.

— Poate că aşa e, doctore, fu de acord ofiţerul unu de pe *Ente rprise*. Dar atunci doi doctori McCoy ar putea aduce nivelul eficie nţei medicale de pe nava asta la minimul acceptabil.

— Fii atent, doctore McCoy, îl preveni un Scott zâmbitor când McCoy, apăsând din nou, provocă o mică ardere. Nu sunt sigur că suportul vieţii poate ţine lucruri în viaţă cu toată căldura pe c are o eliminaţi.

— Căldură? Lasă că-ţi dau eu căldură…! începu McCoy.

Partea a II-a

SEMNALUL LORELEI

adaptare după o poveste de Margaret Armen

Capitolul V

Îl debaracară, în sfârşit, pe Carter Winston de pe navă, în sistemul Valeria. Era cea mai apropiată lume faţă de câmpul lor de ieşire din Zona Neutră, în măsură să se ocupe de cazul juridic al lui Carter Winston.

Deloc surprinzător, Anne Nored ceru să fie transferată la elementul de securitate care urmă să arunce un ochi… să fie cu toţi ochii pe prizonier, atât înainte, cât şi după terminarea procesului.

Kirk acceptă cererea ei. El ajunsese deja la concluzia că dacă Winston/Orice era absolvit de vina de a fi abătut *Enterprise* în interiorul Zonei Neutre – Kirk îi spusese vendorianului să pledeze în sensul că a fost forţat – prezenţa lui Anne Nored ar fi cel mai bun lucru pentru el.

Şi va fi probabil cel mai bun lucru şi pentru Anne Nored.

Era pe jumătate preocupat de faptul ca romulanii s-ar putea să facă un scandal în legătură cu incursiunea lui *Enterprise* în Zona Neutră, prezentând propriile lor nave avariate drept probe ale brutalităţii, belicozităţii constante a Federaţiei.

Aşa cum s-au desfăşurat, o serie de lucruri au conspirat pentru a preveni o asemenea situaţie. În primul rând, faptul că *Enterprise* întâlnise nu una, ci două crucişătoare gata de luptă, pregătite din toate punctele de vedere.

Ei avariaseră mai rău una şi luptaseră cu cea de-a doua, deşi romulanii urmau, cu siguranţă, să insiste că cea de-a doua rupsese lupta numai pentru a-i acorda asistenţă tovarăşului rănit.

De departe, mult mai influent era raportul oficial al lui Spock cu contribuţia lui Winston despre vizitele romulane neîntrerupte în lumea Vendoriei, convenită a fi în carantină.

Politicienii se ocupau de această situaţie în felul obişnuit. Câţiva oficiali cu grade mari, liniştit adunaţi, au împărţit câteva băuturi şi glume deocheate şi au hotărât să lase baltă întreaga problemă.

Între timp, *Enterprise* stătea pe orbita Valeriană pentru a se aproviziona pentru prima parte a anului şi pentru a face câteva re

paraţii imperios necesare.

McCoy, de exemplu, avu şansa să-şi continue instrumentarea medicală cu mijloacele de testare ale unui spital mare aflat pe planetă. Şi Scotty primi ajutor în repararea legăturilor scutului reflector, pe care Winston le întrerupsese.

În ciuda posibilităţilor lărgite, mai exista un număr de componente minore de care *Enterprise* avea nevoie, şi pe care staţia de aprovizionare de orbită nu le putea asigura. Dar nu era vorba de ceva fără de care nava să nu funcţioneze. Pentru a le obţine, Kirk ar fi trebuit să facă o călătorie de câţiva parseci[3] până la baza de pe Darius IV. Preferă, însă, să-şi petreacă restul sărbătorilor pe odihnitoarea planetă Valeria.

În vreme ce Valeria era încă un fel de lume de graniţă, oraşele ei mai mari ofereau un comfort suficient de sofisticat pentru satisfacerea gusturilor, mai mult decât metropolitane, ale anumitor membri ai echipajului de pe *Enterprise*.

Şi atracţiile ei rurale erau suficient de liniştitoare pentru nervii celor cu mai puţin simţ de aventură.

În concluzie, era o lume ideală pentru o haltă.

Kirk petrecu o săptămână pescuind într-un lac de munte nepoluat şi extraordinar de limpede – relaxându-se, plimbându-se şi lăsându-şi barbă.

La sfârşitul celor şapte zile, descoperi spaţiile deschise restrângându-se ciudat, vastitatea teoretică a văii montane închizându-se atât încât vârfurile înconjurătoare generau o senzaţie similară cu claustrofobia.

Un semn sigur că timpul de vacanţă s-a terminat.

Se întoarse pe *Enterprise*. Două zile mai târziu, ultimii membri ai echipajului se întorseseră la bordul navei şi erau trataţi pentru diverse tăieturi sau zgârieturi acumulate, parţial vindecate.

În spaţiu, echipajul forma un fel de maşină, perfect integrată şi cu funcţionare ireproşabilă.

Dar ei erau, de asemenea, un rezervor de emoţii umane şi resentimente. Foarte adesea acestea aveau nevoie să fie drenate, pentru a păstra personalul sănătos.

În funcţie de punctul dumneavoastră de vedere, Valeria era norocoasă – sau nenorocoasă – lume care servea ca un burete tămăduitor.

---

[3] Echivalentul a 30,9 trilioane de kilometri tereştri.

Odată întors în spaţiul liber, Kirk conduse *Enterprise* într-o cursă care o va duce într-un ocol în apropiere de Rifton, una din principalele şapte baze ale Flotei Stelare a Federaţiei.

Kirk clipi, se răsuci şi privi ceasul de deasupra patului său: ora 1730. Un timp numai bun pentru introducerea de date, indicând ordinele oficiale pe care le primiseră de la cartierul general al Flotei Stelare.

Într-un fel, introducerea de date în jurnalul de bord ar fi un duplicat al aceloraşi ordine, dar, aparent, nişte analişti, de pe undeva, au decretat-o ca necesară.

Râse. Procedura oficială, bandă roşie, birocraţie – aşa cum Einstein pretinsese, cineva poate înconjura universul şi poate ajunge din nou la punctul de plecare, iar aceasta întotdeauna poate fi sintetizat într-un raport de patruzeci de pagini în trei exemplare.

Atinse butonul pentru a porni deckul din biroul său; potrivi discul pentru recepţie circulară.

— Data stelară 5483.7. Lui *Enterprise* i s-a ordonat să asigure escortă standard pentru un mic convoi de transportoare de minerale, care se îndreaptă spre lumea lui Carson.

Nu adăugă că el considera asta drept o pierdere de timp de neiertat, ca să nu mai vorbim de plictiseala colosală. Sentimentul nu ar fi fost apreciat…

Dacă ar fi ştiut alternativa viitoare, ar fi putut gândi altfel.

— Transportoarele în cauză trebuie să ridice şi apoi să transporte pe Bethulia III patru milioane de tone metrice de chromium greu şi alte minerale dure.

Se opri gânditor, pentru a-şi formula următoarea frază.

— Această încărcătură este necesară la dezvoltarea înfloritoarei industrii metalifere de pe Bethulia III şi pentru construcţia – planificată pentru următorul an fiscal – a două sau poate trei nave stelare de adâncime spaţială, pentru Flota Stelară. Potrivit Tratatului Federaţiei Klingon de limitare la 5260 armamente ofensive în acest spaţiu, apare ca…

Clipi deranjat, înainte de a observa cu adevărat sursa enervării sale.

Micul ecran fixat pe biroul său transmitea, cu intermitenţă, un apel galben. Cineva avea un mesaj pentru el, mesaj ce nu putea aştepta. Cu enervare opri jurnalul de bord şi îşi coborî picioarele

din pat. Ar fi bine să fie important!

Ecranul scoase un semnal, şi o lumină verde se aprinse intermitent în josul părţii sale stângi, în timp ce el se apropie de birou.

Locotenent Uhura îl avertiza că, indiferent dacă era gata sau nu, imaginea urma să apară.

Se aşeză în faţa ecranului şi apăsă butonul care avea să-i transmită Uhurei confirmarea prezenţei sale, în viaţă şi sănătos.

— Aici Kirk. Ce este, locotenent?

— Apel de mare adâncime spaţială din partea Centrului de Ştiinţă al Flotei Stelare, domnule, explică vocea locotenentului Uhura.

— Dar deja ne-am primit…

Se opri. Cineva de pe Rifton dorea foarte mult să intre în legătură cu *Enterprise*, destul de mult, având în vedere puterea rechiziţionată pentru a transmite semnalul de-a lungul distanţei, în creştere, dintre ei. Era clar pentru el că cel care avea autoritatea să facă asta, putea fi o persoană destul de importantă… şi grăbită.

Îşi alungă somnul, care-i mai îngreuna încă pleoapele.

— Fă-mi legătura, locotenent Uhura.

Imaginea care începu să prindă contur era confuză datorită distanţei şi slăbiciunii semnalului, dar cu aportul cunoştinţelor experte ale locotenentului Uhura, semnalul extern căpătă imediat claritate.

Imaginea formată era aceea a vice-amiralului pentru ştiinţă, Juliana von Leeuwenhook.

Era încă ştearsă şi slăbită de interferenţe, dar Kirk ştia că Uhura făcea adevărate miracole numai pentru a o menţine pe ecran.

— Aici căpitanul James Kirk.

Viceamiralul zâmbi uşor; părul lung, argintiu, îi aluneca în valuri pe umeri.

— Cum merg lucrurile la Centrul de Ştiinţă, doamnă amiral? Îmi pare rău că mi-a fost dor de tine.

Ea scutură uşor din cap, într-un gest care ar fi putut însemna plictiseală, sau cu totul altceva.

— Şi mie, căpitane. Asta m-ar fi scutit de problema acestui apel. Dar nu am ştiut, decât după ce ieşisei din raza de contact, că Enterprişe era în zonă. Nu e nevoie să te scuzi că ai uitat de un apel de curtoazie. Transmisia la mare adâncime spaţială este co

stisitoare, dar…

— Pentru a-ţi răspunde la întrebare, lucrurile sunt la fel ca de obicei. În loc să ne facem munca mai uşoară, fiecare problemă pe care o rezolvăm generează apariţia unei duzini de alte noi probleme. Fiecare descoperire deschide o sută de alte noi direcţii de cercetare. În timp ce personalul meu şi bugetul cresc în proporţie aritmetică, numărul de proiecte pe care trebuie să le realizăm – toate înregistrările cu regim de prioritate, desigur – cresc în proporţie geometrică.

— De ce, dacă mâine poporul şi resursele s-ar mări de patru ori, James, în două săptămâni noi am mai fi fără speranţă dincolo?

Zâmbi.

— Însemnând că acum nu eşti? preîntâmpină Kirk.

— În cea mai mare parte suntem, căpitane. Singura diferenţă este că, în timp ce este încă încurcătură fără speranţă, e o încurcătură fără speranţă organizată.

Zâmbetul dispăru, pentru a fi înlocuit de încruntare.

— Această organizaţie s-a transformat într-o descoperire interesantă. Despre asta vreau să-ţi vorbesc. Dar, mai întâi, care este poziţia ta actuală faţă de Rifton?

— O secundă, doamnă amiral.

Apăsă butonul intercomului de la comanda unităţii.

— Domnule Spock, spune-mi te rog, care este poziţia noastră actuală?

Urmă o scurtă pauză, apoi informaţia:

— 9-6-5-5 înclinare dreapta faţă de planul galactic, o sută cinci zeci de grade nord.

— Mulţumesc, Spock.

Repetă cifrele pentru viceamiral.

Ea încuviinţă din cap şi nu se obosi să verifice prin niciun mijloc. Juliana van Leeuwenhook putea face mintal calcule de astrogaţie.

— Ai reuşit un timp bun. Convoiul de minerale pe care-l escortezi – aceasta era noua ta misiune, nu-i aşa?

— Da, doamnă amiral, admise el, ascuţindu-şi auzul.

Schimbarea timpului folosit nu trecuse neobservată.

— Ei, păreţi să fi parcurs destul de mult din drum. Nu aţi avut nicio problemă până aici, nu-i aşa?

— Nu am avut, doamnă amiral.

Părea încântată,

— Bine. Atunci cred că o să poată parcurge singuri ce a mai rămas din drum.

— Căpitanii lor nu vor crede asta.

— Va trebui să o creadă. O să iau legătura cu comandantul avampostului de la Dervish. Poate trimite o navă mică pentru asigurarea desfăşurării escortei finale. Va trebui să o facă. Căpitanii transportoarelor de minerale pot călători singuri pentru o vreme.

— Oh, ştiu că încărcătura lor va fi prea valoroasă pentru a putea fi încredinţată unei fregate sau altei nave de genul acesta. Dar când vor fi terminat de încărcat la Lumea lui Carson, voi avea o navă stelară pentru a-i întâlni.

Se lăsă pe spătarul scaunului şi, instantaneu, incredibilul sistem de comunicaţii transmise zgomotul alunecării scaunului pe şinele din podea.

— S-ar putea să te întorci chiar dumneata pentru a-i întâlni.

— De unde să mă întorc, doamnă amiral?

Era clar că misiunea lor urma să se desfăşoare cu viteza maximă pentru regiuni neexplorate.

— Aş vrea ca *Enterprise* să facă un mic ocol.

Încercă să dea vorbelor sale o nuanţă de „lipsă de importanţă”. Asta chiar îi ridică părul de pe ceafă lui Kirk.

— E o nimica toată, zău. Nu ar trebui să-ţi ia mai mult de o zi sau două de investigaţii. *Enterprise* este cea mai apropiată navă de… hm, de zona afectată.

Kirk râse. Cel puţin nu era vorba de altă catastrofă. Avea încă amintiri de groază ale Incidentului Mantile.

— Da, doamnă amiral.

Lovi alt buton.

— Înregistraţi primirea de noi ordine.

Juliana se aplecă spre partea din faţă a scaunului.

— Cunoşti secţiunea din spaţiul periferic, care este acum – ia să vedem – portul tău de destinaţie… Sector 4432 – cunoscut şi sub numele de Sectorul Cicada?

— Cicada? Sprâncenele lui Kirk se apropiară, în timp ce se gândea la ciudatul cuvânt. O, da, *cicada* era numele unei insecte care petrecea ani întregi sub pământ, pentru ca apoi să iasă la sup

rafaţă – dar numai pentru două zile de activitate sub lumina soarelui, înaintea întoarcerii sub pământ, pentru a se dezvolta şi a se schimba.

Numele părea lipsit de importanţă. Dar oare aşa era? Părea că-şi aminteşte ceva despre un spaţiu, prea puţin vizitat şi misterios, de la graniţa Federaţiei, unde navele stelare dispăreau fără urmă, fără să lase măcar torpile cu jurnalul de bord. Aceste dispariţii neexplicate erau frecvente. Dintr-o dată, misiunea de escortă începea să devină din ce în ce mai atractivă.

— Cicada, asta e, căpitane. Sunt sigură că ofiţerul tău de ştiinţă îţi va furniza informaţii adiţionale, şi orice alte detalii pe care le vei cere. Dar, pe scurt, situaţia în aşa-numitul Sector Cicada este următoarea:

— Sectorul a fost descoperit – dar niciodată explorat în întregime – de peste o sută cincizeci de ani pământeni. Pretenţii pentru teritoriu au existat în tot acest timp, dar se pare că nu prea există ceva de valoare în sector pentru care să merite să te lupţi, sau nu a fost încă descoperit. Discuţiile unei întruniri recente cu reprezentanţi ai Imperiilor Romulan şi Klingon, au scos la iveală faptul că o navă stelară de-a lor sau de-a Federaţiei a dispărut exact în sectorul acela, exact la fiecare douăzeci de ani stelari, încă de la prima lui apariţie pe hartă.

Se uită spre ecran.

— Îţi sugerează asta ceva interesant, căpitane?

Kirk era învăluit. Întrebarea era retorică.

Pierderea unei nave stelare din flotele celor trei state importante într-un singur sector spaţial, până la un total de şase într-o sută cincizeci de ani, era neobişnuit – dar nu alarmant.

Dar un neastâmpărat de la Centrul de Ştiinţă cercetase dispariţiile şi descoperise că au o regularitate misterioasă.

La cea mai mică analiză pe care o putea face cineva, această regularitate devenea înfricoşătoare.

Dezastrele naturale apăreau foarte rar după un program strict.

— Înţelegi unde vreau să ajung, căpitane, continuă viceamiralul. Ar fi numai o abatere uşoară de la cursul tău şi vei putea să verifici, zona afectată. Nimic planificat. Faci un tur accidental prin sector având senzorii deschişi la maxim, înregistrezi orice ţi se pare că face parte din ordinea stelară. Poţi ajunge în sector în do

uăzeci şi patru de ore.

Ezitările nu aveau niciun rost.

— Vom fi fericiţi să facem asta, doamnă amiral.

Se opri pentru a îndepărta un ţiuit dintr-o ureche.

Brusc ceva nu mirosea tocmai a bine – ceva ce-l necăjea şi nu -l putea identifica – ohh, daa!

Privi spre ecran.

— Uh, doamnă amiral, cât timp a trecut de la ultima dispariţie a unei nave în sectorul amintit?

— Eşti foarte perspicace, James, replică ea cu uşurinţă. Făcu gesturi de consultare a unei hărţi care nu apărea pe ecran. Umm, da… era, cred, în urmă cu exact 27344 ani stelari.

Kirk încuviinţă.

— Am ghicit, doamnă amiral! Reputaţia dumneavoastră nu admite apeluri de mare adâncime spaţială pentru a ordona abateri de la cursă fără un motiv important.

— Intenţionasem oricum să-ţi spun în final, căpitane, replică ea, un pic iritată, se gândi Kirk. În orice caz, ca să respectăm formalităţile, poţi privi asta ca pe un ordin oficial de la Comandamentul Flotei Stelare. Mult mai mulţi decât noi cei de la Centrul de Ştiinţă sunt interesaţi de aceste dispariţii. Am prioritate de comandă în ce priveşte expediţia Lumea lui Carson-Bethulia III. Dacă încearcă să îţi facă probleme căpitanii de pe transportoarele de minerale, să-mi raportezi. Zâmbi lupeşte. Voi avea grijă să primească satisfacţie… Nu-ţi vor simţi lipsa pentru câteva zile.

Kirk nu adăugă că dacă programul dispariţiilor neexplicate din Sectorul Cicada se dovedea adevărat, era posibil ca ei să lipsească mai mult de câteva zile. Dar nu spuse asta. Putea fi interpetată în anumite sedii ca insubordonare.

Pe lângă asta, începuse să-l intereseze.

— Foarte bine, doamnă viceamiral, vom face tot ce ne stă în putere să descoprim balaurul dur interstelar.

Van Leewenhook se relaxă.

— Ştiu că o vei face, James. A ta să fie descoperirea.

Imaginea viceamiralului începu să slăbească, să se dizolve într-un duş de particule electrice confuze. Vocea locotenentului Uhura se auzi în difuzor.

— Transmisie încheiată domnule, şi chiar la timp, deoarece aproape că am ieşit din raza de contact.

— Mulţumesc, locotenente.

Se ridică din faţa ecranului şi se aşeză gânditor. Nu că ar fi fost superstiţios sau altceva. Aceste dispariţii pot fi datorate unor coincidenţe naturale.

Sigur că pot, Kirk bătrâne. O dată la fiecare douăzeci sau treizeci de ani. Dar la fiecare 27344 ani stelari precis?

Era tentat să emită direct la Cartierul General de Ştiinţă al Flotei Stelare de pe Vulcan şi să vorbească cu amiralul Weems în persoană, dar renunţă la idee imediat ce se contură.

Chiar şi un căpitan al Flotei Stelare ar fi mai bine să fie foarte sigur pe el şi de motivele lui înainte de a încerca să-i dea târcoale unui viceamiral, chiar dacă numai pentru a-i cere clarificarea unor detalii.

Pe lângă asta, dacă există ceva în sectorul necunoscut care putea lua atât nave romulane, sau din Klingon, sau care să aparţină Federaţiei, apelurile interceptabile de mare adâncime au sporit importanţa problemei. Folosi din nou intercomul.

— Domnule Spock… domnule Sulu…?

Răspunseră amândoi.

— Spock, am nevoie să faci nişte săpături peste câtva timp. Domnule Sulu, avem o nouă misiune şi un nou curs. Du-ne la graniţa spaţială a sectorului portuar cunoscută ca regiunea Cicada.

— Ce vrea să însemne că n-ai auzit niciodată de ea? Ţî-ţî. Sunt dezamăgit de dumneata, domnule Sulu. Credeam că toţi au auzit de sectorul Cicada. Mai bine ai pune mâna pe cărţile dumitale. Domnul Spock îţi va furniza datele de navigaţie necesare pentru pătrunderea în zona respectivă. Singurele hărţi existente vor avea o vechime de o sută cincizeci de ani, Spock. Kirk, terminat.

Acum tot ce avea de făcut era să găsească o cale prin care să le spună căpitanilor de pe transportoarele de minerale că escorta lor era pe cale să facă o plimbare.

Capitolul VI

De fapt, le-au trebuit aproape douăzeci şi patru de ore să ajungă la marginea misteriosului sector. Niciun monstru galactic gigant nu aştepta acolo pentru a devora nava cu totul. Nu existau semne de arme stelare de neînţeles mânuite de rase necunoscute, nicio fortăreaţă automatizată atotdistrugătoare, gata să-i şteargă de pe faţa spaţiului cunoscut.

Desigur că existau stele în sector. Potrivit vechilor scheme câteva dintre ele aveau planete. Dar erau câteva şi erau îndepărtate. Navigaseră în interiorul sectorului vreme de jumătate de zi de-acum şi nu se materializase nici cel mai vag semn care să reprezinte o ameninţare.

— Într-adevăr pare destul de paşnic, domnule căpitan. Kirk încuviinţă şi încercă să se relaxeze în scaunul de comandă. Bineînţeles că nu putu. Nu fusese destinat să asigure ocupantului său condiţii de somn, ci să-l ţină în stare de veghe.

— Cât de curând vom intra în aşa numita zonă de dispariţie, domnule Spock?

— Potrivit calculelor, domnule căpitan, mai avem de mers circa treizeci de secunde.

Kirk îşi puse palmele pe genunchi şi privi spre ecranul principal. Numai spaţiu interstelar, presărat ici şi colo cu mici stele apropiate şi depărtate. Un ocean întunecat înlocuindu-şi ameninţările cu o încântătoare frumuseţe întunecată.

— Tot ce ştim, mormăi pentru el, este că navele au dispărut în acest sector la fiecare 27 de ani stelari. O perioadă foarte mare pentru ca un model să se menţină.

Se uită la cronometrul timonei. Cele douăzeci de secunde rămase trecuseră.

— Locotenent Uhura, transmite navei semnalul de alarmă galbenă.

— Se întâmplă ceva, domnule?

— Nu, simplă precauţie, locotenent.

Uhura se simţi uşurată. Nu că s-ar fi aşteptat la vreun fel de p

robleme dar, regularitatea dispariţiilor de nave din această zonă o făcea să fie puţin cam încordată. Cu toate că pe comandant nu părea să-l frământe.

Kirk observă calmul rece al ofiţerului său cu comunicaţiile şi se gândi cât de norocos era că echipajul său nu era deloc îngrijorat de misiunea primită.

— Am înţeles, domnule, alarmă galbenă.

Uhura se aşeză uşor pe scaunul ei şi manipulă comenzile. În întreaga navă anumite lumini îşi schimbară culoarea, zgomotele necesare avertizând echipajul.

Dacă exista o entitate rău voitoare acolo, afară, capabilă să reacţioneze la acest gest uşor provocator, nu o făcu.

Spock verifică încuviinţarea de pe toate punţile de primire a ordinului.

— Toate sectoarele acţionează acum în stare de alarmă galbenă, domnule căpitan.

Minutele treceau. Încă nimic. Kirk începu să se relaxeze puţin. Se cam încordase, în ciuda voinţei sale, dar de acum trecuseră destule minute în interiorul zonei de interferenţă şi nu apăruse nimic care să volatilizeze puntea dinapoia sa, astfel încât se simţea asigurat că putea să-şi uşureze vigilenţa.

Nervozitatea nu încetase niciodată să-l surprindă.

Nu mai trecuse prin toate astea înainte? Râse – încordarea este o boală ocupaţională.

Nimeni nu observă că Uhura îşi ridică privirea de la consola sa. Un sunet slab şi depărtat persista în căştile sale şi nu era nici o îndoială că acel sunet începuse exact în momentul în care pătrunseseră în sectorul respectiv. Dar fusese atât de slab încât la început nu fusese sigură de el.

— Domnule căpitan, recepţionez acum un fel de semnal radio destul de puternic.

Kirk primi vestea calm, aproape expectativ.

Deci era ceva aici. Dar un semnal radio nu era un motiv de panică.

— Introdu-l în difuzoarele navei, locotenent. Domnule Sulu, există vreo şansă ca lungimea acestui val să se poată intersecta cu navigaţia?

— Nu prea pare să fie aşa, domnule. Nu e nicăieri în apropierea valurilor lungimii timonei.

Uhura ajustă comenzile ei. Pe moment nu apăru nimic.

Apoi un semnal obişnuit în valuri se auzi în difuzoare şi umplu puntea.

Era senzual, sfredelitor şi prezenta o melodicitate de netăgăduit. O bătaie adâncă ca o pulsaţie însoţea melodia, o bătaie ce putea fi extrasă direct de la străvechile tobe pământeşti. Însuşi cântecul fără cuvinte suna uşor, asemănător unor chitări şi flauturi.

Era minunat – o minunată rapsodie. Era pe deplin captivant. Cel puţin unul dintre membrii echipajului, totuşi, afişă o altă expresie decât emoţie. Pentru Uhura, nu era decât o sursă de încurcătură.

— E mult mai aproape de muzica pură decât de un mesaj, domnule căpitan.

Crescu în intensitate şi abandonă volumul pentru a compensa puterea mărită a semnalului.

— Minunat, murmură Kirk. Am putea la fel de bine să-i lăsăm pe toţi să se bucure de el, Uhura. Transmite-l în toată nava.

— Da, domnule.

Ea nu observă că toţi bărbaţii de pe punte fuseseră pătrunşi de o stare de apreciere muzicală vecină cu Nirvana. Ei se opriră tocmai la timp pentru a nu fi subjugaţi de ritmul străin.

Chiar şi Spock trebui să se forţeze pentru a se concentra asupra citirilor computerului său.

Timonierul Arex privea la stelele depărtate, ţinând uşor ritmul muzicii care se auzea în difuzoare cu bătaia unuia dintre cele trei picioare ale sale.

Multe clipe după ce primele acorduri au sunat în difuzoare nu a urmat nimic, nimic în afara apăsatelor acorduri ale instrumentelor cântăreţilor necunoscuţi.

Apoi Spock îşi ridică privirea de la ecranul său, surprins.

— Domnule căpitan, suntem cercetaţi.

Kirk vorbi uşor, cu dificultate vădită.

— De unde… crezi că provine?

— Un moment, domnule căpitan.

Introduse întrebările în calculator.

— Semnalul provine, aparent, dintr-un sistem stelar aflat la o distanţă de aproximativ cincisprezece… nu, douăzeci de ani lumină.

— Vreo informaţie despre el?

Din nou banca de date începu să lucreze. O hartă stelară în hologramă înlocui spectrul întunecat al spaţiului interstelar de pe ecran. Numai două sisteme planetare erau prezentate pe harta veche. Una era o lumină cu o slabă aureolă proprie, de culoare roşie.

— Sistemul Tavrean, îl informă Spock. O mică stea de tip G, la marginea externă a centrului acestui sector. Este singura stea pe o distanţă de mulţi parseci despre care se crede că e posibil să aibă planete nelocuibile. N-a fost făcută niciodată o supraveghere de suprafaţă.

Informaţiile reuşiră să abată atenţia lui Kirk de la muzică.

— Este un semnal foarte puternic, dacă poate fi recepţionat la asemenea distanţă, opină Scott. Sesiză de pe puntea sălii motoarelor cum tempoul muzicii părea să crească uşor, brusc… insistent.

— Ciudat, domnule căpitan, sunt sigur că sesizez la el ceva… straniu – dar se pare că ne cheamă.

— Este într-adevăr ciudat, murmură Kirk. Da, şi eu am acelaşi sentiment, Scotty.

Confirmarea finală a puterii atractive a semnalului venea de la sursa cea mai puţin aşteptată.

— Pare într-adevăr să aibă atribute nu prea diferite de cele ale unei convocări, concluzionă Spock.

Numai Uhura nu era afectată. Ea studia bărbaţii de pe punte, foarte încurcată.

— Nu văd nicio asemănare cu o convocare, domnule căpitan.

Kirk se uită înapoia sa şi replică destul de scurt, gândi ea.

— Am notat, locotenent. Locotenent Arex fixează cursul nostru spre sistemul Tavrean. Gradul de modificare al cursului – 7.

Uhura încercă să se convingă pe sine că nu era nimic ciudat în asta. Cu siguranţă, muzica străină era interesantă, distractivă – un sunet implorator. Dar o convocare? O chemare îndepărtată la o astfel de acţiune încă nedefinită?

— Uh-uh.

Continuă să monitorizeze consola sa de comunicaţii, dar cea mai mare parte a atenţiei ei era orientată spre urmărirea acţiunilor colegilor ei. Toţi – Kirk, Scott, Sulu, chiar şi Arex, chiar şi Spock – erau visători, cu privirile pierdute. Mai văzuse expresii similar

e pe feţele melomanilor înainte de asta. Dar aici lucrau alte forţe, care cereau mai mult decât apreciere din partea ascultătorilor lor.

Sau se întâmpla ceva cu ea? Era ca şi când ea ar fi fost singura surdă la un concert de Mozart. Nu, cu siguranţă, nu era nimic nelalocul lui; nici în auzul, nici în simţul ei muzical. Dar trebuia să aibă şi o a doua părere. Apăsând un buton de apel se adresă moale microfonului, şoptind.

Nu mult după apelul ei, uşile liftului se deschiseră şi sora şefă Christine Chapel intră pe punte. Aruncă o privire rapidă asupra camerei înainte de se apropia de Uhura.

— M-aţi chemat, doamnă locotenent? întrebă ea liniştită, punând o mână pe umărul locotenentului Uhura.

Ofiţerul de comunicaţii o admonestă să vorbească uşor, cu toate că nimeni altcineva nu părea să fi observat sosirea ei.

— Vă simţiţi bine?

— Eu da, replică Uhura încet.

Arătă cu capul spre mijlocul punţii.

— Dar vreau ca tu să priveşti bărbaţii de aici.

— Oricum fac asta.

Uhura nu-i răspunse la zâmbet.

— Ce trebuie să descopăr?

— Priveşte doar, vezi dacă poţi trage vreo concluzie.

Încurcată, Chapel ridică din umeri şi se întoarse pentru a se supune cererii. Îi studie pe ofiţerii săi superiori.

Ciudat, nimeni nu vorbea cu nimeni. Flecăreala obişnuită care umplea puntea lipsea cu desăvârşire. Nu era decât ciudata muzică care începuse să se audă în difuzoare cu câtva timp în urmă. De fapt, toţi cei prezenţi, cu excepţia locotenentului Uhura, păreau blocaţi de o mână nevăzută.

Kirk şi Sulu se ridicaseră de pe scaunele lor. Priveau visători, distanţi, în spaţiul gol, deşi ochii lor erau larg deschişi şi zâmbeau total subjugaţi.

Chapel concluzionă că muzica asigura mai mult decât un stimulent auditiv.

— Imagini minunate, murmură Sulu, confirmându-i bănuiala.

— Ce imagini?

Uhura şi Chapel nu vedeau nimic. Ofiţerul de comunicaţii privi spre ea.

— A început din momentul în care am recepţionat semnalul şi a devenit din ce în ce mai rău. Priveşte.

Arătă spre computerul central.

— Chiar şi Spock este afectat.

Spre deosebire de Sulu şi Kirk, Spock era tot aşezat la staţia sa, dar şi el privea aiurea, fiind parcă în transă.

Aiurea numai pentru Uhura şi Chapel.

— Fascinant, şopti Spock, ca o tobă de căsătorie de pe Vulcan.

Fantoma pâlpâindă care dansa în faţa ochilor săi începu să-şi întărească contururile, începu să se solidifice în spaţiu pe măsură ce imaginaţia lui îi împrumuta formă şi realitate.

Avea păr negru, strălucitor, care cobora în cascade mătăsoase până la picioare, urechi micuţe şi sprâncene ridicate. Purta un veşmânt bogat împodobit, strâns pe corpul ei precum o a doua piele strălucitoare. Şiraguri de pietre preţioase, îngemănate în părul acela făcut parcă din ebonită, trimiteau în aer fragmente strălucitoare de curcubeu odată cu schimbările de lumină.

Acum aluneca languroasă înapoia unei tobe triunghiulare. Începu să interpreteze un ritm neauzit, lovind suprafaţa întinsă a acesteia. Nu, nu neauzită!

Era acolo acum, putea să o audă – clară şi vibrantă asemenea ei.

Începu să alunece, mişcându-se leneş într-o parte şi în alta în acordul melodiei. Da, o putea auzi, tobe de junglă accentuate de ritmuri de chitară şi delicate tasane de pe Vulcan.

Dar sunetul venea din intercom, nu din tobă, nu-i aşa? Clipi şi vorbi uşor. Cuvintele veniră de la sine.

— Experimentez sugestia audio-vizuală, domnule căpitan.

— Şi eu, Spock.

Vocea şi atitudinea lui Spock deveniseră mai mult decât lipsite de autoritate.

Era frumoasă. Părul ei auriu era prins sus într-o cordeluţă metalică, oferind o frunte perfectă.

O briză uşoară lipea neglijeul de corpul ei, unde se strângea cu o intenţie vădită de a ascunde formele curbate şi ascuţite.

Înaintă spre el cu ochii de o profunzime albastră, fixându-l şi invitându-l calm. Petalele florii de culoare roşie din mâinile ei se deschiseră pentru el. Erau formate pentru a reda o inimă stiliza

tă. Kirk se înfioră.

— Viziuni tridimensionale, se încruntă. Ai vreo idee care e cau za lor Spock?

Răspunsul ofiţerului de ştiinţă părea că vine de la o groază de parseci. Încă privea absorbit în continuare de puternica muzică.

— Logic, ar trebui să presupunem că este un produs secundar al efectului de cercetare.

Toate aceste lucruri ar fi părut curate nebunii Uhurei, dacă cei lalţi nu le-ar fi tratat atât de serios. Dar nu mai putea să tacă.

— Domnule, ce viziuni? Noi nu vedem nimic.

O arătă pe sora Chapel, care încuviinţă. Kirk găsi cumva rezer vele să se rupă de mirajul său dansant şi să privească înapoi la ele.

— Soră Chapel, şi tu eşti sigură că nu vezi nimic?

— Nu, domnule. Absolut nimic. Dar ce vedeţi dumneavoastră?

Kirk ignoră întrebarea pentru a-i studia pe rând pe Sulu, Scott Arex şi domnul Spock. Toţi continuau să privească în spaţiu, cu priviri goale şi expresii uşor prosteşti. Imaginea voluptoasei sale blonde persista, şi Kirk avu greutăţi în încercarea de a se concen tra asupra afirmaţiilor locotenentului Uhura.

— Spune-mi locotenent, murmură el curios, tot atât de caragh ios am arătat şi eu?

Uhura ezită, apoi vorbi ferm. Nu mai era vreme pentru diplom aţie.

— Fiecare reacţie la fel de prostească, domnule.

— Hmm.

Kirk reflecta. Se lupta din greu să se concentreze.

Indiferent spre ce îşi canaliza atenţia, blonda rămânea în viziu nea sa.

— Soră. Vezi ce spun analizele medicale. Locotent Uhura, che amă-l pe doctorul McCoy pe punte.

Chapel plecă de lângă zona de comunicaţii şi trase aparatul ei medical cu trei cabluri de pe umăr. De vreme ce era precalibrat pentru oameni, ea trecu puţin dincolo de locotenent Arex şi înce pu cu zâmbăreţul Sulu. Citirea rezultatelor nu dezvălui nici pe de parte viziunile acestuia.

Între timp, Uhura era ocupată la consola ei.

— Infirmeria… Doctor McCoy, prezentaţi-vă vă rog pe punte… Doctor McCoy, vă rog să vă prezentaţi pe punte.

Făcu o pauză, timp în care Kirk aşteptă lipsit de preocupare, privind-o. Aruncându-i o privire încurcată, ea încercă din nou.
— Doctor McCoy, prezentaţi-vă pe punte. Infirmeria. Vă rog confirmaţi apelul!
Nimic. Privi întâi la Kirk apoi la Chapel şi-şi scutură capul.
— Niciun răspuns.
— Mai încearcă locotenent, ordonă Kirk visător.
Pe moment nu părea să-i pese dacă McCoy răspundea sau nu.
— Da, domnule.

În sala de primire a infirmeriei centrale de pe *Enterprise*, lumina comutatorului se aprindea şi se stingea cu răbdare mecanică, în vreme ce vocea locotenentului Uhura se auzea întruna în difuzor.
— Doctor McCoy prezentaţi-vă pe punte… Doctor McCoy…
Doctorul McCoy stătea la biroul său, lăsat pe spate în scaun, cu picioarele aşezate la aceeaşi înălţime şi braţele sub cap. În momentul acela privea în sus, dar ochii lui nu acordau mai multă atenţie tavanului decât acordaseră apelului luminos. Un zâmbet de beatitudine domina expresia feţei sale.
Vag, o parte din el era conştientă de intermitenta lumină verde şi de vocea distantă şi ordonatoare a locotenenţului Uhura. Le ignoră pe amândouă în aceeaşi proporţie. Mintea sa era ocupată de lucruri mult mai importante.
— Magnolii înflorite, oftă el. Magnific! Asemenea simetrie a formei… Minunat…

Uhura renunţă să-l contacteze pe McCoy. Bănuia de ce nu răspundea. Dacă avea dreptate, numai alarma generală ar fi provocat poate un răspuns din partea bunului doctor. Pentru o clipă se gândi să dea alarma pe răspunderea ei, dar nu era încă pregătită să-şi asume autoritatea.
În vreme ce erau negreşit afectaţi de muzica aceea, Spock şi ceilalţi ofiţeri încă păreau să-şi controleze acţiunile. Îşi verifică monitorul exterior.
Citirile pe care i le oferi nu erau tocmai cele pe care le aştepta ea.
— Cercetarea devine mai puternică, domnule căpitan.
Mâinile potriviră amplificatoarele. Chiar şi ritmul bătăilor deve

nise mai insistent, convulsiile melodice mai implicate şi mai complexe.

— Domnule Spock, ordonă Kirk reevaluează citirile exploratorului dumitale.

Răspunsul lui Spock fu somnoros, dar rapid.

— Tocmai asta făceam, domnule căpitan, deşi acest semnal face munca obişnuită mult mai dificilă. Citirile sunt încă neconcludente. Faptul că acţionează direct asupra subconştientului se subînţelege. Dar în ce fel este legată de muzică, este încă nedeterminat.

— E ciudat că numai bărbaţii par a fi afectaţi de posibilităţile halucinante ale cercetării. Pot să…

Vocea sa se stinse în vreme ce se uita la ecranul principal.

Kirk privea deja în direcţia aceea. Imaginea slabă a unei lumi începu să devină din ce în ce mai clară. Creştea rapid în mărime, pe ecran. Din cauza unei anumite lipse în ionosferă, atmosfera avea o imagine uşor aurie. Pe măsură ce înaintau semnalul muzical devenea tot mai puternic, şi mai puternic, până când păru că spală întreaga punte în valuri de emoţie pură.

Urmă o explozie de lumină orbitoare şi puntea fu brusc inundată de o puternică lumină rozalie. În acelaşi timp, muzica ajunse până la un crescendo asurzitor, care pe moment paraliză pe toată lumea, Fuziunea ameninţătoare de minunată culoare şi sunet, dispăru simultan. Pe măsură ce ultimele picături dispărură de pe retinele enervate, semnalul se opri şi el.

După lungul bolero, tăcerea care urmă era şocantă. Kirk, Spock şi ceilalţi bărbaţi continuau să privească hipnotizaţi la ecran şi la mica planetă de culoarea bronzului, care plutea acolo.

— Opreşte, domnule Sulu şi fixează-ne pe o orbită.

Replica lui Sulu fu accidentală.

— Am înţeles, domnule.

Kirk se ridică din scaunul său şi strigă:

— Domnule Spock, noi vom lua câţiva oameni şi ne vom teleporta jos, pentru a explora suprafaţa. Informează-l pe şeful teleportării, Kyle, de legătura aproximativă cu sursa semnalului. Vom încerca să ne materializăm acolo. Centurile de menţinere a vieţii, domnule Spock?

— Nu mi se pare să fie nevoie de ele domnule căpitan, răspunse Spock după ce verifică exploratorul. Totul pare să ofere cond

iţii de viaţă umană. Chiar nu au nici un rost.

Uhura aproape căzu pe scaun când auzi. Putu vedea că atitudinea absolut accidentală a lui Spock vizavi de o asemenea problemă vitală o şocase şi pe sora Chapel. Nimeni altcineva însă nu părea să creadă că merită comentarii.

— Scotty, tu preiei comanda până la întoarcerea noastră.

— Hmm. Bine, domnule căpitan.

Scotty se uita plin de încântare la ecran, dar Uhura avu o bănuială că zâmbetul prostesc de pe faţa lui era adresat altcuiva.

Kirk şi Spock plecară cu liftul. Câteva clipe mai târziu intrară lipsiţi de preocupare în camera de teleportare.

McCoy era deja acolo şi singurul om de la securitate pe care Kirk îl ceruse, sublocotenentul Carver, sosi puţin după aceea.

— Inginer Kyle… inginer Kyle!

Kirk striga din ce în ce mai insistent, deoarece şeful teleportării nu răspundea.

— Ce?

Kyle îşi ridică capul din palme şi zâmbi spre el.

— A, dumneavoastră eraţi, domnule căpitan. Ce mai faceţi?

— Destul de bine, şefule, destul de bine.

Urcă în cabina de teleportare.

— Te-a chemat Spock înainte să părăsim puntea? Te poţi descurca cu aceste coordonate?

Kyle încuviinţă zâmbitor, ca şi când Spock ar fi fost un frate de-al său, pierdut de mult. În mintea sa, ceilalţi ofiţeri se alăturau imaginii lui Spock, fără vreun motiv anume, sau ca şi când şi-ar fi amintit ceva.

După ce-şi menţinu atitudinea asta câteva minute, o fărâmă de realism întrerupse visarea lui Kirk.

— Nu vreau să te întrerup, domnule inginer, murmură Kirk. Dar dacă ai puţin timp liber, ai putea să ne teleportezi?

— Desigur, căpitane. Orice pentru dumneavoastră.

Din fericire, Kyle executase operaţiunea aceasta de mai multe mii de ori înainte. Putea să o facă şi în somn – şi asta aproape chiar se întâmpla. Mintea părea să nu-i lucreze, manipulând comenzile de teleportare numai din instinct. Era de sperat că nu-i va rematerializa pe Kirk, Spock şi ceilalţi cu o sută de metri deasupra punctului lor de aterizare.

Pe punte, Scott se îndreptă încet spre scaunul de comandă şi

se lăsă în el cu oarecare graţie. Sprâncenele sale se apropiară. Pentru câteva clipe se încruntă, ca şi când ceva nu era tocmai aşa cum ar trebui să fie. Apoi încântarea sa anterioară îi lumină din nou faţa şi un zâmbet satisfăcut îşi făcu din nou apariţia.

Aproape indiferent, apăsă butonul de activare al jurnalului de bord.

— Jurnalul de bord al navei… data stelară 5483.8. La comandă inginerul şef Scott.

Dintr-o anumită privinţă, asta îi gâdilă urechile ca un fapt deosebit de distractiv. Râse.

Faţa locotenentului Uhura se acoperi de neîncredere.

— Continuăm să menţinem orbita standard în jurul unei planete din sistemul Tavrean.

Lumea în cauză plutea pe ecranul din faţa sa, acaparându-i atenţia. Această privelişte era continuu întreruptă de alte fantome care prindeau contur de-a lungul câmpului său vizual, undeva între nasul lui şi ecran. Îi atingeau conştiinţa ca nişte baloane de săpun înainte de a se sparge, lăsând doar o uşoară amintire plăcută în urma lor.

Odată vedea o surprinzătoare floare asemeni orhideei, al cărei centru îl constituia o faţă de o delicată frumuseţe copilărească. Apoi vedea mii de monezi de aur zornăind şi lovindu-se cu un zgomot metalic una de alta, zburând de-a lungul unei plaje nisipoase asemeni frunzelor în timpul unui vânt puternic.

Mai târziu, un glob de cristal sculptat împrăştia în jur o cascadă nesfârşită de pietre preţioase, minunat prelucrate. Când şi când faţetele reprezentau figuri care nu aveau nimic comun cu structura minerală internă.

Continuă să înregistreze fericit, aproape cântând cuvintele.

— Aparatele de măsură şi senzorii folosiţi, în timpul plecării echipei indicau faptul că aici a existat, cu foarte mult timp în urmă, o vastă civilizaţie.

În subconştientul său se întrebă dacă n-ar fi fost o idee bună să raporteze acest lucru lui Kirk şi Spock aflaţi jos, pe suprafaţa planetei. Ei bine, ar trerbui să găsească şi ei asemenea probe destul de curând. Şi pe urmă, ce mai conta? Ce altceva mai conta?

O formă uşor flexibilă de femeie, părea să se ridice din conturile unui munte vizibil acum pe suprafaţa de dedesubt.

— Ah, minunat, minunat!

Vocea lui coborî până la nivelul unei şoapte pe care nici micro fonul sensibil al computerului nu putu să o prindă.

Existau două persoane pe punte care nu vedeau feţe de orhid ee, nu auzeau nimic din banii împrăştiaţi de vânt, nu li se arăta nicio cascadă de bijuterii. Şi asta le îngrijora.

Stăteau la baza de date a computerului central, preocupate şi agitate.

Uhura alimentase creierul lui *Enterprise* cu un şir neîntrerupt de întrebări. Acum studia cursul de cuvinte şi cifre care formau răspunsul. Fiecare nou răspuns îi adâncea încruntarea, îi sporea suspiciunea.

— Aceste citiri nu se potrivesc absolut deloc cu raportul oficial al lui Spock, răbufni ea.

— Până acum am sesizat citirile a trei senzori care sunt decup laţi, doi din ei ocupându-se de lungimea de undă a acelui semna l. Asta nu prea stă în firea lui Spock,

Se înjură în gând pentru că nu pornise alarma generală atunci când avusese şansa. Acum nu ar fi de prea mare folos.

Se uită în jur, la ceilalţi de pe punte. Sulu dormea cu capul pe consola de navigvâţie.

Locotenent Arex încrucişase accidental toate trei braţele ase menea unui copilaş şi Scott – inginerul şef Scott – ignora calculat orul care încă funcţiona pe înregistrare şi dirija o orchestră tăcu tă de unul singur. Dacă ar fi văzut instrumentele implicate, chiar şi Uhura ar fi roşit. Ea se folosi de o telecomandă pentru a opri î nregistrarea.

Nu, reacţia lor la o alarmă generală ar fi mai puţin devastatoa re.

Se întoarse înapoi la computer. Trebuia să existe o explicaţie undeva, îngropată în citirile senzorului. Trebuia să existe.

Templul îi reamintea lui Kirk de un Parthenon bine izolat văzut parcă într-o oglindă ciudată. Liniile arhitecturale de bază erau pr ezente, dar nu se conformau nici unui model pământesc cunosc ut. Nu putea nici măcar să spună dacă luciul asemănător marmu rei, alb strălucitor cu dungi roz şi striaţii negre, contrastante, era metalic, sau chiar al pietrei. Vârful construcţiei părea că se top eşte într-o ceaţă roz care se pierdea uşor în aer.

O clipă mai înainte, câteva forme înconjurate de abur s-au uni

t în faţa construcţiei pentru a-i lăsa pe Kirk, Spock, McCoy şi Carver în picioare, chiar la baza ei. Părea că uitaseră centurile de menţinere a vieţii.

— Ţţţ!

Ar fi putut fi fatal, dar presupunerea uşuratică a lui Spock referitoare la posibilitatea vieţii pe planetă se întâmplă să fie corectă. Orice outsider ar fi fost justificat să întrebe de siguranţa lor, dar niciunul dintre bărbaţii afectaţi nu părea să descopere că grija ar merita să fie menţionată,

Spock îşi amintise să-şi aducă tricorderul. Garda din securitate avea şi el unul, iar McCoy avea unul medical, ataşat la trusa medicală de prim ajutor.

Privirile lor nu au încetat să studieze cu admiraţie coloanele arcuite din piatră şlefuită, sau metal, la delicatele arcade care sfidau gravitaţia.

— Fantastică arhitectură, murmură Kirk. Numai o rasă incredibil de avansată ar fi putut construi acest loc.

Nu părea să considere semnificativ faptul că templul ar putea fi făcut din piatră în loc de duraliaj, sau altă structură materială la fel de avansată tehnologic.

Părerea sa despre surprinzătoarea civilizaţie avansată a acestei lumi era împărtăşită şi de ceilalţi membrii ai echipei.

Carver se întoarse spre Kirk şi gesticulă spre tricorder, de parcă ar fi avut dificultăţi de vorbire.

— Doriţi să facem verificările de rutină ale locului de aterizare, domnule?

— Oh, nu cred să fie necesar, Carver, replică Kirk cu uşurinţă. De ce să ne facem tot felul de probleme? Nu există niciun fel de ameninţări pe aici.

Asigurarea sa nu deranjă pe nimeni.

Spock se ocupa de-orice cercetare necesară. Din fericire judecata ofiţerului de ştiinţă era mai puţin afectată decât a căpitanului. El primea deja date. Asta nu-l opri să se uite la templu, nici nu-i făcu vocea mai puţin distantă şi visătoare.

— Este ceva care merită atenţie, domnule căpitan.

— Da?

Nu mai exista nicio muzică acum, niciun ritm subjugător pulsând în urechile lor, dar Spock avea dreptate. Ceva îi atrăgea!

Kirk făcu o jumătate de pas înapoi şi se încruntă. Spock contin

uă să lucreze cu tricorderul său şi brusc păru să-şi dea seama că ceva acţionase ca o atracţie magnetică asupra lor.

— Domnule căpitan, fenomenul de atracţie este mai predomin ant aici, şi este vorba despre altceva decât de atracţie vizuală. S ugerez să rămânem la distanţă până când pot determina origine a şi semnificaţia acestei influenţe. Sunt indicate forme de viaţă, concentrate într-un anumit punct din interiorul structurii.

Expresia de transă a lui Kirk se intensifică şi sentimentul mom entan de greutate dispăru. Părea că ezită, căutând în jur… ceva. Dar când privirea sa se întoarse, în final, la templu rămase acol o, fixată.

— Nu este aparent niciun pericol, Spock. O formă de viaţă răz boinică ar fi ieşit deja să ne atace, Să mergem.

Se mişca repede acum, chiar cu nerăbdare în direcţia treptelo r de la intrarea în templu.

McCoy şi Carver nu avură nevoie de alt îndemn şi îl urmară în deaproape. Spock îl urmă cu mai multă îngrijorare.

Totul era foarte logic, desigur. Nu asta era problema. Problem a era că logica lui îl conducea asupra unor concluzii de care, mai apoi, nu-i păsa.

Spock aproape părea să înţeleagă atât cauza cât şi efectul, ap oi totul devenea un fel de nor în mişcare în mintea sa.

Imense uşi, complicat sculptate, erau închise în faţa templulu i.,

De îndată ce bărbaţii de pe *Enterprise* se apropiară la câţiva p aşi, uşile începură să se deschidă uşor, spre interior. Însăşi acest lucru ar fi trebuit să genereze mai multă precauţie. Dar Kirk îi co nduse înăuntru ca şi când ar fi fost aşteptaţi de foarte, foarte m ult timp.

Merseră de-a lungul unui hol înalt şi îngust care se lărgea trep tat într-o imensă sală de adunare. Imense scaune în formă de ha mac, umplute cu perne de mătase, şi mese în formă de cub de c uloare roşie-aurie, erau aşezate pe ambele laturi ale camerei. Or namente şi ustensile variate, sculptate dintr-o singură piatră pr eţioasă împodobeau mesele şi pereţii. Se deplasară în direcţia u nei platforme înaltă, aflată la celălalt capăt al încăperii.

Străinii erau acolo, aşteptându-i.

Aşezate pe platformă, sau în semicerc în jurul acesteia, stătea un grup alcătuit din femei extraordinar de frumoase, aşa cum ni

ciunul dintre ei nu văzuse, sau măcar nu-şi imaginaseră vreodată.

Purtau costume lungi, asemeni togilor, care mai mult stârneau dorinţa decât ascundeau formele.

Câteva erau întinse pe perne subţiri, acoperite cu blănuri. Ca orice altceva pe această lume, pielea lor părea colorată cu o combinaţie de aur şi roz. Toate culorile curcubeului sclipeau în părul lor, de o lungime neobişnuită. Toate aveau o înălţime de aproximativ doi metri jumătate.

Când în sfârşit se mişcară, o făcură foarte încet, cu mare grijă şi o răbdare deliberată.

Echipa avu aceleaşi reacţii.

— Radiante… Ca nişte zeiţe…

— Asemenea ochi! murmură Spock. Dar există o serie de diferenţe interne de o semnificaţie nedeterminată. Endocrinologia, în special, pare să opereze altfel decât după normele umane. De asemenea, trupurile lor par să funcţioneze la un nivel electric surprinzător de ciudat. Potrivit tricorderului, raza psihochinestezică – influenţele externe având un continuu corespondent în funcţiile corpului – este anormal de mare.

— Cele mai frumoase funcţii ale corpului pe care le-am văzut vreodată mormăi McCoy, de-a dreptul subjugat.

În ce le privea, reacţiile femeilor în timp ce se ridicară şi-i înconjurară încet pe bărbaţi, erau la fel de pline de extaz.

— Sunt aici… aşa de minunaţi… ne onorează cu prezenţa lor…

Şi alte asemenea fraze necalculate, pentru a scădea ego-ul oricărui ascultător masculin. Toate îl astea încurcau pe Spock, numai pentru că reacţiile lor erau exact acelea pe care cineva le-ar putea visa. Era ideal. Prea ideal. Prea perfect.

Asta nu-l opri să se abandoneze complet.

Membrii echipajului trebuiră să se aplece pe spate pentru a menţine contactul vizual, când cea mai înaltă dintre femei se apropie şi întinse mâna spre fiecare dintre ei, pe rând.

Vocea ei sună ca nişte clopoţei de rugăciune din Lhasa.

— Eu sunt Theela – însăşi numele părea să sugereze căldură şi dragoste. Femeia şef. Bine aţi venit, James Kirk, doctor McCoy, domnule Spock, sublocotenent Carver, bine aţi venit, onoraţi oaspeţi.

— Bine aţi venit onoraţi oaspeţi, se auzi corul de rai al adunării de femei.

Kirk murmură ceva ce voia să fie o replică de mulţumire, iar sentimentul, dacă nu chiar vorbele, îşi găsiră ecou la toţi care-l însoţeau – inclusiv Spock.

Era un adevărat noroc că nu exista niciun aparat de înregistrat care să păstreze vorbele lor pentru posteritate, răspunsurile lor copilăreşti. Acum, oricum, nu sunau copilăreşti. Sunau încântător de potrivite.

— De unde ştiţi numele noastre?

— Oyya ni le-a spus, explică Thella. Se întoarse cu faţa spre o draperie şocant de albastră, împletită cu fire argintii. În loc să atingă vreun buton, sau să dea un semnal, ea fluieră o singură notă, moale şi distinctivă. Draperia răspunse printr-o alunecare tăcută spre una din laturi.

În afara zidului, dincolo de draperie, era un cub mare şi transparent.

În mijlocul său plutea un model tridimensional perfect – nu, nu model, un film, o imagine, orice altceva la care s-ar gândi cineva – a lui *Enterprise*. Mult mai perfectă decât orice hologramă, era atât de reală încât părea că nava însăşi fusese redusă ca mărime şi fixată în interiorul cubului.

Echipa se apropie, privind dispozitivul cu real interes. Ca exemplu de inginerie străină te intriga, dar nu foarte spectaculos. Deşi erau aspecte care nu le erau familiare – niciun instrument de-al Federaţiei nu putea reproduce atât de realist o pictură de exemplu – tehnologia cerută pentru a o produce nu era deloc dincolo de înţelegere.

Dar acele câteva aspecte îl deranjau pe Spock. Spre exemplu, construcţia sofisticată a unei asemenea maşini în comparaţie cu celelalte lucruri, pur şi simplu barbare, care o înconjurau. Nu se potriveau deloc.

— Control tonal, murmură el somnoros. Foarte impresionant.

Theela se apropie şi puse o mână pe umărul lui, privind în jos, spre el.

— Oyya va da răspuns la orice fel de întrebare care îi este adresată, domnule Spock.

Spock era sceptic, dar înaintă să poată pune întrebări.

Theela plecă de lângă el şi se mută lângă Kirk.

— Suntem recunoscătoare că aţi auzit semnalul domnule căpitan, şi că aţi răspuns.

— Semnal… era ceva în legătură cu un semnal.

Ceva nu-i dădea pace în subconştient, solicitând atenţie.

— Semnal…

Erau aici în primul rând pentru că… De ce erau ei aici?

— Semnalul acela… era o chemare plină de durere? întrebă Kirk.

Zâmbetul lui Theela dispăru. O clipă, o tristeţe teribilă păru să se abată asupra ei. Apoi se forţă ca vocea ei să fie iarăşi încântătoare.

— Voi explica înţelesul lui mai târziu, domnule căpitan. Acum însă, am pregătit o petrecere pentru a sărbători sosirea voastră.

Kirk ar fi mers cu problema mai departe. Voia să o facă – se pare că trebuia să o facă – dar cumva, în faţa zâmbetului radiant al lui Theela şi în apropierea trupului ei, întrebările îşi pierdură urgenţa iniţială.

Câteva femei conduseră pe fiecare dintre bărbaţi la unul din hamacele supraaprovizjonate şi îi ajutară cu grijă să se aşeze în ele. Altele aduseră tăvi aurite, umplute cu vârf cu fructe exotic colorate şi pahare alb-aurii, pline cu o băutură rece acidulată

Două sau trei femei erau adunate în jurul fiecărui bărbat, începură să bea şi să mănânce. În special bucăţile mici erau alese din muntele de mâncare pentru vizitatori. O femeie gigant se ridică şi luă câteva fructe rotunde şi aurite dintr-un bol de Cristal.

— Numele meu este Darah, onoraţi oaspeţi, şopti senzual.

Se duse în mijlocul încăperii şi începu să jongleze cu fructele, lansându-se totodată într-un dans sălbatic, aproape necontroiat. Executată de oricare altul, combinaţia ar fi părut un acces de nebunie. Dar mişcările lui Darah o transformară într-un incredibil de atractiv balet.

Kirk şi însoţitorii săi priveau. Theela căzuse în genunchi. Impresionanta muzică venea din instrumente nevăzute. Dacă era posibil, femeile păreau acum mai frumoase, mai exotice, mai vii ca niciodată. Mult mai vii.

— Computerul căpitanului, spuse Kirk cu greutate, nepăsându-i dacă tricorderul funcţiona – data stelară 5483.9. Frumuseţea acestui loc este inegalabilă. Este răspunsul la toate dorinţele secrete ale oricărui bărbat, fanteziile şi visele personale extrapolate

în toate felurile.

Se opri cu gura uscată şi reuşi să ducă paharul la gură, pentru a mai sorbi o dată din lichidul asemănător şampaniei.

— Suntem aici pentru a investiga. Aici pentru a investiga.

Aproape se încruntă. În sinea sa, un ultim avertisment încercă să se facă auzit.

— Pentru a investiga…

Theela făcu o mişcare uşoară şi zâmbi:

— Femeile însele radiază încântare.

Privi cum Darah continuă dansul ei plin de jonglerii, mişcându-se rapid, cu uşurinţă, înainte şi înapoi pe podeaua camerei.

McCoy secondă impresionat sentimentele neîregistrate ale lui Kirk.

— Într-adevăr, Theela, tu eşti cea mai frumoasă femeie din ga laxie. Dar unde sunt bărbaţii voştri?

— Ei au propriul lor campus, îl informă femeia gigant. Noi găsi m că e mai bine aşa. Suntem libere deci, să ne satisfacem propri ile noastre plăceri şi să ne acoperim nevoile fără ca ei să ne ene rveze.

— Beau pentru asta, se precipită McCoy.

Darah, cu toga ei transparentă atârnând în falduri de pe magn ificile ei forme, se întinse de-a lungul podelei în direcţia lor. Brus c, strigă râzând:

— Domnule Spock!

Apoi aruncă unul dintre fructele aurite în direcţia lui.

— Beau pentru asta, se auzi iar vocea lui McCoy.

Spock se ridică autormt să îl prindă, se învârti prosteşte şi apr oape căzu. Theela şi alte câteva femei îl prinseră înainte să se lo vească de podea.

Kirk, pe jumătate ieşit din hamac, porni în direcţia lui Spock, l etargia lui crescândă fiind întreruptă de nevoia prietenului său. Nu făcu decât câţiva paşi şi descoperi că şi el aluneca nesigur.

În sfârşit, îl ajunse gândul acela ciudat care îl măcinase, că ce va nu era în regulă aici.

McCoy şi Carver erau şi ei în picioare, dar nu aveau stabilitat e. Niciunul nu putea să ajute pe altcineva decât pe el. Alte câtev a femei se grăbiră să-i ajute.

— Duceţi-i la dormitoare, le indică Theela. Sunt obosiţi şi îngre unaţi de mâncare şi băutură. Trebuie să se odihnească.

Nu era nimic maliţios în vocea ei, nimic ameninţător, doar preocupare sinceră pentru binele lor. Nu avea sens să fi fost drogaţi sau înşelaţi. Iar reacţia femeii gigant nu era deloc triumfătoare.

Cu câte două femei, ţinându-l pe fiecare dintre ei, bărbaţii de pe *Enterprise*, erau conduşi clătinându-se spre un coridor lateral.

McCoy reuşi să spună ceva inteligibil, dar cuvintele erau neclare.

— Prob… Probabil nectarul acela, sau ce naiba ne-au dat să bem… Este la fel de puternic precum coniacul saurian.

— Beau pentru asta, îl imită sarcastic Carver.

Dintre cei patru, în mod sigur, el era ultimul care ar fi trebuit să reziste atracţiei licoarei străine.

— Ce om de securitate! se învinovăţea singur.

Toţi fuseseră prostiţi. McCoy arăta ca şi când ar vrea să mai spună ceva, dar nu putea. Acum era aproape în întregime sub efectul puternicei băuturi. Niciunul dintre ei nu putea vedea însă foarte bine. Niciunul nu privi înapoi. Şi astfel niciunul nu o văzu pe Theela urmărindu-i tristă cu privirea. Lacrimi mari începuseră să curgă din colţurile marilor ei ochi violeţi.

Capitolul VII

Dormiră mult timp în camera special amenajată. Era slab luminată, dar plină de mobile şi ornamente luxoase.

Kirk dormea întins pe un pat cu perne enorme, vegheat de draperii negre care îl izolau de restul încăperii.

O cordeluţă de aur cu o piatră preţioasă mare fixată la mijlocul ei, îi încercuia capul. Piatra nu strălucea în lumina slabă. Somnul lui fusese adânc şi fără vise, dar acum se descoperi agitat şi încercă să se ridice. Rezultatul acestor eforturi fu o lipsă de echilibru care îl trimise înapoi pe pernă.

O mână se mişcă tremurând spre cap, îl atinse şi îl examină. Simţi cordeluţa. Se încordă cât putu şi trase de ea. Nu putu însă să o disloce. Era strânsă – prea strânsă. Încercă din nou, cu amândouă mâinile. Nu părea nici măcar să se fi dezlipit. Poate putea să o forţeze să se rupă de-a lungul vreunei cusături ascunse. Fără niciun folos. Era strânsă ferm la locul ei. De data aceasta, când încercă să se ridice, reuşi, deşi îl costă o altă senzaţie de lipsă de echilibru.

Simţea un uşor gust amar. Încă o dată, lucră cu febrilitate la cordeluţă. Atunci auzi vocea. Era rugătoare şi nerăbdătoare.

— Jim… Jim…!

Ciudat, parcă era McCoy, dar era o mică diferenţă. Nici când era beat, vocea doctorului nu fusese niciodată atât… ei bine, atât de zdruncinată.

O mână îndepărtă draperia. McCoy stătea în spaţiul creat de deschidere, clătinându-se instabil. O cordeluţă ca a lui Kirk era strânsă în jurul frunţii lui. Ochii lui Kirk se măriră.

Flecăreala îi dispăruse. Părul lui McCoy era mult mai rar, şi albise. Se ridică acum în picioare cu o clătinare notabilă. Faţa lui era brăzdată, ca aceea a unui bărbat de şaizeci de ani. Dar un şoc şi mai mare urma să aibă loc.

Spock li se alătură o clipă mai târziu. El reuşi să se ţină drept, dar avea un uşor tremur al mâinilor. Părul său avea, de asemenea, şuviţe argintii. Arăta mai bătrân, dar nu era în starea de usc

are avansată a pielii care îl afectase pe McCoy.

Cei de pe planeta Vulcan aveau o durată de viaţă mai mare decât oamenii. De aceea caracteristica bolii de îmbătrânire îl afectase mai puţin pe Spock decât pe McCoy. În planul îndepărtat, Kirk putu vedea un Carver foarte maturizat. Pentru prima dată dorea să fi adus cu el un ofiţer de securitate mai experimentat. Chiar şi aşa, Carver era mai tânăr decât oricare dintre ei, şi deci se părea că efectul îmbătrânirii nu era proporţional, Carver îmbătrânise mai repede decât oricare dintre ei. Ca şi când el ar fi avut mai mult de dat.

Kirk se ridică şi-i privi pe rând, încă şocat.

— Bones… Spock… ce s-a întâmplat cu voi?

— Nu numai nouă, Jim, spuse McCoy liniştit, cu vocea unui om bătrân, şi ţie.

Kirk se clătină. Afirmaţia lui McCoy îl pătrunse – nu fără rezistenţă. Mâna sa se ridică pentru a-şi atinge propria faţă.

Mâna sa – uscată şi zbârcită. O piele mai uscată şi mai puţin suplă pe obraji, straturi de piele în jurul gâtului, sub ochi – riduri care cu câteva ore în urmă nu existaseră.

Nu putea să vadă culoarea albă a părului său, dar McCoy îi spusese despre ea.

— Arătaţi aproape de cincizeci de ani. Aş ghici vârsta artificial avansată a lui Spock, cam la aceeaşi valoare, deşi el are mai mulţi ani cu care să se joace, decât noi.

— Trebuie să ieşim de aici! strigă Kirk disperat.

Văzuse, odată, un bărbat care îşi pierduse costumul pe Dryad, lumea cu cele mai încălzite case din sistemul Demeter. Omul reuşise să ajungă la o bază de supravieţuire. Când echipa de salvare l-a găsit, în final, nu au descoperit decât un mare parazit în formă de om, acoperit cu frunze mici, de culoare maro.

Faţa lui McCoy era, în toate privinţele, la fel de şocantă.

Porni să caute ieşirea amintită dar se rostogoli, căzând la piciorul sau stâng.

Se părea că, în ultimele câteva ore, nu dobândise numai mâini şi faţă zbârcită şi o culoare albă în păr, dar şi o inflamaţie a genunchilor.

Se simţea de necrezut de neajutorat.

Uhura şi Chapel se uitară la citirea afişată pe ecranul compute

rului medical principal al infirmeriei. Încercau în gând să solicite maşina la o viteză mai mare. Răspunzând parcă rugăminţilor lor nerostite, o microcasetă video ieşi din fereastra computerului.

Chapel o ridică şi amândouă femeile se mutară la pupitrul de r edare. Introduse micul dreptunghi de plastic şi lovi butonul potri vit. În timp ce playerul rula caseta, se adresă locotenentului Uhu ra.

— Avem aici rezultatele fiecăror explorări, fiecăror cercetări fă cute numai de echipe de femei de ştiinţă. Dacă există vreun răs puns, aici trebuie să fie.

Ecranul însoţitor clipi şi se auzi un clinchet, pe măsură ce voc ea computerului fu activată.

„Evaluarea computerului.” Cei doi ofiţeri traseră adânc aer în piept. „Însumarea recentelor explorări medicale şi astrofizice, în soţită de analize, la solicitarea sorei şefă C. Chapel.”

Urmară sunete slabe, emise de punerea în funcţiune a unor m ecanisme. Fiecare secundă devenise parcă oră. Apoi, în sfârşit, s e auzi iarăşi vocea, pe cât de indiferentă, pe atât de autoritară.

„Explorarea este orientată spre navă ca suprapunere iniţială. Valurile lungi de explorare sunt foarte enervante pentru bărbaţii umani. Expunerea prelungiră la efectele explorării, sau dacă se mnalul este intensificat potrivit cifrelor prezentate în tabelul alăt urat, poate duce la o slăbire avansată sau la înaintarea accelera tă în vârstă, până la deces.”

Chapel scoase un ţipăt răguşit, iar Uhura păru şocată.

— Cel puţin acum avem idee cu cine tratăm, spuse străin ofiţe rul de comunicaţii. (Vorbele următoare şi le direcţionă spre play erul, computerului.) Cum putem contracara acest efect?

„Nu sunt disponibile metode de contracarare. Nu este proiect at niciun antidot medical împotriva efectelor ipotetice. Doriţi iniţi erea unei cercetări?”

— Iniţiază şi avizează-ne, ordonă Uhura cu stricteţe.

Se îndreptă spre intercom, în timp ce Chapel mai parcurse o d ată cifrele.

— Locotenent Uhura către ofiţerul de securitate Davidson.

O femeie foarte drăguţă, între două vârste, apăru pe ecranul l egăturii interioare de pe navă.

— Aici Davidson. Ce se întâmplă doamnă locotenent?

Bărbaţii din secţia mea au…

— … acţionat ca mâncătorii-de-lotus[4] încă de când am intrat pe orbită, ştiu. O să-ţi explic mai târziu, Davidson. Acum însă am nevoie de o echipă de securitate alcătuită exclusiv din femei. Ne întâlnim în camera de teleportare peste cinci minute. Alte echipe de securitate alcătuite numai din femei trebuiesc mobilizate la fiecare intrare a punţii de teleportare şi în sala de remorcare. Oricine, în mod deosebit orice bărbat, care încearcă să se teleporteze pe suprafaţa planetei, trebuie pus sub pază. Nu cred că vreunul dintre ei va fi violent – nu avem până acum nicio dovadă în acest sens. Dar intruieşte-ţi personalul să fie pregătit.

— Da, doamnă locotenent, dar…

— Tu şi locotenent M'ress preluaţi comanda navei până mă întorc. Mă duc eu însămi jos, cu o echipă de securitate.

— Cum spuneţi dumneavoastră, doamnă locotenent.

Davidson privea lucrurile cu îndoială, dar salută milităreşte. Uhura întrerupse transmisia şi se întoarse spre Chapel; o descoperi pe sora şefă uitându-se cu ochi mari la ea.

— Ce ai de gând, Uhura? Cea din urmă se îndrepta deja spre lift.

— Preiau comanda acestei nave!

Kirk, Spock, McCoy şi Carver stăteau în picioare în sala de adunare, în faţa platformei impunătoare. Theela era aşezată acolo, uitându-se la ei.

Bărbaţii se clătinară, slăbiţi. Pietrele preţioase albastre, fixate în cordeluţele lor erau acum foarte luminoase.

Numai Spock şi Carver mâi aveau un pas până la colapsul total. Kirk şi McCoy erau doar în stare foarte proastă.

— Trebuie să ne întoarcem, murmură obosit ofiţerul unu a lui *Enterprise*, la obligaţiile noastre pe navă.

Lângă el, Kirk se încruntă nesigur. Se forţa din greu să-şi amintească… să-şi amintească… ce?

Obligaţii – asta era, obligaţii. Se uită în sus, spre femeile care îl priveau.

— Obligaţii… eu am…

Se clătină din nou, iar diamantul pulsă de lumină, şi trebui să se agaţe de braţul lui Spock pentru a se sprijini. Acest braț însă,

---

[4] Oricare din oamenii din Odiseea lui Homer, a căror subzistenţă o constituia lotusul şi care erau permanent într-o stare de indolenţă visătoare.

nu era tocmai atât de ferm, ca urmare amândoi bărbaţii aproape căzură.

Theela vorbi. Părea că regretă, într-adevăr – o consolare care nu mai era adecvată pentru Kirk şi oamenii lui.

— Nu puteţi pleca, domnule Spock, spuse ea rar, căci e nevoie de dumneavoastră aici. Deoarece undele joase de pe *Lura-mag* sunt îndreptate asupra echipajului, o să ajungă şi ei să se simtă la fel ca dumneavoastră. Avem nevoie şi de ei să ni se alăture aici.

Kirk reuşi să se ridice, găsind undeva o rezervă de putere.

— Trebuie să plecăm, spuse.

Întorcându-se în direcţia uşii, se clătină. McCoy încerca să-l imite şi aproape îşi pierdu cunoştinţa. Iarăşi, cel care îl ajută să-şi revină fu Spock.

— Opriţi-i! ţipă Theela.

Celelalte femei se mişcară rapid pentru a forma o barieră între Kirk şi ceilalţi ofiţeri, blocându-le accesul spre intrarea principală. Clătinându-se foarte tare, datorită unei slăbiri bruşte a forţelor, bărbaţii ezitară. Nu aveau cu ce să lupte, deoarece armele le fuseseră luate în timp ce dormeau.

— Toţi o dată! strigă Kirk.

Reuşiră întrucâtva să se apropie de ele, dar femeile gigant întinseră mâinile şi îi împinseră înapoi.

Slăbiciunea lor păru să crească-exact în momentu contactului fizic. Se prinseră de cordeluţele de pe cap. Unul câte unul se prăbuşiră, neajutoraţi, pe podea. Pe fruntea fiecărui bărbat, piatra preţioasă de culoare albastră lumina cu o intensitate scăzândă.

Pe puntea lui *Enterprise*, inginerul Scott stătea întins, visător, în scaunul de comandă. Ochii lui erau fixaţi pe ecran şi lumea de vis care părea pictată în interiorul acestuia. Un fluviu constant de imagini senzuale pluteau încoace şi încolo prin faţa lui. Bereta scoţiană pe care o purta acum era înclinată într-un unghi foarte mare. El cânta o veche baladă galeză de dragoste, în mod normal, Sulu ar fi găsit interpretarea dezgustătoare şi Arex ar fi fost indiferent. Dar amândoi păreau că apreciază interpretarea lui Scott ca fiind cea mai mare experienţă muzicală de la Gabriel până la ei.

Uhura şi Chapel intrară din lift. Privirea locotenentului se opri i

mediat asupra lui Scott. Balada se apropia de final, odată cu apropierea celor două femei.

Îi era teamă în acest moment. Cum va reacţiona Scott?

Indiferent care ar fi fost obiecţiile, trebuia să fie schimbat de la comandă prin forţă, dacă era necesar. În starea lui actuală, nu se putea spune ce urma să ordone. Spera ca Chapel să nu fie nevoită să folosească injecţiile pe care le avea în trusa medicală. Totuşi, vocea ei nu avu nicio ezitare:

— Domnule Scott, ca locotenent-major, îmi asum responsabilitatea pentru siguranţa acestei nave.

La auzul acestor cuvinte surprinzătoare, Scott se întoarse, şi privi în sus, spre ea. Se aşternu o tăcere apăsătoare. Uhura înaintă neliniştită. Era oare ciudata radiaţie capabilă să inducă şi emoţii, în afară de plăcere?

Aparent, nu. Scott aproape că-i zâmbea.

— E foarte frumos din partea ta, iubire.

Se răsuci în scaun şi îşi întoarse privirea asupra ecranului.

Uhura ar fi trebuit să fie mulţumită. Însă tot ce simţea era dezgust.

— Nu a fost aşa greu, cum îmi imaginasem. La dracu, orice ar fi şi-a înfipt adânc cârligele în ei.

Îi dădu ocol inginerului cântăreţ şi porni jurnalul de bord. Scott nu făcu nicio mişcare spre a se amesteca – nu pentru că nu ar fi fost în formă să opună rezistenţă.

— Jurnalul de bord al navei. Suplimentar. Înregistrează locotenent Uhura. Datorită stării mentale euforice a inginerului şef Scott, care face imposibilă comportarea cerută, preiau comanda lui *Enterprise* în absenţa ofiţerilor superiori Kirk, Spock şi McCoy. Îmi asum deplina responsabilitate pentru acţiunile mele. O prezentare detaliată a evenimentelor care au condus spre – şi au impus – această acţiune, va fi introdusă mai târziu.

Înregistrarea se termină şi locotenentul adăugă spre Chapel:

— Sper. Christine, până la noi ordine, vei acţiona ca ofiţer medic-şef.

— Da, doamnă locotenent.

Într-o cameră mică, undeva în interiorul templului principal, Kirk, Spock, McCoy şi Carver zăceau întinşi pe o imensă platformă de dormit. Nu era nici atât de spaţioasă, nici elegant mobilată, p

recum fosta lor „cameră de dormit”. Toţi patru erau buimaci de somn. Erau aparent singuri în curata şi întunecata cameră. Nu era însă atât de întuneric încât niciunul dintre ei să nu poată vedea că ceilalţi camarazi îmbătrâniseră chiar mai mult în ultima oră. Părul lui McCoy era acum aproape alb, sprâncenele lui Spock erau grizonate. Pe faţa lui Kirk, ridurile erau şi mai adânci, iar pungile de sub ochi, şi mai pronunţate.

Se rostogoli pe o parte şi studie camera.

— Au plecat.

— Da, încuviinţă Spock. Se ridică, experimental testându-şi totodată muşchii îmbătrâniţi. Kirk şi Carver îl imitară. Spock făcu câţiva paşi şi arătă spre mijlocul lui McCoy.

— Trusa ta medicală, doctore, conţine ceva care ne-ar putea ajuta?

McCoy se uită cu surprindere în jos. Trusa lui medicală, compactă, era încă la locul ei şi părea să fie intactă.

— Mă întreb de ce au luat tot şi mi-au lăsat asta?

— Poate pentru că nu poate fi folosită nici ca armă, nici pentru comunicaţii, doctore.

— De unde să ştie ele asta?

— Dacă întrebarea lor, adresată maşinii numită Oyya, a fost formulată pentru a indica doar aceste instrumente, atunci maşina, precum îi este natura, nu a adăugat informaţii adiţionale din proprie iniţiativă. Avem noroc.

— Nu am văzut urme de practică medicală aici, continuă ofiţerul de ştiinţă. Întreaga comunitate de femei este cea mai ciudată amestecătură de antic şi ultramodern. Fără nicio îndoială, ele presupun că trusa dumitale nu conţine decât suplimente alimentare sau materiale igienice.

— Vor fi igienice, chiar aşa!

McCoy cotrobăi prin trusă şi scoase un cilindru scurt şi subţire, cu orificii micuţe, suprapuse.

— Cortropină. Ar trebui să ajute. Este un stimulent puternic – dar mai târziu îşi va cere drepturile. Nu este cea mai sigură marfă de folosit, din lume.

— S-ar putea să nu mai fie de altceva, dacă nu-l folosim, Bones.

Kirk alunecă de pe platformă.

— Prima doză o voi lua eu.

McCoy i-o administră în partea de sus a braţului. Kirk îşi frecă locul şi începu să examineze închisoarea lor, amănunţit. McCoy continuă să împartă doze din medicamentul cu acţiune rapidă, lui Spock şi apoi lui Carver.

Kirk găsi uşa, pe care o încercă. Nu se deschise, ceea ce nu era deloc surprinzător. O examinare amănunţită a marginilor ei scoase în relief faptul că era proiectată să se deschidă din exterior.

— Închisă, preciză fără să fie necesar. McCoy împinse cilindrul asupra braţului său drept şi îşi administră ultima doză. Începu să înlocuiască cilindrul în trusa sa medicală deschisă, dar Spock îl opri. Ofiţerul de ştiinţă începu să examineze conţinutul trusei, foarte interesat.

— Ce-i asta, doctore?

Ridică, dintr-un tub de plastic, o piesă subţire, de metal lucios.

— Trusă chirurgicală portabilă, Spock. La mijloc este plină cu ace şi manipulatoare.

— Destul de bună.

Spock deschise instrumentul până la lungimea sa maximă şi se îndreptă spre uşă. Kirk făcu un pas lateral. Ca răspuns la întrebarea nerostită a căpitanului, Spock arătă spre uşă cu trusa.

— Acesta pare să fie un sistem de închidere magnetic. Dacă este aşa, o uşoară pătrundere a trusei doctorului poate fi suficientă pentru a întrerupe câmpul de închidere.

Alese un instrument îngust şi-i introduse lama în deschizătura aproape invizibilă dintre uşă şi perete. Mişcând-o, dinspre uşă uşor în sus, se auzi un clinchet la nivelul ochiului. Spock ridică o sprânceană. Activă sursa de putere. Nimic nu se întâmplă. Manipulându-l cu grijă, activând ocazional alte fisuri, se întoarse şi împinse înainte şi înapoi instrumentul împotriva încuietorii.

Nu se auzi nimic, absolut niciun sunet. Uşa se dădu într-o parte fără niciun zgomot, destul de mult pentru a le permite să se strecoare afară. Spock îi înapoie trusa lui McCoy, care o împachetă şi o puse la locul ei, în cadrul genţii. Era posibil să mai fie nevoie de ea.

Spock deschidea drumul, având-i pe Kirk şi ceilalţi în urma sa. O surprinzător de scurtă plimbare de-a lungul coridorului îngust şi ajunseră la o draperie subţire, în spatele căreia se vedea o lumină orbitoare.

Kirk îl depăşi prin lateral pe Spock şi se uită cu grijă dincolo de una dintre marginile materialului subţire, Erau iarăşi în camera de adunare. Enorma cameră era părăsită.

Punând un deget peste buze, îi conduse înainte, îndreptându-se în mare grabă către intrarea principală.

Intrarea principală? Kirk se nelinişti.

Uşile păruseră a fi automate, când intraseră prima dată. Dacă nu erau, cei patru bărbaţi ar fi pierdut îngrozitor de mult timp, încercând să le mişte cu mâna, chiar şi în deplinătatea forţelor.

Nu trebuia să-şi facă griji. Când mai aveau mai puţin de doi metri de peretele de piatră/metal, uşile subţiri începură să se dea într-o parte. În linişte, trecură dincolo şi coborâră treptele exterioare.

Theela alese tocmai acel moment pentru a intra în camera de adunări, dintr-un coridor lateral. Îi zări pe fugari exact în momentul în care uşile începuseră să se închidă înapoia lor.

— Ajutor! Ajutor!

Deja cei patru bărbaţi erau în grădina care înconjura templul. Era îngrijită, menţinută ca un ceas fin. Indiferent cât de netezi erau copacii, cât de îngrijit erau tăiate tufişurile, toate acestea păreau acum străine şi ameninţătoare. Puţin după asta, observară că respirau din ce în ce mai greu. Cotropina începuse să-şi ceară drepturile, mai repede decât sperase Kirk.

— De vină sunt trupurile noastre îmbătrânite, Jim, mormăi McCoy. Medicamentul este mai puţin eficient pentru că a rămas atât de puţin din ceea ce îi trebuia, ca să lucreze.

Pierdeau rapid din putere. Deja Spock trebuia să-l ajute pe McCoy. Kirk căută disperat o grotă, un copac uşor de urcat, orice loc care ar fi putut servi drept refugiu temporar.

Dar singurul azil pe care-l puteau vedea, era o imensă urnă magnific acoperită cu mozaic ceramic. Arătă cu capul şi rosti gâtuit:

— Urna cea mare este singurul loc!

Apoi se întoarse către McCoy.

— Bones, încă o doză de medicament!

McCoy scutură o mână slăbită.

— Încă o doză, în starea noastră actuală, ar fi fatală, Jim. Chiar dacă aş avea-o.

Se grăbi spre baza urnei. Baza superioară, curbată, părea să l

e adăpostească capetele, părţile sale uşor convexe fiind o barie ră insurmontabilă.

— Cred că o să reuşesc, fu tot ce spuse Spock.

Se dădu înapoi, alergă puţin, sări şi reuşi să prindă unul din m arile braţe din apropierea vârfului.

Se forţă şi reuşi să se caţere, într-o poziţie aşezată pe partea exterioară a braţului.

Dintr-o privire rapidă, descoperi că interiorul urnei era spaţios, relativ curat – şi gol. Era acoperit cu un grătar greu de metal, da r trebuia să fie capabili să-l dea la o parte. Îşi strânse picioarele î n jurul mânerului şi se lăsă cu mâinile în jos. Având-u-i alături pe ceilalţi, care-l ajutau, reuşi să-l tragă lângă el pe McCoy. Trebuia u să se grăbească. Femeile ajunseseră deja la primii copaci, răs pândindu-se pentru a putea acoperi mulţimea de cărări.

Theela observă o bucată mică, roşie, care nu provenea de la n icio plantă: Se apropie şi văzu că era vorba de o bucată dintr-un material rupt. Aplecându-se, o ridică. Fără discuţie, era de la un a din uniformele străinilor. Întorcându-se, îşi făcu mâinile pâlnie şi strigă:

— Aici, pe aici!

Fără să aştepte să vadă dacă a fost auzită, porni pe cărarea c e cotea, după un tufiş. Paşii mari mâncară distanţa rapid – şi tim pul. Se uită o dată la cer. Se întuneca. O furtună tipic taureană s e profila la orizont.

Ploaia i-ar putea ajuta pe bărbaţi să scape. Trebuia să se grăb ească. Carver fu coborât cu grijă în urnă. McCoy fu următorul.

Rapid, Kirk îl ajută pe Spock să coboare în braţele lui McCoy şi ale ofiţerului de securitate, care-l aşteptau.

Apoi, numai Kirk rămase în vârf. Desfăcu picioarele mânerului şi porni înainte, apucându-se de buza marginii. O prinse şi o scă pă. Degetele sale alunecară pe suprafaţa netedă. Timp de o cli pă oribilă, se văzu alunecând neajutorat pe porţelanul moale. Do ar cu o ultimă întindere disperată, putu să apuce partea exterioa ră a mânerului. Un efort fizic suprem îl aduse iar în vârful urnei.

— Domnule căpitan, vă simţiţi bine? se auzi vocea preocupată a lui Carver.

Kirk nu putea irosi timpul cu un răspuns. Se simţi cu cel puţin o mie de ani mai bătrân.

Încerca cu mai multă grijă o apropiere de deschidere. De data

asta, amândouă mâinile apucară cu fermitate de margine. Trăgâ nd dureros şi căţărându-se cu genunchii, încercă să se împingă peste margine, şi dincolo de ea.

Un sunet ajunse la urechile sale, un sunet de paşi repezi, apro piindu-se. Aceasta fu suficient pentru a face posibil un efort dubl at. O ridicare finală, agonizantă, care închise grătarul greu, iar el căzu cu capul în jos, în urnă.

Spock şi Carver de-abia găsiră forţa, necesară pentru a-l opri să se zdrobească de fundul dur.

Darah şi celelalte două femei sosiră în micul luminiş, căutând în toate direcţiile: Nu mai era pic de lumină în întunericul înconju rător pentru a putea arunca o rază acuzatoare pe ceramica lustr uită. Cele trei se separară şi plecară în direcţii diferite.

Simţindu-se mai singur decât se simţise vreodată în viaţa lui, Kirk era, aşezat în interiorul urnei şi asculta vocile şi zgomotele de paşi mişcându-se încoace şi încolo, în afara urnei.

— Nu sunt aici, Theela, exclamă o voce.

Conducătoarea răspunse, rapid.

— Vino, s-ar putea să fi încercat să se întoarcă la locul în care au sosit!

Zgomotul de paşi şi voci se îndepărtară. În interiorul urnei, o fiţerii schimbară priviri mulţumite.

Asta se întâmpla în timp ce Kirk – care în clipele de răgaz îşi r egăsise un pic din starea sa normală de alertă – observă ceva.

— Cordeluţele noastre, priviţi-le!

Odată strălucitoare, diamantele din mijlocul cordeluţelor, nu e rau acum decât nişte pietre lipsite de strălucire, cu mai multe f eţe. Nu mai erau fluorescente, datorită unei călduri interne străi ne. Bărbaţii le examinau cu mare atenţie. Nici măcar una din cor deluţe nu arăta vreo cât de mică luminiţă. Spock fusese încurcat din cauza fenomenului pietrelor luminoase încă de când devenis eră prima dată conştienţi de ele. Îşi formase o teorie şi absenţa actuală a luminii părea să o confirme.

— Am observat că intensitatea luminii scade atunci când fem eile sunt absente. Cred, continuă el emoţionat, că sunt un fel de conductori polarizaţi, care transferă energia noastră vitală în tru purile lor.

— Mâncători de forţă vitală? se întrebă McCoy, îndoielnic.

— Anumite specii primitive parazite au fost semnalate, de aco

rd, dar aici…?

Părea uşor bolnav.

Spock încuviinţă.

— Aceasta este explicaţia la care mă gândesc, care leagă îmbătrânirea noastră avansată – nu accelerată – de aceste ustensile.

Bătu cu degetul în propria cordeluţă.

— Poţi, de asemenea, să-ţi aminteşti, doctore, că atunci când le-am văzut prima dată pe aceste femei, păreau că se mişcă încet şi fără prea mare plăcere. Dar pe măsură ce propria noastră putere a scăzut, ele au devenit mult mai energice şi vivace.

— Mult mai vii… murmură McCoy. Da, acum înţeleg. Ce prostie din partea mea să nu fi înţeles mai demult!

— Nu te condamna singur, doctore. Tu eşti într-o stare mult mai slăbită decât mine. Puterea ta de observaţie a scăzut, în aceeaşi proporţie cu declinul tău fizic.

Kirk părea gânditor.

— Dacă ne găsesc, Spock, cât de mult timp mai avem la dispoziţie?

— Este imposibil de spus cu certitudine, fără un tricorder, sau un calculator medical care să confirme, domnule căpitan, dar se pare că îmbătrânim cu aproximativ zece ani pe zi. Mai mult în prezenţa femeilor. Aceasta este, desigur, numai o presupunere.

Nimeni nu mai spuse nimic. Nimeni nu avea nevoie să o facă. Nu, până când McCoy nu exprimă sentimentele tuturor într-o singură propoziţie apăsată:

— Zece ani pe… În patru zile vom fi toţi morţi!

— Morţi, încuviinţă Kirk cu nervozitate, şi nefolositori pentru ele. Nu că le-ar păsa. Theela spunea că ceilalţi bărbaţi de pe *Enterprise* ni se vor alătura. Vor fi ameţiţi, atraşi aici, jos, prin unde şi halucinaţia exercitată de propria lor imaginaţie.

— Trebuie să luăm cumva legătura cu nava. Trebuie să ajungem la un comunicator.

Kirk puse o mână pe pereţii duri şi concavi şi încercă cu o aruncătură de braţ, căutarea marginii. Fu aproape, dar efortul îl obosi atât de tare, că aproape îşi pierdu cunoştinţa. Era clar că niciunul dintre ei nu o să reuşească să iasă din ascunzătoare, fără ajutorul celorlalţi.

— Eu am păstrat cea mai mare putere dintre toţi, spuse Spoc

k, subliniind evidenţa.
Carver i s-ar fi putut opune, dar optă să nu o facă.
— Sistemul meu interior este diferit, domnule căpitan, contin uă, iar ciclul meu de viaţă e mai lung. Ar fi mai înţelept dacă m-aş duce eu singur la templu, să încerc să găsesc comunicatoarel e şi să iau legătura cu nava.
Kirk descoperi că era întrutotul de acord.
— Un singur om ar reuşi să se strecoare mai bine, decât patr u. Totuşi…
— Este singurul lucru logic ce se poate face, domnule căpitan.
Kirk ezită, căutând o soluţie mai bună. Nu era, totuşi, nicio cal e în afara celei prezentate.
Fu necesară puterea combinată a lui Carver şi Kirk, pentru a-l ridica pe Spock până la marginea exterioară şi a-l trece dincolo de grătar. McCoy se arăta prea slab pentru a oferi altceva decât sprijin moral.
Spock se împinse în sus – trăgând grătarul la locul lui – şi deas upra, şi observă luminişul. Nu se vedea nimeni, lucru pentru car e era recunoscător – cu toate că nu ar fi obiectat la apariţia brus că, să zicem, a unei maşini de luptă, cu armament greu, de pe V ulcan. Îi luă mare parte din forţele slăbinde să se coboare în sigu ranţă şi cu grijă pe sol. Nu era nicio logică în încercarea de a pă răsi refugiul numai pentru ruperea unui picior la coborâre.
Mişcându-se atât de rapid cât îndrăznea şi încercând să se me nţină tot timpul ascuns, înaintă spre templu.
O dată, două femei gigant trecură foarte aproape, prin faţa lu i, şi fu forţat să se adăpostească sub un tufiş, ale cărui flori roşii le admiră mai mult pentru mărimea lor considerabilă, decât pent ru culoare.
Cel puţin, taureanii nu păreau să aibă un extraordinar simţ al mirosului. Încă o dată, i se părea că nu erau sub nicio formă cap abili să creeze incredibilul echipament senzorial avansat, care fu sese folosit asupra bărbaţilor de pe *Enterprise*. Nu exista decât o singură explicaţie: cunoştinţele uitate erau puse la lucru, pe ace astă lume.
Spock reuşi să ajungă la templu, fără vreun alt incident.
Din fericire, uşile erau încă deschise. În mod cert, acesta era u ltimul loc în care s-ar fi aşteptat ele ca refugiaţii să se întoarcă. Urgenţa de a pătrunde era mai mult decât mare, dar se opri du

pă un stâlp imens, făcut parcă din marmură, pentru a scruta cu grijă interiorul.

Coridoarele care plecau lateral din camera de adunare păreau, de asemenea, – părăsite. Toate femeile erau afară, vânându-i pe ei. Vânându-l pe EL. O verificare a luxoasei camere de dormit nu adusese nimic nou, nici o singură piesă din echipamentul care le lipsea. O inspecţie amănunţită dovedi aceeaşi lipsă de eficacitate – o groază de ustensile interesante se aflau în jur, dar nici una după modelul Flotei Stelare, începuse să dispere când ajunse la cortina albastră care o adăpostea pe Oyya. Dacă maşina avea vreun fel de sistem de alarmă interioară pentru a anunţa persoanele neautorizate să o folosească, s-ar fi distrus singur. Dar trebuia să aibă un comunicator!

Se gândi, apoi şuieră ceea ce spera să fie nota potrivită. Cortina nu se mişcă. Nu îşi imagina că s-ar putea da la o parte cu mâna. Era făcută din metal, nu din ţesătură, şi părea grea. Încercă din nou, dar tot nu avu efect. Numai la cel de-al treilea fluierat păru să fi atins nuanţa vocii lui Theela, cu exactitate. Undeva, o piesă antică a maşinăriei fu de acord. Ecranul albastru alunecă într-o parte, descoperind acum un cub gol, transparent. Oyya. Ezită. O să-i răspundă vocii lui? Doar Theela îi vorbise în engleza pământeană, şi atât de mult încât le oferise o şansă să încerce. Va răspunde oare la orice întrebare?

— Echipamentul care aparţine bărbaţilor de pe *Enterprise* unde este? întrebă ferm.

În interiorul cubului nu exista niciun fel de fum sau abur, nicio formă statică străină de neînţeles. O clipă cubul fu atât de transparent, ca un bloc de plastic, apoi arătă o miniatură tridimensională a unui obiect cunoscut – platoul de la capătul celălalt al camerei de adunare.

Cu o deosebire. Un sertar fixat în partea stângă a bazei platformei era deschis acum. Spock n-ar fi ştiut cum să alăture cortina, chiar dacă ar fi vrut! Oricum, nu avea timp. Se grăbi spre platformă. După o clipă de căutare frenetică în jurul sertarului, descoperi un buton fixat în metal. Îl apăsă şi capacul sertarului alunecă într-o parte, descoperind comoara nepreţuită din interior.

Tricordere, fazere, acumulatoare – tot echipamentul care le lipsea era acolo. Scotoci mai întâi după un comunicator, Încruntându-se când, după prima încercare, eşuă – vederea îi devenise şi

mai slabă.

Încă o secundă de căutare şi instrumentul compact stătea bine în mâna sa. Îl răsuci pentru a-l porni.

— Spock către *Enterprise*.

În momentul acela mai mult simţi decât văzu cum cristalul din cordeluţa sa, începe să se lumineze. Elimina totuşi ceva căldură reziduală. Pe măsură ce lumina devenea tot mai intensă, se clătină, brusc confuz. Era chiar atât de slăbit încât să nu mai poată vorbi? Reuşise măcar apelul? Vocea locotenentului Uhura se auzi parcă din rai.

— *Enterprise*… Aici locotenent Uhura! Spock, tu eşti? Spock!

Se uită spre intrarea în cameră. Se auzeau paşi. Mai multe femei gigant tocmai apărură în uşă. Aparent eşuaseră să-i localizeze pe Kirk, McCoy şi Carver şi se întorceau să ceară ajutorul lui Oyya. Îl văzură pe Spock. Una ţipă şi începură să alerge înainte. Încercă să se scuture şi vorbi rapid în comunicator.

— Echipă de salvare… alcătuită exclusiv din femei, accentuez, exclusiv din femei! Repet! adăugă el disperat, epuizându-şi puterea rămasă.

— Exclusiv din femei… exclusiv… Genunchii îi cedară şi se prăbuşi pe podeaua de piatră. Femeile îl încercuiră.

Capitolul VIII

Uhura ţipa în intercom.

— Spock… răspunde! Te auzim, domnule Spock, vorbeşte!

Sunete moarte şuierau întorcându-se prin grile. Păşi înapoi cu mintea învârtindu-i-se.

— Nimic. Nu, nu chiar nimic. Apăsă un buton şi vorbi iar. Ofiţerul de securitate Davidson.

— Davidson, se auzi prompt răspunsul.

— Aici Uhura. Vreau ca patru dintre cele mai bune femei ale tale să fie în camera de teleportare imediat. Foloseşte-le pe cele prezente deja acolo, dacă crezi că se pot descurca. Complet înarmate. Şi cu tunuri laser, dacă pot.

— Da, doamnă! răspunse Davidson cu entuziasm. Uhura îl părăsi pe visătorul Scott – acum mormăia şi intona ceva în galeză – şi se îndreptă spre lift. Chapel plecă cu ea, îndreptându-se spre alt nivel. Câteva clipe mai târziu, ajunse în camera de teleportare. Subinginerul Lewis – inginerul şef de teleportare Kyle fiind incapacitat ca oricare alt bărbat de pe navă – era de serviciu.

Chapel sosi puţin mai târziu, echipată cu trusa medicală completă şi un tricorder. Cele patru femei de la securitate erau echipate cu instrumente ceva mai puţin benigne, fără tunuri, dar Uhura nu se plânse. Aparatura lor era de ajuns pentru a fi suficient de nepoliticoase.

— Către staţiile de teleportare: mergem!

Chapel fu prima. Subinginerul Lewis se depăşi pe ea însăşi. Se materializă în interiorul templului, la capătul îndepărtat al camerei de adunare. Nu era timp nici măcar pentru orientare. Theela şi celelalte femei aşteptau la capătul celălalt al camerei.

Somptuoasele amenajări interioare nu le impresionară. Fuseseră toate (în special Uhura) pe mult prea multe lumi străine, în situaţii mult mai deranjante.

Personalul din securitate al Flotei Stelare era instruit permanent prin simulări ce frizau cele mai negre coşmaruri.

Ceea ce le surprinse fu mărimea lui Theela şi a celorlalte. Se

aşteptaseră la femei, dar nu la femei uriaşe. Mâna dreaptă a locotenentului Uhura se ridică spre fazer.

Un singur foc ar fi redus-o pe cea mai mare dintre ele la mărimea normală.

Femeile gigant erau adunate la un loc, în jurul unui mare cub transparent fixat într-unul din pereţi. Aparent echipa de securitate de pe *Enterprise* sosise tocmai la timp pentru a curma un fel de ceremonie în legătură cu cubul.

Cu siguranţă, femeile gigant trebuie să fi fost surprinse de apariţia bruscă a echipei de salvare, dar se stăpâneau foarte bine.

— Salutări, spuse în sfârşit cea mai mare dintre ele, păşind înainte. Eu sunt Theela, femeia conducător a acestei comunităţi.

Dacă acest gest se dorea a fi împăciuitor, eşuase. Nici nu intimidase. Uhura făcu un pas spre cea mai înaltă femeie.

— Locotenent Uhura de pe nava stelară *Enterprise*, femeia conducător a acestei adunături de spărgătoare de petreceri. Suntem aici pentru a-i găsi pe căpitanul James Kirk şi alţi trei colegi din echipaj. Am motive să cred că au fost trataţi cu ceva mai puţin decât ospitalitate de către tine şi prietenele tale.

Theela părea să aibă un răspuns deja pregătit, dar decisese că Uhura nu putea fi păcălită sau oprită.

— Întoarceţi-vă la nava voastră, spuse ea cu răceală. Nu sunteţi dorite aici.

— Nu ne întoarcem până când nu-i vom găsi pe căpitanul Kirk şi pe prietenii noştri.

Theela se mişcă spre celelalte femei şi începură să avanseze spre micul grup de pământene.

— Fazereie în poziţie! ţipă Uhura. Foc!

Spre nenorocul lor, niciuna dintre femei nu opri încărcătura.

Curajul lor nu le ajută cu nimic. Una câte una, focurile fazerului le loviră, iar ele căzură pe podea. Una ajunse îndeajuns de aproape ca s-o prindă pe Chapel cu o mână nu chiar delicată şi s-o ridice de pe podea, înainte ca pistolul unei femei de securitate să culce imensa atacatoare la pământ.

Chapel era mai mult şocată decât rănită.

Le lăsară pe femeile gigant exact aşa, cu sistemul nervos scurtcircuitat temporar. Uhura se îndreptă spre Theela şi-i trase un picior răsturnând-o într-o parte. Lovise/puţin cam tare. Satisfăcută că cealaltă nu mişcă şi puţin supărată pe sine pentru plăcerea

pe care şi-o acordase lovind cu piciorul femeia inconştientă, se trase un pas înapoi.

Erau într-adevăr mari, dar nu posedau nicio putere de rezistenţă supranormală.

Dădu câteva ordine grupului care aştepta.

— Cercetaţi locul ăsta. În echipe de câte două. Christine, tu vii cu mine.

Echipele de securitate se risipiră imediat, luând în primire trei coridoare concomitent. Într-o mică încăpere laterală, Spock zăcea în întuneric, pe o bancă subţire de piatră care nu-i permitea să se întindă.

Faţa lui ascunsă era brăzdată, ridurile fiind mai adânci acum. Dar ochii îi erau deschişi şi respiraţia era constantă, chiar dacă nesigură.

Voci, ale cui erau vocile acelea? Făcu un efort supraomenesc pentru a-şi ridica capul de pe piatră. Apoi…

— Nici urmă de ei, nicăieri. Mai căutaţi.

Era în mod sigur Uhura. Şi sora Chapel era acolo. Încercă să ţipe, dar nu reuşi. Trupul său devenise prea slăbit. Îi mai rămase o singură, ultimă posibilitate. Ridicându-şi capul mai sus, ochii lui se îngustară în timp ce se forţa să privească în direcţia uşii.

Uhura şi Chapel se mişcau de-a lungul unui coridor înalt, obişnuit, când Chapel se opri brusc. Părea că se lovise de un sac plin cu nisip ud.

Se auzea o voce, vocea lui Spock! Dar era în mintea ei.

— … soră Chapel… soră… Chapel…?

— Ce este Christine? întrebă Uhura. Chapel arăta ca o sălbatică. Credeam… că am auzit vocea lui Spock. Dar cred…

— … CHRISTINE…

Strigătul acela din minte nu era nicio închipuire! îşi întoarse privirea spre o secţiune aparent neagră a peretelui.

— E Spock! Dar cum? Desigur, proiecţia mintală a celor de pe Vulcan. El trebuie să fie!

Se mişcă pentru a se aşeza aproape de porţiunea din perete. O inspecţie rapidă nu duse la descoperirea nici unei urme de de spărţitură, buton sau orificiu. Începu să-şi plimbe degetele cu grijă deasupra metalului întunecat.

— Trebuie să fie o ascunzătoare pe aici, pe undeva… trebuie să fie!

Uhura se alătură şi ea vânătoarei. Rapid, cele două femei controlară suprafaţa netedă. Nu, nu în totalitate netedă…

Cea care descoperi uşoara denivelare, chiar deasupra capului ei, fu Chapel. Apăsă spre interior cu un deget. Urmă un uşor declic şi un perete înalt şi îngust pivotă în jurul axei sale. Intrară într-o cameră întunecată, de mărime nedeterminată. Singura lumină venea din holul pe care tocmai îl părăsiseră. Dar era destulă lumină ca să poată vedea masa cea lungă.

Spock îşi ridcă capul încă o dată şi încercă să vorbească. Când făcu asta, lumina din hol îi lovi faţa. Chapel se clătină.

— Domnule Spock…!

Uhura voia să ţipe, dar asta ar fi fost lipsă de caracter pentru un înlocuitor de comandant.

Totuşi, presupunerile calculate ale computerului medical nu o pregătiseră pentru nimic de genul acesta. Tot ceea ce putu face, fu să întrebe prosteşte:

— Ce s-a întâmplat?

Spock se forţă să răspundă, dar nu putu. Era epuizat de tot. Alunecă pe spate şi închise ochii, devenind încet inconştient. Involuntar, nervii celui de pe Vulcan suferiseră destul. Acest trup avea nevoie de odihnă. Efortul cerut pentru a executa cu succes contactul mintal cu Chapel, îl epuizase. Uhura şi Chapel nu putură decât să schimbe priviri îngrozite.

Urna se ridica tăcută, neobservată şi neinspectată în grădina întunecată. O puternică briză apleca acum crengile şi florile, lovindu-le una de alta cu o forţă destul de mare. Păru să dispară o clipă, apoi se întoarse ca un vânt adevărat, o pală distrugătoare care apleca totul, mai puţin cei mai micuţi copaci. Fulgere sculptate proiectau urna de culoarea cuprului pe cerul cenuşiu, în timp ce tunete străine se rostogoleau, ecoul lor răsunând dincolo de dealuri nevăzute.

Ploaia începu să cadă, mai încet la început, cu picături mari care se împrăştiau ezitând pe sol, alcătuind mici torente exploratoare. Câteva clipe mai târziu, furtuna se transformă într-un torent ucigător, care ar fi făcut de ruşine oricare din ploile din zonele de pădure tropicală de pe Pământ. Acum motivul pentru ordinea desăvârşită a grădinii şi a împrejurimilor templului deveni cât se poate de clar. Adevărate râuri care adunau murdăria, dispăreau

prin gropi camuflate şi atent curăţate, asemeni unui sistem de drenare complex. Vântul scăzu în intensitate şi suflă constant dinspre nord, dar ploaia se înteţi, devenind un adevărat torent, o cataractă, căzând în valuri puternice din nori. Era o furtună tipic tavreană, care ar fi făcut să pălească orice meteorolog pământean.

Kirk, McCoy şi Carver zăcuseră slăbiţi pe fundul urnei. Acum se văzură nevoiţi să se ridice, deoarece apa îi acoperea nemiloasă. Părţile umede ale urnei ofereau un sprijin îndoielnic. Fiecare picătură de ploaie părea că măreşte nivelul apei din urnă cu câţiva milimetri, iar viteza de creştere era de-a dreptul şocantă. Furtuna nu dădea semne că s-ar opri.

— Trebuie să ieşim de aici, mormăi Kirk.

Sunetul vocii sale îmbătrânite abia dacă se auzi peste clipocitul apei acumulate.

Încet, dureros, Carver se luptă să îl ridice pe Kirk pe marginea urnei. Dar puterile lor slăbite se dovediră insuficiente pentru scopul propus. Iar pereţii convecşi, alunecoşi, erau de neurcat. Încercară iarăşi şi iarăşi. Kirk alunecă înapoi. Nu aveau altă şansă decât să continue să încerce şi să reuşească să-şi atingă ţelul propus. În mod obişnuit, situaţia lor nu ar fi fost atât de disperată. Chiar dacă nu puteau atinge vârful, tot ce aveau de făcut era să calce apa până când nivelul crescut al apei avea să-i aducă sus. Dar în starea lor foarte slăbită, un asemenea efort constant ar fi fost imposibil.

Chiar dacă reuşeau într-un fel să se menţină, plutind în adăpostul strâmt, era îndoielnic ca vreunul din ei să aibă puterea să treacă dincolo de grătarul metalic, greu, de deasupra lor. Se puteau ţine agăţaţi de grătar, cu o parte a feţelor la suprafaţă, să poată respira… dar în final, agăţarea lor avea să slăbească, iar ei să alunece şi, unul câte unul, să se scufunde în linişte dincolo de suprafaţa apei.

Chapel se teleportă înapoi pe navă cu Spock şi, imediat, îl duse pe ofiţerul unu la infirmerie.

Chapel spera că însăşi scoaterea lui de pe planetă ar putea ajuta. Citirile iniţiale ale senzorilor păreau să confirme în parte, speranţele. Puterea îi revenea, dar era încă puterea unui om în vârstă. Ochii îi rămaseră închişi. Chapel se chinui cu cordeluţa care

încercuia fruntea ofiţerului unu câteva minute care i se păruseră ore. În final, abandonă speranţa de a descoperi un dispozitiv de prindere. Rugându-se să nu aibă încorporat nimic care să explod eze odată ce era scoasă, porni la treabă, folosind un laser chirur gical.

Lumina controlată cu grijă rupse cordeluţa fără să-l afecteze p e pacient. Punând cercul de metal deoparte, pregăti o injecţie d ozată anterior. Cântărise foarte atent cantitatea de stimulent, cu toate că nimeni nu avea experienţă în programarea dozelor pent ru persoane în vârstă. Scoţând spray-ul cu stimulent din braţul l ui Spock, îl puse alături şi se dădu înapoi să-l privească. După câ teva minute, genele fluturară şi se deschiseră.

— Domnule Spock?…

O privi. Nu întinerise, nu era mai suplu, dar cel puţin acum put ea să vorbească.

— Dă-i instrucţiuni femeii inginer.

Tuşi, aşteptă până când se linişti, apoi începu, mai încrezător.

— Dă-i instrucţiuni femeii inginer să orienteze energia vasului pentru a bloca inducţia. Să folosească scuturile electromagnetic e. Computerul va calibra frecvenţa de inducere… să blocheze…

Chapel îşi scutură încet capul.

— Am încercat asta, domnule Spock. Şi nu a dat roade. Spock îşi scutură capul cu violenţă, şi dat fiind efortul, aproape că îşi pi erdu cunoştiinţa.

— Nu folosiţi scuturile reflectoare de energie obişnuite. Vocea lui creştea în intensitate pe măsură ce medicamentul alerga în c orpul său.

— Direcţionaţi toată puterea navei în scut. Totul, în afară de minimul necesar pentru asigurarea vieţii.

Ochii i se închiseră, se forţă să-i deschidă şi întinse o mână tre murândă şi albită.

— Grăbeşte-te, Christine.

Ea încuviinţă, ascultătoare, şi se întoarse spre intercom.

— Daţi-mi-l pe inginerul Sco… se opri la mijlocul frazei. Inginer ul şef Scott nu era în stare să programeze computerul pentru a-i pregăti o ceaşcă de cafea, ceea ce însemna mult mai puţine ope raţiuni decât realiniera completă a generatoarelor lui *Enterprise*.

— Daţi-mi pe subinginerul Hondo McDuff.

Încuviinţă din cap cu satisfacţie. McDuff ar executa cu uşuri

nţă reajustarea completă a forţelor, dacă în nerăbdarea ei de a-i mulţumi pe toţi nu ar arunca mai întâi nava în aer.

Femeile îşi recăpătară încet cunoştinţa. Nu urmă niciun geamăt, niciun vaiet la constatarea efectelor secundare ale folosirii fazerelor.

Theela, cea mai puternică din grup, era deja în picioare. Antagonismul ei iniţial dispăruse. Nu părea dispusă să mai aibă de a face cu efectul secundar al fazerelor. Se retrase spre platforma centrală şi o privi pe Uhura. Subiectul atenţiei sale aşteptă până când, destul de multe din celelalte femei gigant îşi reveniră, pentru a face ca demonstraţia să merite. Îşi reîncărcă fazerul, îl orientă asupra unei mese în formă de cub, destul de mare, şi trase.

Unda orbitoare a fazerului transformă construcţia solidă de piatră şi metal într-o grămăjoară de resturi luminoase. Urmă o exclamaţie concertată de groază din partea Theelei şi a celorlalte femei. Şi vocea Uhurei căpătase o nouă intensitate.

— Eliberaţi-i pe căpitanul Kirk, pe doctorul McCoy şi sublocotenentul Carver imediat, sau vom topi templul vostru transformându-l într-un lichid roz!

Îşi ridică uşor fazerul.

— Dar mai întâi poate că vom începe cu voi – bucată cu bucată.

Theela nu răspunse. Stătea numai şi privea cu neîncredere. Încercând să afişeze o calmitate pe care nu o simţea, Uhura clătină din cap şi ridică fazerul până la înălţimea necesară, ţintind asupra unei coloane din apropiere, minunat lucrată în piatră. Theela se precipită, şi o mână reţinută gesticulă grăbită.

— Aşteaptă! Fără alte distrugeri. Nu ştiu unde se află oamenii voştri.

Degetul locotenentului Uhura se strânse pe trăgaci şi tonul Theelei crescu brusc.

— E adevărat! Au scăpat, dar aşteaptă şi îi voi găsi pentru tine. Tocmai voiam să fac asta când aţi apărut voi.

Părăsi platforma şi se apropie încă o dată de forma transparentă numită Oyya. Nota fu fluierată şi maşina activată.

— Voi găsi bărbaţii pentru voi. Dar mai întâi aflaţi ceva despre noi şi motivele acţiunilor noastre.

— Puţin mi-ar păsa de… începu Uhura, dar Theela se adresa d

eja cubului.
— Trecutul – arată-l.
Uhura încercă să nu pară impresionată când o miniatură, par că vie a unui bărbat frumos, apăru în cub. Detaliul era de necrez ut.
Părul bărbatului era scurt, verde şi cârlionţat.
Aflată în picioare, înapoia lui apăru o secundă mai târziu, o fe meie la fel de frumoasă, care avea părul tot verde.
— Aceasta este rasa din care ne tragem, o informă Theela pe Uhura. Au venit pe această planetă, pe care voi o numiţi Taurus, când lumea lor de baştină a început să moară.
Gesticulă în jurul holului tăcut.
— Ei au construit acest templu şi tot ce-l înconjoară – maşinări a automată pentru mâncare, grădinile, sistemele de reciclare su bterană… totul.
Imaginea din cub se tulbură, apoi se clarifică încet, iarăşi, pen tru a prezenta bărbatul rămas singur. Era schimbat, bătrân, acu m cu părul alb şi cocoşat.
Vocea Theelei era tristă.
— Ei nu ştiau că radiaţiile de pe această lume seacă energia v itală dintr-un trup. Dar femeile prezentau o secreţie glandulară c are, în parte, le făcea capabile să reziste acestor efecte de slăbir e. Le dădea, de asemenea, posibilitatea de a-i manipula, prin mij loace speciale şi un anumit minereu local, pe bărbaţii acum slăb iţi pentru a extrage energia vitală de la ei, şi a înlocui la ele ceea ce furau radiaţiile. Deci, învăţând cum să reziste vânătorii de vi aţă de pe această planetă, ele au dobândit aceeaşi nevoie. Prin extragerea puterii de viaţă de la bărbaţi, le provocau acestora î mbătrânirea şi moartea. Noi suntem fiicele acestor prime femei. Ele au construit *Lura-mag*, care atrage alţi bărbaţi spre noi, ele a u construit Oyya şi au proiectat cordeluţele focalizatoare.
În timp ce Theela îşi continua povestea ei tragică, ploaia conti nua să cadă. În mod deosebit, continua să cadă într-o anumită v ază de ceramică în care Kirk şi ceilalţi se chinuiau, slăbiţi, plutin d pe jumătate, acum, împingându-se în sus cu vârful degetelor a tunci când atingeau fundul. Uhura, care o asculta pe Theela, n-a vea de unde să ştie cât de aproape erau Kirk, McCoy şi Carver d e a muri înecaţi.
— Pentru a ne menţine o viaţă îndelungată, apunea Theela, tr

ebuie să ne revigorăm în acest fel, la fiecare douăzeci şi şapte de ani după timpul vostru.

Darah interveni, nefericită.

— Suntem prizonieri eterni ai acestei nevoi pe care nu noi am cerut-o. Îmbătrânim foarte încet. Imortalitatea noastră blestemată ne-a costat şi capacitatea de a naşte copii. Organele necesare sunt încă acolo, dar nu funcţionează. Un produs secundar al vieţii noastre prelungite. Nu fu nevoie ca Uhura să le întrebe cum de ştiau asta.

— De ce nu încercaţi să trăiţi dincolo de limitele voastre de aici, întrebă una din gărzile de securitate.

— Nu avem deloc arme, nicio posibilitate» de a distruge *Lura-mag*, iar când bărbaţii sosesc în cele din urmă, ezită ea, ne este teamă. Nu am dori să fim omorâte, ca nişte monştri. Ne-a fost tot timpul teamă că asta se va întâmpla dacă vom fi puse să mărturisim ce am făcut. Astfel, urmăm întocmai planul şi ciclul continuă.

„Aceste biete creaturi”, murmură Uhura, mai mult pentru sine, „nu au cunoscut niciodată vreo civilizaţie, decât păcătoasa lor închisoare. Nu au cunoscut altă cale de a reacţiona, nu s-au gândit niciodată să ceară ajutor. Gata cu simpatia, e loc de ea mai târziu”, îşi aminti ea. Iroseau timpul, timp care putea fi preţios pentru nişte vârstnici ca Kirk, McCoy şi Carver. Cât de preţios, însă, nu ştia.

— Totul este foarte interesant, replică ea cinstit. Acum, ce-i cu căpitanul Kirk şi camarazii săi? Dacă sofisticata ta „minge de cristal” îi poate localiza, de ce n-ai făcut-o până acum?

— Tocmai eram pe cale să o facem, îşi aminti Theela, dar aţi venit voi.

Se întoarse cu faţa spre cub.

— Bărbaţii de pe *Enterprise*, care sunt încă pe lumea noastră … Descoperă-i.

Începu să se formeze o imagine cu plante şi vrejuri. Imaginea se tulbură din nou, apoi se stabiliză.

Priveau în interiorul urnei. Kirk, McCoy şi Carver încercau să plutească în apa care îi înconjura. Kirk şi Carver se apucaseră de grătar, fără a avea, însă, stabilitate. Kirk îl prinse pe McCoy şi degetele îi alunecară. McCoy se scufunda, în timp ce căpitanul făcea mişcări disperate, luptându-se să îl prindă din nou.

— Se îneacă! exclamă Uhura.

Se întoarse cu faţa spre Theela, cu mâna strânsă pe declanşatorul fazerului.

— Unde sunt? Du-ne acolo, acum, sau…

— Urna de ceremonii! În luminişul acela îndepărtat! ţipă femeia gigant.

Ploaia neîncetată acoperea totul, reducând vizibilitatea la câţiva metri în orice direcţie. Lumina era slabă, exceptând momentele când vreun fulger trecător îşi croia drum printre nori şi se arunca asupra copacilor şi a tot ceea ce mişca.

Uhura şi echipa de securitate o urmară pe Theela prin furtuna de coşmar, cu fazerele pregătite. Uhura îl ţinea pe al ei orientat în centrul spatelui femeii gigant.

Acolo, în templu, păruse destul de docilă, dar Uhura nu risca, de teamă ca aceasta să nu dispară în întuneric. Numai să încerce ceva!

Fără vreo prevenire din partea Theelei ieşiră într-un luminiş. Urna părea destul de inofensivă, stând nemişcată în puternicul vânt. Niciun semn că înăuntrul ei pluteau trei oameni, vieţile lor apropiindu-se de sfârşit cu fiecare minut care trecea.

— Fazerele spre cel de-al treilea obiect! ţipă Uhura, acoperind sunetul de tobă al ploii. Ochiţi la bază!

Trase şi ea cu propria-i armă, de îndată ce termină de dat ordinul. Energia concentrată, de joasă putere, provenind de la cinci fazere, lovi baza containerului din ceramică. Patru spărturi apărură instantaneu. Apa ţâşni afară din urnă ca din patru robinete deschise la maximum. Brusca scădere a presiunii interne era pea mult. Spărturile se multiplicară şi urna se desprinse în bucăţi.

Kirk, McCoy şi Carver erau ca nişte pisici ude, rostogolindu-se şi căzând peste bucăţi de ceramică spre solul noroios. Uhura şi celelalte femei de pe *Enterprise* îşi închiseseră fazerele şi alergau acum spre ei, înainte chiar ca scurgerea apei să se încheie.

Faţa locotenentului Uhura se schimonosi de durere când îl văzu pe Kirk. Îmbătrânise chiar mai mult decât Spock şi McCoy.

— Dumnezeule, murmură ea, ridicând comunicatorul deschis. Uhura către *Enterprise*, subinginer Lewis, camera de teleportare.

Vocea tehnicianului care ţinea locul şefului Kyle ajunse jos, printre norii cenuşii.

— Aici Lewis, doamnă locotenent.
— Patru oameni de teleportat, Lewis, dar cu grijă, Lewis, cu grijă. Avem nişte oameni… bolnavi aici, jos.
— Da, doamnă locotenent. L-am văzut pe domnul Spock.
Uhura închise comunicatorul.
— Sublocotenent Tadaki, preiei comanda. Eu mă duc sus cu căpitanul şi doctorul McCoy. Vierne, tu vii cu mine. O să te înapoiezi după Carver.
— Scuzaţi-mă, doamnă, o întrerupse Tadaki, dar ce facem cu ea… şi cu celelalte?
Arătă spre Theela, care privea în tăcere.
— Dacă nu-ţi fac necazuri, lasă-le în pace. Dar dacă se apropie de orice, mai modern decât o lingură, sau devin războinice, lichidează-le.

Mese medicale aşteptau în camera de teleportare. Sora Chapel era, într-un fel, pregătită pentru experienţa vederii lui Kirk şi McCoy, dar ajutoarele ei nu erau. Nici Scott, care o asista pe Lewis, la teleportare, nu era pregătit.
— Ecranul domnului Spock funcţionează, spuse în loc de răspuns la întrebarea nerostită a locotenentului Uhura. Ceilalţi bărbaţi sunt refăcuţi, cu excepţia unor dureri de cap. Majoritatea dintre noi ar prefera să nu mai discutăm despre problema asta, doamnă locotenent.
— Nu te învinovăţi singur, domnule Scott, replică ea. Aţi acţionat sub o pornire irezistibilă din exterior.
— Totuşi, mă simt un pic idiot, mormăi inginerul şef.
— Departe de mine gândul să stric plăcerea de a te simţi astfel, admise Uhura.
Scott râse.
Chapel îi admonestă pe asistenţii ei, uluiţi.
— Aţi mai văzut şi înainte bătrâni, spuse ea cu o siguranţă pe care nu o simţea. Mişcaţi-vă!
Medicamentele şi injecţiile dădură ceva putere celor patru, deşi continuau să rămână la fel de bătrâni. Chapel făcea test după test asupra lor, confruntând fiecare citire. Parcă era un făcut ca rezultatele să fie din ce în ce mai proaste.
— Niciun progres, domnule căpitan, trebui să admită în cele din urmă. Procesul de îmbătrânire pare să fie adevăratul lucru căr

uia i s-a mărit viteza de reacţie. Nu văd nicio cale de a o opri. Am… am încercat tot ce aş fi putut gândi. Poate doctorul McCoy?

Tonul ei era plin de speranţă, deşi despre McCoy nu se putea spune acelaşi lucru.

— Nu-mi pot imagina ceva ce nu ai încercat deja, Chapel.

În încăpere se aşternu o tăcere mormântală.

— Nu sunt pregătit pentru pensionare, murmură Kirk.

Nimeni nu râse. Spock, care căzuse pe gânduri încă de când primele injecţii îi împrospătaseră mintea, interveni.

— Poate că teleportorul e cheia.

— Cheia pentru ce? întrebă McCoy.

— Refacerea noastră. Computerul de teleportare înregistrează structura moleculară a oricărui om sau lucru cu care vine în contact. Modelele umane sunt totdeauna înregistrate şi transferate într-o secţie specială a arhivei. Face parte din sistemul de securitate al navei. Gândiţi-vă, domnilor, înregistrările formelor noastre originale erau reînregistrate când am coborât pe planetă.

Pe faţa lui Kirk se citea speranţa.

— Crezi, Spock, că dacă suntem teleporataţi pe sol, şi apoi imediat aduşi înapoi, respectând modelele înregistrate anterior, fostele trupuri vor fi refăcute?

— E posibil, domnule căpitan. Nu s-a mai făcut niciodată o asemenea încercare. Teoretic, un bărbat poate fi reteleportat la forma de copil a trupului său, dacă este indisponibil modelul. Pericolul – atât mental cât şi fizic – a interzis experimentarea acestei probleme. O a doua şansă nu ar mai exista.

— Nu mă înebuni cu şansele noastre tocmai acum, replică Kirk. Dacă crezi că există măcar o şansă, Spock…

— Există o şansă, domnule căpitan.

Kirk se întinse iar pe masă, şi se adresă lui Uhura.

— Informează-l pe inginerul Scott de planurile noastre şi spune-i că vom fi în camera de teleportare cât de repede – râse – ne-or purta scaunele noastre cu rotile.

— Nu cred că această idee să însemne ceva, domnule, spuse Scott când îi explicară detaliile.

— Uită-te la mine, domnule Scott, ordonă Kirk. Orice altă încercare de a ne reface trupurile a eşuat. Asta ar putea fi ultima noastră şansă. Eşti absolvit de orice responsabilitate. Este decizia mea – a mea şi a domnului Spock, a lui Carver şi a lui Bones. Treb

uie să încercăm.
— Bine, domnule. Voi face tot posibilul.
— Va trebui să o faci, Scotty.
Cu ajutorul asistenţilor lui Chapel, cei patru oameni au fost conduşi în separeul de teleportare.
McCoy nu putea sta în picioare, fiind necesar să se aşeze pe discul de teleportare.
— Dă-i drumul, domnule Scott.
Scott rezistă impulsului de a trage aer în piept, coborând nivelurile. Imaginea bărbaţilor începu să se schimbe treptat. Urmă o lumină puternică şi aceştia dispărură. Urmă, la mai puţin de un minut, un semnal luminos de atenţionare pe consola aparaturii de teleportare.
— Suntem pe sol, domnule Scott, se auzi vocea lui Spock. Reprogramează computerul aşa cum ţi-am spus, potrivit modelelor înregistrate anterior.
Scott procedă la stabilirea unor noi programări în controlul teleportării. Stabilirea programărilor era crucială şi potrivirea cerută a modelelor noi cu cele vechi nu lăsa loc, dar absolut deloc, pentru o cât de mică greşeală. Verifică încă o dată; putea să verifice de încă o sută de ori, fără să fie complet satisfăcut.
— Gata, domnule Spock. Acum porneşte.
Începu manevrarea butoanelor şi a discurilor potrivite, cu ochii fixaţi pe un beculeţ aflat pe consolă, sub braţul său drept.
— I-am auzit spunând că acest lucru nu a mai fost făcut niciodată, domnule Scott, şopti Chapel. Ce se întâmplă dacă lucrurile nu merg cum ar trebui, dacă nu se potrivesc corect?
— Dacă ele se abat numai puţin, la naiba, cât de puţin, atunci structuria atomică a căpitanului Kirk, a domnului Spock, a doctorului McCoy şi a lui Carver o să se spargă, o să se împrăştie în fiecare colţişor ai universului. Şi nici toţi caii, nici toţi oamenii regelui nu o să-l mai pună la loc vreodată pe căpitan.
Discuţia se termină şi Scott, dând dovadă de mai multă grijă decât avusese vreodată într-o operaţiune de teleportare, ridică încet nivelurile. Zumzetul obişnuit al operaţiunii de integrare crescu.
Şeful teleportării, Kyle, sosise, şi acum stătea în picioare în stânga lui Scott, verificând citirile.
— Până acum e bine, şefule.

Patru contururi începură să tremure pe ecran şi să se coalizeze.

— Uşor, uşor… murmură Scott pentru sine.

Contururile se stabilizară, începură să capete culoare şi brusc începură să oscileze violent.

— Scott, îi pierdem! ţipă Uhura neajutorată.

Scott nu replică, dar mâinile începură să se mişte mai repede pe comenzi.

Cele patru contururi părură să se separe în şaisprezece părţi mici, să oscileze din nou, din ce în ce mai sălbatic, şi apoi să se reunească, în patru forme. Oscilaţia încetini, apoi se opri brusc. Acum, zumzetul era continuu, iar cele patru contururi începură încă odată să se umple.

— Revenim la cota zero, notă Kyle cu un uşor tremur în vocea atinsă de încordare. Doi… Unu… Cota zero!

Scott smuci în jos patru butoane, atât de tare încât păru, cât se poate de sigur, că ieşiră din consolă şi căzură pe podea.

Kirk clipi şi privi în jur. Uhura zâmbea uşurată.

— Sunteţi mai frumoşi ca niciodată, toţi.

Erau ei înşişi din nou? Ei bine, nu chiar.

— E foarte drăguţ din partea ta, locotenent, replică McCoy, dar de ce vă holbaţi toţi la noi?

— Da, Scotty, nu vrei să ne trimiţi jos? E timpul să vedem care e treaba cu inducerea aceea…

Privi în jur, şi pe faţă îi apăru o expresie încurcată.

— Hei, asta e ciudat, domnule Spock, ai observat? Muzica aia a încetat.

— Într-adevăr, domnule. Foarte ciudat.

Uhura se simţea ca o fetiţă care tocmai a călcat pe o oglindă şi a spart-o.

— Ce se întâmplă aici? Nu sunteţi bucuroşi să vă vedeţi din nou în original?

Kirk o privi străin.

— Din nou? Nu-mi amintesc să fi arătat vreodată altfel, tu ce zici, Bones?

McCoy scutură din cap, inocent.

— Cred că ştiu ce s-a întâmplat, şopti Scott gânditor.

— Păi ai face bine să-mi spui şi mie, se rugă Uhura foarte încurcată.

Scott se întoarse spre ea.

— La naiba, e simplu. Căpitanul, domnul Spock, domnul McCoy şi domnul Carver sunt încă o dată exact cum erau înainte de a coborî prima dată pe planetă. Asta nu include numai aspectul lor tineresc, ci şi modelele lor mentale originale, care includ amintirile. Au pierdut ceva timp şi experienţă.

— Ce-i mascarada asta, domnule Scott, întrebă Kirk, păşind jos de pe platformă. De ce întârziem atât?

— E un pic cam complicat, domnule căpitan, începu Scott. Avem nişte casete de la tricorder, plus cele ale doctorului McCoy şi ale sublocotenentului Tadaki, care ar trebui să clarifice toate lucrurile…

Le luă numai câteva ore celor patru ofiţeri remodelaţi, pentru a retrăi experienţele zilei trecute.

Era greu să se obişnuiască cu asta, dar benzile nu minţeau. McCoy nu le văzuse pe toate. El avea o serie de întrebări personale de pus computerului medical. În cele din urmă, îi înmână lui Kirk rezultatele muncii sale.

— Nu vreţi să vă ocupaţi de asta, domnule căpitan, întrebă Uhura.

— Nu, locotenent. Şi apoi, cred că va însemna mult mai mult dacă ar veni din partea ta. Nu doresc în mod deosebit să cobor pe această lume diferită. În niciun caz, dacă ce mi s-a întâmplat, potrivit benzilor, s-a petrecut cu adevărat. E ca şi cum te-ai privi singur interpretând un vis urât.

Uhura încuviinţă cu simpatie.

— Înţeleg, domnule căpitan.

Se întoarse şi se îndreptă spre camera de teleportare.

Theela, Darah şi celelalte uriaşe, se bucurară foarte mult când Uhura le anunţă rezultatele cercetării doctorului McCoy.

Nu că nu ar fi putut să respingă oferta, se gândi ea cu sarcasm, dar trebuia să recunoască faptul că o acceptară cu ceea ce părea să fie bucurie sinceră.

Theela o conduse într-o cameră mare, ascunsă, aflată înapoia platformei. Era dominată de o consolă şi un incredibil aranjament complex de cabluri, globuri strălucitoare şi obiecte a căror utilitate era necunoscută. Întregul aparat pulsa de radiaţia internă şi indica prezenţa unei puteri ascunse.

— *Lura-mag,* explică solemn Theela. Binecuvântarea şi calea

noastră de evoluţie.

Uhura îşi scoase fazerul şi îl reglă la puterea maximă. Dar, îna inte de a putea începe treaba, o palmă imensă coborî cu grijă pe antebraţul său. Se uită în sus, spre Theela.

— Nu, lasă-mă pe mine. E casa mea.

Uhura ezită, dar privirea din ochii uriaşei părea sinceră, chiar nerăbdătoare. Îi întinse fazerul. Theela de abia putea să-şi potriv ească un deget pe trăgaci, dar se descurcă destul de bine cu mi cuţa armă.

În câteva clipe, *Lura-mag* fusese redusă la o grămăjoară linişti tă de metal şi plastic topit. Theela se întoarse şi înapoie arma lo cotenentului Uhura, care continua să o privească.

— Spune-i căpitanului Kirk că ne-am respectat partea noastră din înţelegere.

Uhura încuviinţă, aprobator. În ciuda părerilor sale, începea să -i pară rău de aceste biete creaturi.

— Pe Kishasa există posibilităţi medicale foarte mari. O să vă ducem acolo.

Observă că celelalte femei apăruseră în uşă, şi le priveau în e xpectativă.

— Cât de curând vom deveni ca celelalte femei umanoide? înt rebă Theela.

— Doctorul McCoy spune că nu va dura decât câteva luni. Se pare că acelaşi estrogen modificat, care creşte anormal nevoia v oastră de viaţă, este de asemenea responsabil de mărimea voas tră de excepţie.

— Sunt posibile câteva operaţii… reducerea oaselor, de exem plu, pentru a o corecta parţial. Veţi fi încă neobişnuit de înalte, d ar diferenţele vor fi mult mai suportabile.

— O viaţă normală… O viaţă nouă, poate şi dragoste, zâmbi U hurei, care nu ştia dacă să râdă sau să sară în sus.

— Există multe feluri de imortalitate. Această expresie, cel p uţin Uhura putea să o înţeleagă.

Aşa cum era de aşteptat, declaraţia lui McCoy, cum că femeile Taureane ar fi capabile să ducă o viaţă normală, era într-un fel o ptimistă. Sosirea duzinei de frumuseţi spectaculoase pe Kinshas a produsese o adevărată senzaţie.

Recepţia lor la spitalul Flotei Federaţiei fu destul de diferită f

aţă de cele rezervate, în mod normal, străinilor bolnavi. Doctorii mărturiseau că erau interesaţi doar de iregularitatea endocrină, care părea să prelungească viaţa, dar Kirk suspecta că ceva mul t mai puternic decât curiozitatea ştiinţifică motiva acţiunile grup ului de bărbaţi din cadrul conducerii.

În orice caz, se părea că taureanele urmau să aibă câteva pro blemă privind câştigarea acceptării în Federaţie. Puteau fi privit e ca o provocare, aşa se părea, dar nu ca o ameninţare.

Partea a III-a

VULCANIANUL GIGANT

adaptare după o nuvelă de Walter Koening

Capitolul IX

— Jurnalul de bord al căpitanului, data stelară 5503.1. Escorta mineralierelor pe traseul Lumea lui Carson/Bethulia fiind repartizată altor nave, lui *Enterprise* i s-a ordonat să supravegheze o nouă planetă, recent descoperită, la graniţa Federaţiei cu Galaxia.

Kirk întrerupse înregistrarea şi privi ecranul din faţă. Călătoria dinspre *Kinshasa* fusese paşnică, fără evenimente. Acum, o lume de tipul Pământului, cu o răspândire normală a norilor, mărilor şi întinderilor de pământ maroniu, umplea ecranul.

Nu-l surprinsese hotărârea Comenzii Flotei Stelare, de a schimba misiunea lui *Enterprise*, dintr-una de escortă într-una de supraveghere. Descoperirea unei lumi posibil colonizabilă şi nereclamată de nimeni trecea deasupra tuturor misiunilor, cu excepţia cazului de extremă urgenţă. Era o misiune interesantă şi plăcută. Şi dacă viceamiralul von Leeuwenhook trăsese câteva sfori pentru a fi aleasă *Enterprise*, ei bine, era numai o recompensă pentru o treabă bine făcută.

Era imperios necesară de făcut o supraveghere oficială pentru a putea pretinde această lume rapid, înainte să o descopere, să zicem, klingonienii sau romulanii. Lumile locuibile nu reprezentau ceva obişnuit, iar competiţia pentru expansiune era aspră.

Mai mult decât atât, acest glob părea să fie un adevărat premiu pentru astronomii care foloseau prezicătorul Moana.

Nu numai că cercetările orbitale preliminare subliniau insistent că era locuibilă, dar era verificată ca deosebit de fertilă – o lume ca o adevărată grădină.

Totul părea să arate drept o descoperire aleasă, care tocmai îşi aştepta primul transport de locuitori ai Federaţiei care să se stabilească aici – aceasta până când cercetările lui Sulu localizară oraşul.

— Locuitori, domnule Sulu?

Aceasta ar însemna sfârşitul oricărei colonizări. Expresia feţei lui Sulu era nesigură.

— Citirile nu relevă existenţa unor fiinţe inteligente, domnule.

Dar este greu să fii sigur. Există o asemenea abundenţă de forme primare de viaţă înregistrată – plante şi animale mici – încât ne va lua destul timp pentru a deosebi vreo formă inteligentă. Un lucru e sigur, dacă avem de-a face cu o metropolă, cu siguranţă nu este suprapopulată.

— Aş prefera să nu aştept analize secundare, domnule Sulu.

Kirk se ridică din scaunul de comandă.

— Domnule Spock, doctore McCoy. Ne veţi însoţi, pe domnul Sulu şi pe mine, în cadrul echipei de asolizare. Domnule Scott, preiei comanda.

— Am înţeles, domnule.

Kirk se îndreptă spre uşă.

— Scotty, interceptează-i pe cei de la securitate şi spune-le să trimită câţiva oameni care să meargă jos, cu noi. Acest fel de formă de viaţă densă, implică atât prezenţa distrugătorilor cât şi a cosaşilor.

— Da, domnule, răspunse Scott, în timp ce se lăsă în scaunul de comandă.

Echipa de şase oameni se adună în camera de teleportare cu o viteză admirabilă.

— Aşază-ne jos, aproape de centrul oraşului, domnule Kyle, îl instrui Kirk pe şeful teleportării. Dacă există locuitori, vreau să-i cunosc imediat. Totdeauna e bine să cunoşti populaţia locală înainte ca înalţii emisari să sosească, pentru a-ţi prezenta saluturile oficiale.

Kyle încuviinţă. Mâinile sale se mişcau pe comenzi.

Oraşul era magnific. Largi spaţii verzi alternau, cu suave structuri unghiulare, care arătau mai degrabă ca nişte catedrale idealizate, decât ca nişte construcţii funcţionale. Turnuri în formă de spirală, făcute parcă din sticlă, erau înconjurate de un ansamblu de poduri arcuite şi străzi, multe din ele fiind aproape invizibile în lumina puternică a soarelui.

Metropola era ridicată după nişte principii gigantice, totul fiind construit la proporţii de patru ori mai mari decât cele omeneşti. Totuşi, era un loc plin de frumuseţe şi graţie. Părea, de asemenea, mort…

Niciun poliţist nu intrase în panică la apariţia lor. Niciun cetăţean ocupat nu se oprise din treburile sale zilnice pentru a se holb

a la magicienii străini care se materializaseră lângă ei. Nicio mu lţime curioasă nu se adunase în jur, şi nimeni nu anunţase preşe dintele local, şeful sau huliganul conducător. Mort…

Ramuri, vrejuri şi ceva ca nişte alge marine/terestre, puseseră stăpânire pe oraş, acum. Chiar şi cea mai strălucitoare, şi apare nt nouă, structură, era îmbrăcată într-o pătură de verdeaţă căţă rătoare. Verdeaţă ce arăta mai puţin a plantă sănătoasă…

Începură să meargă spre ceea ce estimaseră a fi centrul oraşu lui. Sulu şi Spock erau ocupaţi, făcând citiri continue cu tricorder ele.

— Semnalmentele de viaţă sunt confuze, domnule. Nu le pot deosebi încă.

— Mai e ceva, domnule căpitan, adăugă Spock. Primesc citire a unui senzor asupra unei forme de forţă generată…

Privi în jur şi, după câteva momente de căutare, arătă înainte.

— Din clădirea aceea.

— Hai să verificăm, spuse Kirk.

Fu deodată încântat şi dezamăgit. Încântat că părea să nu exi ste bariere în calea dezvoltării acestei lumi, şi dezamăgit la gân dul că arhitecţii acestui oraş de vis nu mai existau.

Mergeau în direcţia structurii în cauză. Sulu se opri o clipă, înc ercând să-şi recalibreze tricorderul, să afişeze altă formă de vi aţă redusă, identificată. Apoi se încruntă şi privi spre cer. Lumin a puternică a soarelui îi împiedica vederea unui…

Ce?

Credea că auzise un sunet ca o bătaie de aripă, dar nu văzuse încă niciun animal pe lumea aceasta. Când privirea i se limpezi, privi iar.

Singurii călători de pe cer erau norii. Hmm! Făcu un pas după ceilalţi, privi în jos când puse piciorul şi se opri. Micuţa plantă a răta ca un Dandelion[5] cu pori. Apropiindu-şi tricorderul, făcu o ci tire standard, fără rezultate însă. Inconştientă de uimirea pe car e o provoca, nedefinitul, delicatul vârf al planetei tremură uşor, î ntr-o briză uşoară.

— Pe naiba, acum, asta ce-o mai fi?

Clădirea de care ceilalţi se apropiau părea să fie bine întreţinu tă. „Surprinzător de bine”, se gândi Kirk. Poate că oraşul nu era aşa de mort după cum părea. Aceasta era o structură pe care ie

[5] Plantă compozită de natură ierboasă, cu flori galbene.

rburile, asemenea muşchilor şi alte vegetaţii căţărătoare nu o acoperiseră. Pragul ei era curat, iar geamul ferestrelor, pe de-a întregul intact, reflecta lumina soarelui de dimineaţă.

— Domnule căpitan!… Domnule căpitan!

Kirk şi ceilalţi se răsuciră. Ush şi Digard, cei doi oameni de securitate, îşi duseră mâinile spre fazere.

— Ce este, domnule Sulu?

— Va trebui să decideţi pentru dumneavoastră, domnule.

Îi ajunsese. Acum se opri şi arătă spre solul din apropierea picioarelor sale. Toţi priviră în jos. Nu văzură nimic, exceptând o întindere de nisip moale… şi o excrescenţă nedefinită.

„Pare să fie un dandelion”, gândi Kirk.

— Cât timp, întrebă uşor, a trecut de când nu ai mai avut o permisie lungă, locotenente? Credeam că Valeria a fost de ajuns pentru toată lumea, dar…

— Nu, domnule, serios, priviţi!

Timonierul făcu câţiva paşi într-o parte. Se auzi un sunet asemănător cu cel al unui picior scos din mocirlă, iar ciudăţenia se ridică şi ea de pe pământ.

Se deplasa datorită unor rădăcini în miniatură, urmărindu-l pe Sulu. De îndată ce îşi găsea locul – cum putea şti unde, era un alt mister – capetele rădăcinilor se înşurubau imediat şi se îngropau în pământ, mulţumite.

Privirea lui Kirk era incredulă. Dacă nu era atât de netăgăduit străină, ciudăţenia ar fi fost într-adevăr caraghioasă.

— Ce este lucrul acesta?

— Este o plantă mişcătoare. Când se opreşte, îşi stabileşte o nouă reşedinţă. Micii urmăritori sunt peste tot.

Reveni pe locul pe care fusese. Ciudăţenia se ridică şi se luă rapid după el, după care repetă operaţiunea de înrădăcinare.

— Cred că mă place.

Kirk îşi scutură capul.

— Întotdeauna încurajăm ofiţerii noştri să lege prietenii cu băştinaşii. Întotdeauna am considerat că ai o personalitate de lemn, Sulu, spuse McCoy încăpăţânat.

— Asta e foarte jignitor, tu, mazăre bătrână, atacă timonierul.

— Un lucru bun e că *nu* sunt inteligente, observă Kirk.

— Domnule căpitan, interveni Spock, ridicându-şi privirea de pe tricorderul său. Îmi displace să vă întrerup jocul amuzant, dar

citirea acelei forţe acum prezintă dovezi de existenţă a unei acti vităţi electronice oarecum sofisticată.

— Cred că suntem cercetaţi.

Fazerul lui Kirk îşi făcu apariţia, urmat de cele ale celorlalţi oa meni.

— Armaţi fazerele! Fiţi pregătiţi! Domnule Sulu, domnule Diga rd, rămâneţi aici. Domnule Ush, vino cu mine, te rog.

Kirk, McCoy, Spock şi cel de-al doilea om din securitate înaint ară spre clădire. Sulu îl privi nerăbdător cum plecau. Dar cum ti mpul trecea şi nimic nu făcea ca pământul de sub ei să explodez e, îşi pierdu rapid inţeresul.

Se trezi privind ciudăţenia prietenoasă. Pradă unui impuls de moment, îngenunche şi o ridcă...

— Auuu!...Ei ce...!

Prietenoasă, într-adevăr! Lăsă rapid planta să cadă, scuturând degetul, încercând să înlăture durerea. Examina preocupat înţe pătura. Ciudăţenia, parcă inconştientă că s-ar fi întâmplat ceva neobişnuit, se îngropă înapoi în sol. Sulu bombăni pentru el.

— Trebuie să fi fost vreun ghimpe. Oh, bine.

Intrarea nu avea nicio uşă solidă. În locul ei, deschiderea cobo ra în pantă, spre stânga şi în afara vederii. Mişcându-se cu grijă, ajunseră la marginea unui portal în formă de U. Se deschise fără prevenire într-o cameră imensă. Nu, camera nu era imensă în si ne. Doar faptul că era construită la scara de patru ori mai mare f aţă de o cameră umană, cum, de altfel, era construit întreg oraş ul. Întocmai ca şi exteriorul clădirii, camera era curată şi în ordin e. Luminile de pe console luminau intermitent. Se auzea un zum zet constant de la puternica maşinărie ascunsă. Semăna foarte mult cu un laborator. Nici nu se mai punea problema ca oraşul să fie mort.

Tot ce se găsea în cameră sugera faptul că era folosit constan t, în fiecare zi.

Spock arătă spre un tablou aflat în partea de sus a unui peret e, prevăzut cu butoane şi comutatoare de forme ciudate.

— Unda provine din instrumentul acesta de pe perete, îi infor mă, verificându-şi tricorderul. Acesta creează un scut incredibil de puternic, din punctul de vedere al câmpului de forţă. Nu-mi p ot imagina scopul instrumentaţiei de perete, dar prezenţa câmp ului de forţă indică faptul că cineva nu vrea să aibă vizitatori ne

poftiţi.
Existau mai multe etajere înalte în perete, lângă tablou, casete de provenienţă străină, totuşi uşor de recunoscut, bobine cu rânduri de bandă. Una din casete era introdusă într-o fereastră special amenajată dintr-un aparat. Spock o scoase de acolo şi începu să o examineze amănunţit. Nimeni nu păru să obiecteze.
McCoy era ocupat cu tricorderul său. Deodată îşi ridică uimit privirea.
— Jim! înregistrez o prezenţă de viaţă umanoidă de o incredibilă putere. Este ca şi când...
— Aiii!
Ţipătul agonizant venea din exteriorul camerei. Citiri, benzi, totul fu lăsat baltă şi alergară spre stradă.
Spock băgă, absent, caseta într-un buzunar.
Sulu era prăbuşit la pământ. Picioarele şi mâinile sale erau larg depărtate de corp şi rigide. Nimeni nu avu nevoie să întrebe ce i s-a întâmplat. Era aproape paralizat. Numai ochii i se mişcau frenetic.
Sublocotenentul Digard era alarmat şi ţinea tricorderul strâns în mâini, căutând un inamic nevăzut asupra căruia să-l folosească. McCoy răsuci tricorderul său medical în jurul şoldului şi îngenunche alături de timonierul paralizat.
— Ce s-a întâmplat? îl întrebă pe Digard.
— Nu ştiu, domnule doctor.
Vocea omului de securitate era sălbatică.
— N-am văzut nimic. Stăteam aici, privind intrarea pe care aţi pătruns în clădire, când deodată domnul Sulu a ţipat şi s-a prăbuşit.
McCoy analiză primele date furnizate de tricorder. Spuse rapid:
— A fost otrăvit cu un fel de toxină ce acţionează asupra nervilor. Compoziţie necunoscută, bineînţeles.
Îşi puse tricorderul deoparte şi, cu mâini îndemânatice, începu să caute prin nişte containere mici, din trusa lui medicală. Scoase de acolo un tub îngust. McCoy, fără să se deranjeze să ridice mâneca cămăşii timonierului, îi înfipse tubul în partea de sus a braţului. Scoţându-l apoi, McCoy începu să verifice valorile pe o scală mică, aflată pe o parte a creionului metalic. Încruntarea sa se adânci şi fixă din nou un disc micuţ, care se afla sub indicato

r. Îl apăsă din nou în braţul lui Sulu, se opri şi apoi îl trase. Urmă o nouă verificare a scalei, apoi McCoy păru să renunţe, scuturân du-şi capul a neputiinţă.

— Poţi să-l ajuţi? fu nevoit Kirk să întrerupă tăcerea şocantă.

— Nu ştiu, Jim. Nu ştiu. La dracu'! Nu pot să fac nicio corelare cu oricare dintre otrăvurile cunoscute.

Ridică trist din umeri.

— Ori sunt prea străine pentru a-ţi afecta sistemul biologic, şi atunci nu te deranjează, ori altfel te confrunţi cu astfel de situaţi i.

Capul său arătă în direcţia lui Sulu.

— Antidotul este întotdeauna descoperit după primele câteva autopsii.

Kirk încercă să pară optimist.

— Poate computerul medical de pe navă ar putea să…

— Las-o baltă cu computerul medical, izbucni McCoy. Mai are două minute de trăit, dacă nu găsesc un răspuns.

Supărat, începu să bombăne pentru sine:

— Anafază… synopmist… dilovenă… poate dilovenă.

Tubul nefolositor se întoarse în geanta sa şi fu înlocuit cu un i nstrument ceva mai voluminos. Ajustă rapid seringa şi o aplică î n braţul celălalt al lui Sulu. Urmă un fâşâit slab. McCoy scoase s eringa şi aşteptă. După câteva secunde, făcu o altă citire cu tric orderul, concentrându-se asupra regiunii nou tratate.

— Niciun folos, nu foloseşte la nimic, se plânse el. În curând ot rava va ajunge la organele lui vitale. Dilovena are nevoie de atât de mult timp ca să-şi facă efectul… presupunând că ar avea vre un efect.

— Poate o doză mai puternică, îl sfătui Kirk.

— Nu va fi nevoie, se auzi o voce moale şi plăcută.

O voce nouă era aproape ultimul lucru care le-ar fi distras ate nţia de la Sulu în acel moment. Se răsuciră pentru a privi în dire cţia din care se auzise vocea – intrarea clădirii ce semăna cu un laborator.

Cinci fiinţe stăteau acolo. Singura lor asemănare cu omul, sau cu cei de pe Vulcan era mărimea. Dincolo de aceasta, erau cu to tul neobişnuiţi. Capetele lor – Kirk presupunea că acele forme uş or ovale care se situau deasupra restului corpului erau capete – erau în parte acoperite cu păr asemeni blănurilor animale.

Doi ochi ca pedunculul unei flori erau singurele proeminenţe vizibile. Nu aveau nici urmă de gură, urechi, nas, sau organe exterioare de simţ, uşor de recunoscut. Corpurile în sine erau compuse dintr-o adunătură compactă de prelungiri asemănătoare unor frânghii, dintre care o parte păreau să se agaţe, pierdute. Alte extensii erau grupate strâns, aproape de mijloc, înainte de a se răspândi în exterior, ca un aranjament hazardat de protuberanţe bulbucate.

Kirk ghici că acelea serveau creaturilor ca prelungiri locomotorii. Aceasta se dovedi întocmai când porniră să se apropie de echipă. Culoarea lor era o combinaţie de galben-verde, nu neapărat sănătoasă la vedere – atât cât îşi imagina Kirk, datorată versiunii locale a unui colorant.

Poate că ei priveau rozul-cărnos al lui Kirk ca pe un semn că era aproape de ultimele stadii ale deshidratării.

În pofida ciudăţeniei aspectului lor, Kirk nu simţi nicio altă repulsie faţă de ei, decât aceea pe care o pot genera mai mulţi străini umani. Nu dădeau niciun semn de grijă, sau de obişnuită îngrijorare războinică. Dacă era ceva de remarcat, era că ei păreau incredibil de paşnici.

Avuseseră parte de o altă surpriză când liderul grupului vorbise. Nu numai că pronunţase cuvintele inteligibil, dar se şi exprimase cursiv. Tonul fusese liniştit, motivat.

Retras, Kirk se gândea cu încăpăţânare, minunându-se de capacitatea minţii umane de a face glume în cele mai caraghioase situaţii. Observă cu coada ochiului că Spock făcea o analiză discretă cu tricorderul, asupra vizitatorilor. Diplomaţia ofiţerului unuar fi putut să nu fie necesară. Străinii puteau fi suficient de receptivi să spună ce era cu ei. Pe de altă parte, îl puteau ignora pe Spock, care îi dăduse de trei ori ocol liderului lor, cercetându-l cu tricorderul. Totuşi, ca orice alt prim contact, nu făcea rău să dai dovadă de cât mai mult tact posibil. În momentul acela, alte gânduri îl frământau pe Kirk, lucru care făcu ca atenţia faţă de protocol să fie redusă. Tot ce putu articula fu:

— Cine sunteţi voi?

Fiinţa care conducea grupul – un pic mai înaltă decât ceilalţi patru însoţitori – răspunse moale.

— Mă numesc Agmar. Cred că vă putem ajuta.

Kirk încuviinţă şi se întoarse cu spatele la el – dacă era un „e

l”. Coborî vocea, în timp ce vorbea cu Spock.
— Ce ai aflat despre ei? Cu cine avem de-a face, Spock?
— Un moment, vă rog, domnule căpitan. Daţi-mi puţin răgaz. Informaţia pe care am obţinut-o până acum nu permite un răspuns rezonabil.
Făcu o ajustare a tricorderului. Între timp, cei trei străini se mutaseră în jurul nemişcatului Sulu. Conducătorul, Agmar, se aplecă asupra timonierului inconştient – o mişcare uşoară, suplă, ca o frunză într-o adiere de vânt.
Lipsa încheieturilor, asta era explicaţia. Agmar şi însoţitorii săi se mişcau fără rigiditatea încheieturilor umane.
Cercetându-l pe Sulu, ochii studiară pieptul câteva secunde. Apoi, unul din tentaculele care atârna liber se ridică pentru a-i acoperi trupul. O picătură dintr-un lichid vâscos fu lăsat să cadă din acea prelungire verde.
McCoy, care supraveghease întreaga secvenţă, se simţi obligat să intervină.
— Stai numai puţin, nu te pot lăsa… indiferent ce eşti… să-l injectezi cu vreo… – ezită momentan – … sevă de copac, străină!
Răspunsul lui Agmar nu luă în seamă insulta implicită.
— A aştepta, înseamnă a te asigura de moartea prietenului tău.
Un singur ochi clipi independent, ca al unui cameleon, pentru a-l privi pe McCoy.
— Trebuie să continui.
— Bones…!
Kirk puse o mână restrictivă pe umărul doctorului.
— … Lasă-i să ajute.
— Bine, Jim, dar nu-mi place nimic din asta.
Se întoarse şi se retrase acolo unde Spock încă mai lucra cu tricorderul.
— O descoperire interesantă, doctore. Aceste fiinţe sunt de origine botanică.
— Plante inteligente?
— Aşa s-ar părea.
Tentaculul coborî uşor. Cu o atingere atentă, Agmar aplică picătura de lichid galben pe o parte a gâtului lui Sulu. Acum, amândoi ochii se întoarseră pentru a-i privi pe bărbaţii care-l urmăreau.

— Este un antidot foarte puternic, absorbit rapid. Ar trebui să înceapă să răspundă dintr-o clipă în alta.

— Desigur, sugeră McCoy încă bosumflat. Este de natură complet străină, şi s-ar putea să nu aibă niciun efect asupra lui.

— Aşa este, doctore, încuviinţă Spock, totuşi acelaşi lucru poate fi spus şi despre otrava care l-a afectat atât de clar. Nu văd niciun motiv ca antidotul să fie respins.

— Mulţumesc.

Fu tot ceea ce îi veni lui Kirk în minte.

Creatura se ridică, repetând aceeaşi mişcare suplă.

— Bine aţi venit pe planeta Phylos.

Păreau, într-adevăr, destul de prietenoşi. Un frăţesc salut, o mână de ajutor foarte necesară, şi toate acestea în primul moment al contactului. Totuşi, nu era chiar gata să se dea peste cap într-un spectacol de recunoştinţă. Fusese pe prea multe lumi unde negrul clar se transformase în ultimul moment în alb. Dar, până la apariţia unei asemenea situaţii, urma să-i trateze pe phylosierii ca pe nişte prieteni.

— Eu sunt căpitanul James Kirk. Acesta este domnul Spock, ofiţerul unu; doctorul McCoy…

Continuă să-i numească pe ceilalţi membrii ai echipei, inclusiv pe Sulu, care continua să zacă întins.

— Se pare că ne-aţi aşteptat, Agmar.

Un tentacul flutură în direcţia clădirii laborator.

— Instrumentele noastre v-au detectat şi urmărit din momentul în care nava voastră a intrat în spaţiul nostru, căpitane. Aveam motive să nu ne descoperim vouă imediat. Dar rana însoţitorului vostru ne-a obligat să părăsim ascunzătoarea. Suntem un popor paşnic şi ne e teamă de străini.

Purtătorul de cuvânt phylosian părea să ezite.

— Am avut întâlniri nefericite, de acest fel, în trecut.

Kirk încuviinţă înţelegător şi privi spre Spock. Inversarea de roluri era întotdeauna dificilă. Ei erau străini, nu phylosieni.

Urmă o mişcare pe sol şi atenţia îi fu atrasă de Sulu. Timonierul era încă răsturnat, dar se mişcase. Începuse să se întindă, ca un om care se trezeşte dintr-un somn lung.

— Ce i s-a întâmplat, totuşi?

Atins de gelozia profesională, până acum uitată, McCoy, curios, vorbi în timp ce îngenunchea lângă Sulu, plimbându-şi aparat

ul medical peste pieptul timonierului.
Interesul ştiinţific dominase.
— A fost otrăvit de planta *Retlaw*. Doza este mortală doar da că este lăsată neurmărită.
— Plantele mobile par să guverneze această lume, mai mult d ecât animalele, observă Kirk, sperând că nu afectase religia cuiv a.
Dar Agmar nu fu ofensat.
— Aşa este.
— Medicamentaţia voastră a lucrat rapid.
Agmar nu ridică din umeri – nu putea, neavându-i – dar Kirk si mţi, în gestul acestuia, un fel de echivalenţă.
— „Un rezultat minor”! izbucni McCoy, ridicând privirea neîncr ezătoare de pe afişajul tricorderului. Nu am văzut vreo antitoxi nă care să lucreze atât de rapid! Nu ştiu nimic despre celelalte ş tiinţe ale voastre, dar dacă acesta este un „lucru minor” al posib ilităţilor voastre medicale, aş dori să pălăvrăgesc cu câţiva dintr e doctorii de pe aici.
— Doctori?
— Medici – vindecători.
— Ah, exclamă Agmar. Da, doctore McCoy. Pricep, acum. Dar trebuie să înţelegi că vindecarea nu e funcţiune specială în rând ul poporului meu. Nu e specială.
Lui McCoy nu-i venea să creadă.
— Vrei să spui că toţi sunteţi doctori?
— Nu aşa cum înţelgegi tu, doctore McCoy. Dar fiecare are ca pacitatea de a… de a repara un număr de funcţiuni corporale dis truse. O să vorbim despre asta mai mult, dacă doreşti, mai târzi u.
— Doresc, doresc!
McCoy arăta ca băieţelul lăsat liber într-un magazin cu dulciur i.
Un geamăt moale din partea lui Sulu puse capăt conversaţiei. Ochii timonierului erau deschişi; părea că încearcă să se ridice.
McCoy făcu o altă trecere cu tricorderul. Apoi ridică privirea şi încuviinţă. În cuvintele lui încă se simţea uimirea.
— Ceva distruge foarte bine otrava rămasă în sânge. Funcţiun ile corpului se îndreaptă spre normal. Şi vreau să spun că alear gă.

Se uită la conducătorul phylosian.

— Priveşte, Agmar. Sunt de acord că, dacă otrava afectează oamenii, un antidot local să-şi facă efectul. De fapt, e clar că şi-l face. Dar cum puteai fi sigur că va lucra?

— Nu puteam, replica moale phylosianul. Dar au mai fost străini umani pe Phylos. În plus, era singura şansă pentru prietenul vostru.

— Străini umanoizi, care vorbesc limba noastră? întrebă Spock.

— Ah, eşti curios în legătură cu metoda noastră de traducere şi comunicare, voderul, un translator mecanic.

Căută în cutele din zona centrală a corpului. Pentru o clipă, Kirk se aştepta să scoată o gură. În loc de asta, Agmar prezentă un disc mic, rotund şi drept, din metal. Când el „vorbi”, vocea sa veni din mijlocul discului.

— Organele noastre naturale de comunicare verbală sunt foarte mici. Ele cer o amplificare artificială destul de mare, pentru a putea să lucreze la orice distanţă. Voderul este complet independent şi foarte eficient pentru acest scop.

— Foarte... încuviinţă Spock, sperând să i se ofere şansa de a putea demonta incredibilul instrument compact.

Aceste schimburi încântătoare de admiraţie reciprocă erau foarte bune, reflectă Kirk, dar acum alte lucruri îl preocupau mai mult.

— Îmi place să joc puzzle, Agmar, dar îmi plac şi răspunsurile. Eram convinşi, când am coborât prima dată în oraşul vostru, că nu era nimeni pe aici. Apoi v-am găsit pe voi – sau, mai bine spus, voi ne-aţi găsit pe noi... şi totuşi consider greu de crezut că voi sunteţi singurii locuitori ai acestei metropole. Nu stăm tocmai în centrul unui deşert. Unde e restul poporului tău?

— Curiozitatea justifică creditul tău profesional, căpitane Kirk, şi va fi satisfăcută. Vino cu noi, şi îţi vom arăta.

Kirk privi în jos, spre Sulu. Cu ajutorul lui McCoy, se lupta cu picioarele sale.

— Cum te simţi, domnule Sulu?

Timonierul clipi.

— Mă simt... Mă simt bine acum, domnule căpitan... Cred. O clipă îmi frecam degetul şi în următoarea... Uauu!

Vocea sa era a unui om ce se trezea dintr-un vis, constatând

că e real.
— Am simţit că o grenadă incendiară explodase în interiorul meu.
— Poţi să mergi?
— Da. Mă simt bine, domnule.
Sulu se îndreptă.
— E în regulă, atunci. Kirk se întoarse spre Agmar. Să mergem.
Phylosianul se întoarse – poate „pivotă” ar fi mai corect spus – şi se deplasă, cu ajutorul tentaculelor, în direcţia clădirii dinspre laborator. Însoţitorii lui, care nu scoaseră nicio vorbă, se întoarseră cu el. Kirk şi ceilalţi bipezi îi urmară.
— Eşti sigur că te simţi bine, Sulu? întrebă McCoy.
— Da, doctore.
Ofiţerul de navigaţie reuşi chiar un uşor zâmbet.
— Greu de crezut, acum, că am avut vreodată probleme.
McCoy îşi scutură capul şi bombăni pentru sine.
— Remarcabi… nebun şi remarcabil…
— Da, adăugă Spock moale. Ce noroc pe noi că Agmar şi prietenii lui erau aşa de aproape.
— Tu ai spus-o, încuviinţă McCoy plin de pasiune.
Ceva se întâmplă în mintea sa şi îi aruncă lui Spock o privire nesigură. Dar ofiţerul de ştiinţă nu dădu de înţeles că vorbele sale însemnau altceva decât ceea ce spuneau. Se grăbi să ajungă alături de Kirk.
Intrară în clădire, cotind mai întâi printr-o altă intrare, neîngrădită. În interior, se treziră într-un hol de proporţii titanice, pierzându-se nesfârşit, în depărtare. Pereţii de metal se ridicau, pentru a forma un acoperiş ca o cupolă, mult mai sus deasupra capului. Lumina, zilei, care acoperea întreaga lungime a enormului coridor, pătrundea prin acoperişul curbat.
Agmar se opri. Kirk se roti de jur împrejur, înainte de a-şi concentra din nou atenţia asupra străinului.
— Ei bine, unde sunt oamenii tăi, Agmar?
În loc să răspundă, Agmar se duse la un tablou fixat în perete şi răsuci câteva comutatoare ascunse. Se auzi cel mai slab fâşâit posibil. Unul din oamenii de securitate căută instinctiv fazerul şi păru de-a dreptul surprins să constate că nu se ivi nicio ameninţare. O uşă foarte înaltă alunecă într-o parte, în cea mai apropi

ată secţiune a peretelui. Şir după şir, cutii parcă de sticlă, arătând a diamante rectangulare, umpleau secţiunea descoperită.

Nimeni nu-l observă pe Sulu, care-şi puse o mână pe cap, apoi îşi retrase rapid gestul de slăbiciune. McCoy şi Spock erau şi ei uimiţi, iar Kirk urmărea nervos derularea evenimentelor. Probabil, această imagine necrofilică nu-l surprinse. Conducătorul străinilor gesticulă cu unul din tentacule. Vocea lui trăda o urmă de tristeţe.

— Poporul nostru, căpitane Kirk.

Fiecare sarcofag în parte, avea o înălţime de aproape zece metri. În fiecare sicriu se afla un singur corp gigantic, forme imobile acoperite – de la cap la bază – cu o blană subţire, uşor verzuie. Nu aveau nimic asemănător cu un cap, nici măcar în genul lui Agmar şi a prietenilor săi. Dar sub păr, Kirk şi ceilalţi membri ai echipajului puteau vedea că trupurile erau alcătuite tot din nişte extensii, asemenea unei frânghii, legate la bază şi împrăştiate într-o excrescenţă în forma unui picior. În această privinţă, erau identici cu Agmar. Şi mai erau şi alte asemănări între phylosienii în viaţă şi aceşti giganţi îmbălsămaţi. Era o privelişte impresionantă, tulburătoare.

În cele din urmă, ridică privirea de pe tricorder.

— Masa nervoasă este excepţional de ridicată. Citirile indică faptul că aceste fiinţe utilizau aproape şaptezeci la sută din capacitatea creierului lor – un procent foarte ridicat.

Kirk se întoarse şi privi iar spre Agmar.

— Primii tăi strămoşi.

— Nu, replică phylosianul. Numai generaţia dinaintea noastră.

Se aplecă uşor.

— Apoi, ce s-a întâmplat? întrebă Kirk. Nu am auzit niciodată de asemenea schimbări, care să aibă loc într-o perioadă atât de scurtă de timp.

Vocea lui Agmar era lipsită de emoţie.

— Un om a venit pe Phylos.

Capitolul X

Kirk ezită. Era prea târziu să-şi retragă întrebarea, acum.

— Vrei să spui umanoid?

Ochii erau înclinaţi, direct spre el.

— Nu, un om – ca voi, domnule căpitan. Ai făcut o remarcă as upra reacţiei oamenilor la otrăvurile şi antidoturile de pe lumea noastră. Asemenea lucruri pot opera în ambele sensuri, căpitane James Kirk. Omul, fără intenţie, a adus boala şi moartea cu el – mai ales moartea. Dar, în loc să fugă, să-şi ia zborul şi să ne pă răsească, a rămas şi a muncit pentru a încerca să ne salveze de însăşi boala pe care o adusese.

McCoy gesticulă cu tricorderul său.

— Se ridică, Jim.

Arătă cu capul spre sarcofagele tăcute.

— Toate corpurile indică prezenţa unei bacterii gram-pozitive. Este purtată de umanoizi fără să aibă efect de îmbolnăvire, dar citirile preliminare, făcute când am aterizat, arată că urmele de stafilococi nu-şi au originea pe această planetă. Trebuie să fi fos t ca cele mai rele plăgi inimaginabile.

— Nu aveam de unde să ştim ce anume ne distrugea, confir mă Agmar. Asta, cred că era cel mai oribil lucru pentru strămoşii noştri.

— Era, repetă McCoy. Deci eraţi în viaţă atunci?

— Eram foarte tineri şi încă neformaţi, dar, da, ne amintim de vremurile acelea.

— Atunci, cum…

Kirk se opri. Un sunet nou se auzea în încăpere. Se gândi că-l mai auzise înainte, parcă, undeva. Ceva ca nişte bătăi de aripi. S unetul se auzi mai tare şi privi în sus. Un val de aer îi lovi faţa şi se apără instinctiv. Avea impresia că ceva care te izbea, tocmai trecuse prin faţa sa. Creatura nu zbură liniştit mai departe. Răm ase, rotindu-se deasupra capetelor, în aerul liniştit al coridorului.

Intrusul avea o lungime mai mare de trei sute cincizeci de cen timetri. Avea corp segmentat, îmbinat la mijloc, iar jumătatea su

perioară se ondula neregulat, dintr-o parte în alta. În ciuda zgomotului, nu avea aripi. În locul acestora, o pereche de spire erau proiectate din corp.

Creatura se lansă într-o coborâre uşoară, apoi spiralele se contractară şi o proiectară, puternic, în sus. Repetă această manevră cu regularitate, Contracţiile constante produceau sunetul de fâlfâit. Aceste spirale păreau dure ca oţelul; îi reaminteau lui Kirk de ceva mai puţin benign decât aripile unei păsări.

— Formă de viaţă de plantă, domnule căpitan, îl informă Spock. Dacă sunt cumva animale pe aici, cu siguranţă că sunt foarte puţine. Aceste creaturi se prezintă atât primitive, cât şi agresive.

Brusc, fâşâitul se repetă, în timp ce fiinţa coborî iar spre Kirk. Acesta făcu câţiva paşi înapoi, apărându-se exact la timp. Scoase fazerul, trase şi…

Nu se întâmplă nimic. Încercă din nou. Nimic. Fazerul nu emitea suficientă căldură, nici pentru a încălzi o bucată de pâine veche.

— Fazerele voastre!

Spock, Sulu şi McCoy, împreună cu cei doi bărbaţi de la securitate îşi încercară armele.

— Nu funcţionează pe niciun mod de lucru, domnule! spuse Sulu cu nervozitate.

— Pentru a asigura păstrarea strămoşilor aici, există un dezactivator în funcţiune, le spuse Agmar. Mijloacele voastre distructive nu vor funcţiona.

McCoy ţipă a avertizare.

— Se pare că pe tine te vânează, Jim! îl avertiză McCoy.

— Dezactivator de arme, murmură Kirk, fiind atent la mişcările bruşte ale atacatorului – uliu era un termen potrivit.

— Atunci, asta ar trebui să funcţioneze.

Scoase comunicatorul.

— Kirk către *Enterprise*… Kirk către…

Putea la fel de bine să fie o invitaţie. Brusc, holul se umplu cu creaturi mari. Nu apăreau din perete, dar aşa părea. Jumătate de duzină din ele îl atacară pe Kirk, înainte de a încheia apelul. Se zbătu şi comunicatorul alunecă pe podea.

— Domnule căpitan, ţipă Sulu.

Ceilalţi se îndreptară spre ei şi îşi atraseră proprii lor atacator

i. Spock fu înconjurat rapid.

Ceva căzu din buzunarul lui – caseta pe care o ridicase mai înainte. Nimeni nu o văzu căzând – în niciun caz Digar sau Ush, care erau ocupaţi cu propriii lor atacatori.

Între timp, Kirk se lupta din răsputeri şi fără absolut niciun efect. Ceva îi lovi picioarele şi se descoperi doborât pe podea, ca un fluture prins în capcană. Întinse o mână, fără să găsească însă vreun sprijin. Lucrurile acelea blestemate erau tot atât de repezi pe cât erau de puternice.

Totul se termină la fel de repede, cum începuse. Kirk, Sulu şi ceilalţi erau întinşi, nemişcaţi pe podea, strâns ţintuiţi de adunătura de zeci de „ulii”. Sulu, care părea să fi scăpat de un atac, tocmai la timp pentru a se confrunta cu altul, privi spre Kirk.

— Ce credeţi că au de gând cu noi, domnule?

Kirk nu-i răspunse. Atenţia lui fu reţinută de mişcările atacatorilor.

— Ceva îmi spune că tocmai am înghiţit momeala pentru un asalt de diversiune. Priviţi!

Ceilalţi ochi priviră în sus, pentru a-l vedea pe Spock înfăşurat total în spiralele „ulilor”, fiind purtat, în zbor, în jurul cotiturii de la intrarea în clădire. Altă fiinţă ocupă raza vizuală a lui Kirk, fixându-l în tăcere. Dacă exista ceva apologetic, atunci era vorba de atitudinea lui Agmar.

— Îmi pare rău că te-am decepţionat, căpitane Kirk. Dar nu exista altă cale.

Fu rândul lui Kirk să rămână calm şi înţelegător faţă de numărul mai mare de străini. În momentul de faţă, totuşi, ar fi simţit o plăcere considerabilă dacă i-ar fi scufundat, pe Agmar şi tovarăşii săi, în ulei şi oţet, şi i-ar fi înecat. Îşi canaliză toată forţa spre blocajul mâinii sale drepte, dar spiralele „uliului” îi încercuiau partea de sus a torsului precum un şarpe anaconda.

— Despre ce tot bombăni, Agmar? Ce au de gând aceste lucruri să facă cu Spock?

— El a fost ales să slujească o cauză măreaţă, intonă phylosianul cu reverenţă. Stăpânul a aşteptat mulţi ani, a cercetat mulţi vizitatori, a studiat multe lumi învecinate, sperând să găsească un specimen ca Spock.

Agmar îşi ridică o cută, care atârna, în direcţia cerului,

„Ulii” îl eliberară imediat pe Kirk şi însoţitorii săi – nevoiţi, se p

are – şi îşi luară zborul în mare viteză pe holul mare, topindu-se în coridoarele ascunse şi tablourile laterale precum o grămadă de lumânări în catedrală.

— Şi acum, continuă Agmar, toate lumile galaxiei vor trăi în pace şi armonie. Era, desigur, o vreme şi un loc pentru orice… inclusiv o violenţă puţin educativă.

Pe moment, Kirk simţea că are parte de pace şi armonie aproape la fel de mult ca şi când ar petrece cu phylosienii. Se ridică încet în picioare şi se apropie de Agmar cu tocmai astfel de gânduri, lipsite de armonie. Ochii acestuia ar fi un loc bun pentru început, se gândi.

— Aşa să-mi ajute, Agmar, dacă nu-mi spui unde e Spock, eu voi…

Îl întrerupse o umbră enormă, care se răspândi în cameră. Nu era un „uliu”. Kirk privi în sus.

Priveliştea fu, dintr-o dată, mult mai familiară şi mai străină decât orice întâlniseră pe lumea aceasta ca o seră. În uşă stătea un bărbat uman. Arăta perfect normal, în toate privinţele, cu o singură excepţie – avea o înălţime de circa douăzeci şi patru de picioare. Nu zâmbea.

Urmă o mişcare, imediat în faţa echipei de aterizare, şi Kirk îşi coborî privirea. Agmar şi cei patru însoţitori ai săi căzuseră în genunchi – sau înlocuitori de genunchi – în faţa gigantului. Era cel mai omenesc gest pe care îl făcuseră până acum.

Implicaţiile mişcării erau îngrozitoare. McCoy avu prezenţa de spirit să activeze tricorderul medical, odată cu intrarea gigantului.

— Mărire stăpânului! strigară evlavioşi, în cor, phylosienii.

— Toată mărirea şi adoraţia pentru Restaurator, Stăpânul, Salvatorul nostru!

— Altă plantă? întrebă Kirk liniştit.

— Asta ar fi greu de ghicit.

Dar aparatul lui McCoy insista că în acest caz, cel puţin, tricorderele nu se înşelau.

— Nu, este absolut uman, Jim. Asta explică acea primă neobişnuită citire pe care am înregistrat-o.

Explicaţii amănunţite urmară curând, furnizate de însuşi gigant.

— EU SUNT DOCTORUL STAVOS KENICLIUS AL CINCELEA, tună

gigantul. Purta numai o pereche de pantaloni scurţi şi câteva ins trumente. O paletă de mărimea unui pin era strânsă în mâna sa dreaptă. BINE AŢI VENIT PE PLANETA PHYLOS, CĂPITANE KIRK.

— Nu îţi mulţumesc Keniclius. Urarea de bun venit este a dou a pe care am primit-o, şi începe să mi se facă rău de ele. Nu mai vreau alte saluturi din partea acestei lumi.

— DAR ŞTII CU ADEVĂRAT CE VREI, CĂPITANE KIRK?

— Poţi fi sigur că ştiu. Unde e domnul Spock?

— ASTA NU TREBUIE SĂ TE MAI PREOCUPE, CĂPITANE. Gigant ul făcu doi paşi spre ei. EL ESTE AL MEU, ACUM. MAI EXACT, ESE NŢA LUI ESTE A MEA. L-AM AŞTEPTAT PE DOMNUL SPOCK MULT TIMP… PREA MULT PENTRU A MĂ GÂNDI SĂ RENUNŢ LA EL. ÎNTO ARCEŢI-VĂ LA NAVA VOASTRĂ.

Se aplecă să ridice comunicatorul. Arăta ca o jucărie în palma lui masivă. I-l aruncă dispreţuitor lui Kirk, care-l prinse automat.

— POFTIM APARATUL TĂU DE COMUNICAŢII. ÎNTOARCEŢI-VĂ P E NAVĂ.

— Nu fără ofiţerul unu.

Cei doi bărbaţi se uitau unul la altul. Dacă Spock ar fi fost prez ent, l-ar fi sfătuit negreşit să evite o confruntare cu un bărbat de patru ori mai mare ca el. Kirk s-ar fi gândit poate şi el la asta, da că n-ar fi fost supus caracteristicilor umane, lucru care, desigur, nu era valabil şi pentru Spock. Acum, spre exemplu, era prea ne rvos pentru a gândi situaţia obiectiv.

— ÎMI PARE RĂU, CĂPITANE. VEŢI PLECA ACUM SAU VEŢI SUPO RTA CONSECINŢELE.

Făcu un gest cu o mână. Un roi – nu, un stol – de „ulii” sosiră i arăşi în cameră. Ca o formaţie de elicoptere gigant, zburau în ce rcuri largi deasupra capetelor oamenilor. Corpurile lor elastice s e mişcau nervos dintr-o parte în alta. Coborându-şi privirea, McC oy se întâmplă să observe micuţa casetă care-i căzuse lui Spock mai devreme. Se aplecă şi o ridică, strecurând-o într-unul din bu zunare, fără să facă vreo mişcare sesizabilă. Prudenţa lui nu fus ese necesară. Atât Keniclius cât şi phylosienii aveau atenţia con centrată numai asupra lui Kirk. Obiectul studiului lor aştepta, tăc ut. Era frustat, nervos şi aproape destul de nebun să sară asupr a lui Keniclius, în ciuda diferenţei lor de mărime. Dar trăise deja o experienţă foarte relevantă cu ulii. Nu-şi făcea nicio iluzie desp re rezultat, dacă Keniclius le-ar fi lăsat să-şi facă de cap.

Acum, deci, nu aveau de ales. Deschise comunicatorul.

— Kirk către *Enterprise*.

Exista şansa ca ori Keniclius, ori phylosienii să fie cititori de gânduri. Dacă aşa era, ar fi trebuit să moară citind doar câteva minute gândurile căpitanului.

— Kirk către *Enterprise*, repetă el. Şef Kyle? Adu-ne sus.

Kyle zâmbea când se materializară, ca de obicei în camera de teleportare. Zâmbetul lui se transformă într-o încruntare îngrijorată. Aceasta se adânci pe măsură ce echipa de aterizare ieşea din separeu. Făcu un gest grăbit spre anumite comenzi.

Kirk folosi momentul pentru a-l linişti.

— Uşor, şefule, nu l-ai pierdut pe domnul Spock.

— Păi atunci, replică şeful teleportării căutând prin cameră, unde e?

— Departe de teleportorul tău, mi-e teamă, pentru moment. Dar poţi să continui să-l cauţi. Încearcă teleportorul pe modelul lui de jur împrejurul punctului nostru de aterizare. Există întotdeauna o şansă ca cei de jos să devină leneşi, sau să-l mute, şi brusc tu vei putea să-l aduci la bord.

— Puterea scade, domnule, începu Kyle, dar Kirk i-o tăie.

— Avem destulă putere, Kyle, spuse el, în timp ce se îndreptă spre lift. Încearcă la intervale de cinci minute.

— Am înţeles, domnule, spuse Kyle, nesigur.

Răspunsul lui aproape că bătu la uşi închise.

Kirk ţinu o conferinţă scurtă şi rapidă pentru a explica situaţia acelor ofiţeri principali care rămăseseră pe navă.

Grupul solemn de bărbaţi şi femei îl priveau în expectativă când concluzionă:

— Uhura, va trebui să preiei banca centrală a calculatorului în absenţa lui Spock. Locotenent M’ress o să se ocupe de comunicaţii în locul tău.

— Da, domnule.

— Vreau să foloseşti bancă de date pentru a face săpături pentru două lucruri, locotenent.

Le preciză ridicând câte un deget.

— Unu, orice înregistrare privind o formă de plantă vie de o extraordinară inteligenţă şi o tehnologie atât de avansată încât nimeni nu se deranjează să o verifice, fiind pe lumi nelocuite. Şi, doi, vreau să verifici singura speranţă pe care o mai avem.

— Speranţă, Jim?

McCoy părea încurcat. Kirk se mulţumi să zâmbească, încrezător.

— Un gigant care e destul de prost şi megaloman, să ne spună cine este.

Se uită iar spre Uhura.

— Un bărbat pe nume Keniclius – Stavos Keniclius. Individul a mintit poate să fie sau nu titrat ca doctor.

Uhura încuviinţă din cap şi se mută rapid la computerul central. Câteva minute mai târziu consola sa era un adevărat pom de crăciun cu becurile licărind.

— Sulu, tu şi Arex treceţi la treabă cu senzorii principali ai navei. Vedeţi dacă puteţi să-i localizaţi pe Spock sau Keniclius. Şi, Sulu, vezi dacă poţi programa câţiva senzori pentru a diferenţia phylosienii de celelalte inteligenţe, mai mici. Probabil sunt singurele plante inteligente de pe planetă.

Amândoi timonierii se duseră la staţiile lor şi începură să lucreze rapid. Rămase decât McCoy.

— Îmi pare rău că nu pot ajuta, Jim.

— Poţi, Bones.

Kirk se ridică din scaunul de comandă.

— În timp ce Uhura, Sulu şi Arex fac verificări, tu te poţi duce la infirmerie să-mi găseşti un tranchilizant fără narcotic şi neenervant. Dacă nu mă relaxez, în curând, am să încep să sparg lucruri, şi nu am timp pentru o călătorie la camera terapeutică.

McCoy zâmbi.

— Să văd ce pot găsi, Jim.

Nu lipsi mult şi, în timp ce tranchilizantul îşi făcea efectul, Kirk fu capabil să vorbească şi să asculte cu mai multă răbdare. În interior, totuşi, era încă fiert.

— Nimic, domnule Sulu?

Timonierul clătină din cap.

— Nu am putut înregistra nicio citire de viaţă umanoidă domnule. Şi asta nu din cauză că încearcă să împiedice sau să abată undele noastre – nu există nicio probă de intersectare cu vreo suprafaţă. Spock şi Keniclius trebuie să fie undeva unde cercetarea noastră prin senzori nu poate pătrunde.

— Excepţionale ştiri, bombăni Kirk. Dar despre phylosieni?

— A fost greu să calibrăm pentru o formă de plantă inteligen

tă. Înregistrăm mii de citiri botanice în oraş, inclusiv „ulii”, care au un model distinct. Dar niciun semn de ceva mai înalt. Nimic asemănător lui Agmar sau prietenilor săi.

Kirk se gândea, încruntat.

— Agmar spunea ceva despre un dezactivator de arme care e în funcţiune, în cel puţin una din clădirile lor… dar nimic despre bătaia lor, sau limite. Hai să aflăm. Domnule Sulu, blochează tunurile cu laser ale navei pe clădirea laborator în care am intrat prima dată. Fixaţi arie largă de surprindere.

Sulu manipulă comenzile.

— Gata domnule!

— Aşteaptă o clipă.

Kirk se întoarse spre Uhura.

— Locotenent, ce ştii despre Keniclius?

— Nimic, domnule căpitan.

Privii dezamăgită.

— Cred că s-ar putea să primesc ceva de la arhiva recentă a băncii, dar va lua o clipă sau două, totuşi.

— Bine, locotenent. Continuă.

— Foc cu raze, domnule Sulu.

Sulu lovi butonul potrivit.

— Tragem, domnule.

O undă de energie pură erupse din partea arcuită a navei. Instantaneu, întrerupse moleculele ordonate, surprinse combinaţii de oxigen, nitrogen, carbon, şi alte multe lucruri în timp ce se împrăştia prin atmosfera planetei Phylos. Nimic nu putea rezista undei paralizante, alimentată de motoarele spaţiale de tractare ale marii nave spaţiale. Nimic solid.

Sulu privi ecranul. Apoi, se întoarse spre Kirk.

— Niciun efect, domnule căpitan. Absolut nimic. Unda a fost neutralizată la…

Se opri şi verifică alt cadran prevăzut în consolă, în apropierea monitorului.

— O distanţă de aproximativ o mie de metri deasupra zonei de ţintă. Să încerc o lovitură mai puternică?

— Nu.

Kirk bătea cu degetele în unul din braţele scaunului de comandă şi se gândea.

— Presupun că n-ar avea nici atunci efect, domnule Sulu, sau

se va sparge şi va distruge tot ce întâlneşte – chiar şi pe domnul Spock. Aşa că armele noastre sunt nefolositoare în ambele cazuri. Bine. Va trebui să mergem acolo şi să-l salvăm pe domnul Spock fără ele.

— Vechile arte marţiale sunt un fel de hobby al meu, domnule căpitan, spuse Sulu. Zâmbi uşor.

— Dar nu cred că mâinile şi picioarele vor lucra bine în faţa acestor „ulii”.

Exact, ce înseamnă o străfulgerare de geniu? Stimulaţie mintală. O concatenare â curenţilor cerebrali. Fuziunea unei particule de cauză cu alfa de efect care, într-o clipă, doar într-o clipă, generează ideea.

Dar tot ce spuse McCoy fu:

— Cred că putem utiliza ceva care ar putea fi mult mai folositor, Sulu. Un zâmbet îi acoperi faţa. Numai că nu sunt sigur care secţiune.

— Dacă ai vreo sugestie, Bones…

În loc de replică, McCoy se aplecă aproape de Kirk şi-i şopti ceva la ureche.

Expresia feţei căpitanului se schimbă pe rând în amuzată, neîncrezătoare şi în sfârşit hotărâtă.

— De unde ţi-a venit o asemenea idee, Bones?

McCoy privea, zâmbind de plăcere.

— De la Agmar… Nu ştiu.

Kirk râse.

— Înţeleg ce vrei să spui cu „care secţiune”.

Întorcându-se brusc, lovi un buton din braţul scaunului şi vorbi în difuzorul de program.

— Kirk spre sala maşinilor. Scotty?

Vocea filtrată a ingineruli şef răspunse din capătul celălalt al navei stelare.

— Aici, domnule.

— Scotty, am un plan prioritar pentru tine. Cine e specialistul tău armurier?

— Locotenent Chatusram, domnule.

— Adu-l. Am un echipament special pe care vreau să-l adaptaţi – şi îl vreau ieri.

Echipamentul special era, de fapt, foarte simplu.

McCoy nu avu probleme în a transmite de ce era nevoie prin i

ntercom. Nici nu era greu de făcut, după spusele lui Chatusram.

— Nu cred că avem probleme cu construcţia actuală, domnule căpitan, explică armurierul, deşi câteva din componentele nonso lide o să aibă nevoie de ceva timp pentru compunere. Ingredient ele sunt simple, dar combinaţia cerută nu este. Totuşi sunt sigur că oamenii mei şi cu mine vom reuşi.

— Cinste ţie, Ram, spuse Kirk. Domnule Scott, urmăreşte ca lo cotenentul să primească tot ce are nevoie.

— Am înţeles, domnule căpitan.

— Cât de repede, locotenente?

Răspunsul lui Chatusran fu prevăzător dar plin de încredere.

— Cred că dacă componentele mecanice de bază sunt în stoc, cam o oră, domnule căpitan.

— Trebuie să fie. La treabă, domnilor. Kirk, terminat.

Încheie discuţia.

Fu rândul locotenentului Uhura să vorbească. Aşteptase nerăb dătoare încheierea discuţiei care traversa nava, iar acum interve ni înainte ca altcineva să poată solicita atenţia lui Kirk.

— Am informaţia cerută în legătură cu omul. Identificat drept Stavos Keniclius, domnule. Voi introduce statistica şi imaginile c are există pe ecranul principal.

— Mulţumesc, Uhura.

Kirk se întoarse spre McCoy.

— Bones, tu chiar crezi că această jucărie a ta va merge? Totu l pare atât de simplu.

— Pot aminti câteva motive pentru care ar trebui să meargă, J im. Agmar mi-a dat ideea încă de prima dată. Clenciul este întoa rcerea în timp, pe vremea când străbunicul meu avea cea mai fr umoasă grădină în metropolitana America Nord-Sud.

Kirk încuviinţă şi privi spre ecran. Ecranul se lumină şi vocea f eminină a computerului de pe *Enterprise* răsună în difuzor.

— Funcţionează.

— Acum urmează, domnule, spuse Uhura.

Aproape înainte să termine, pe ecran apăru un portret.

Existau câteva mici diferenţe; figura portretului era uşor mai î n vârstă, dar Kirk, McCoy şi Sulu recunoscură trăsăturile lui Keni clius imediat. Mult mai dezvăluitoare era harta statistică însoţito are, în special acele simboluri care subliniau că omul arătat era un om normal de aproximativ aceeaşi înălţime şi greutate cu Kir

k.

În timp ce studiau datele, vocea computerului furniza informaţii adiţionale.

— Extras din istoria recentă a Pământului, categoria: oameni de ştiinţă, bărbat, iconoclast în subconştient... Kirk Stavos. Medic pământean, generalist şi psiholog, perioada Războaielor Eugenice. Specialist în eugenie şi endocrinologie manipulantă. Evidenţiat pentru faptul de a înmulţi prototipul umanoidului perfect ca descoperitor a unei idealizate rase stăpâne, care să acţioneze ca menţinători ai păcii galactice. Concept evaluat de guvernul conducător al vremii respective şi respins oficial, fiind cotat prea antiumanist. În ciuda decretului guvernamental, experinţele au continuat. Fiind descoperit continuând cercetarea ilegală, Keniclius a fost condamnat de comunitatea pământeană. A acceptat voluntar exilul total şi a dispărut într-o regiune necartografiată a spaţiului. Cercetare ulterior iniţiată. Niciun corp găsit, niciun certificat de deces eliberat.

Computerul bâzâia introducând informaţii adiţionale. Multe din ele erau triviale, periferice şi, mai important, de-a dreptul nefolositoare. Nu era nimic care să fie folosit ca o armă psihologică împotriva gigantului de jos, dar îl identificaseră pe Keniclius foarte bine.

— Nicio dată în plus, concluzionă computerul.

Vocea şi afişajul de ecran dispărură amândouă odată.

— Nu există o poveste veche despre un Diogene modern hoinărind galaxia în căutarea cuiva special? întrebă McCoy.

— Cineva special, bombăni Kirk. Ridică privirea. Un cineva perfect. Cineva special pentru a începe rasa ideală? Da, şi eu am auzit povestea aceea, Bones, când eram copil.

— Exact, asta e, Jim. Nu poate fi acel Keniclius. Ar fi trebuit să aibă peste două sute cincizeci de ani!

— Originalul Keniclius, da, notă Kirk. Ai în vedere ceea ce computerul tocmai ne-a spus. De ce a fost condamnat?

Înţelegerea lumină privirea lui McCoy.

— Îmi amintesc, acum. Spunea că e Keniclius al cincilea. Domnule, a murit şi s-a înmulţit pe sine pentru a duce mai departe cercetările! Şi copiile lui s-au copiat pe sine însele, în continuarea liniei.

Îşi scutură capul într-o expresie amestecată de admiraţie şi di

spreţ.
— Cel puţin, nu avem de-a face cu un megaloman complet, a dăugă Kirk. Dacă am avea, ar fi hotărât cu mult timp în urmă că el este „specimenul perfect”. Apoi am fi confruntaţi cu o armată de giganţi în locul unuia singur.
— Admit că asta e în favoarea lui, recunoscu McCoy nevoit, da r pentru acelaşi motiv, Jim, nu va fi un om cu care să poţi discut a uşor, în afara viselor sale…
Trei sferturi de oră mai târziu (timpul navei) Kirk, McCoy, Sulu şi inginerul şef Scott erau adunaţi în camera principală de telepo rtare. Scott avea în mâini trei genţi mici de călătorie. Le întinse colegilor săi, în vreme ce Kirk încercă să privească tentativa de r ezolvare cu un aer detaşat.
— Pare incredibil ca un om să poată lua câteva celule din corp ul său şi să se reproducă cu succes în mod repetat. Totuşi, pare să fie tipul de geniu bolnav, acest doctor Keniclius cu care ne co nfruntăm şi urmaşii săi supradimensionaţi.
Pe moment, totuşi, Sulu avea alte gânduri în cap decât însuşir ile uluitoare, biologice sau de alt gen ale antagonistului lor gigan t. Cea mai mare parte a grijilor sale priveau cantitatea netestată care se afla în sacoşa din piele. O cântări şi o închise. Acest lucr u fu confirmat sub forma unui slab clinchet metalic.
— Sper, doar, ca aceste lucruri să funcţioneze, asta-i tot.
— Oh, vor funcţiona, locotenente, îl asigură Scott. Echipament ul este destul de simplu, deplin asigurat, de fapt. Chatusram şi c u mine am avut grijă de asta. Dar recunosc că am propriile mele îndoieli privind marfa pe care o conţin. Am auzit de nişte feluri ci udate în care poţi lupta cu străinii, dar, aceştia cu care ne luptă m sunt nişte străini foarte ciudaţi, Scotty.
Kirk se mută în separeul de teleportare.
— De îndată ce domnul McCoy, domnul Sulu şi cu mine vom fi teleportaţi, îi spuse el inginerului şef, vreau ca voi să părăsiţi orb ita şi…
— Să părăsim orbita, domnule?
Kirk încuviinţă.
— Dacă vor crede că am plecat, am bănuiala că vor opri scan area în jurul structurilor care încă funcţionează. Pe orice altă lu me, într-o situaţie similară, să menţii radarele în funcţiune, ar fi o procedură de precauţie standard. Dar phylosienii fac tot ce le

spune Keniclius să facă şi acest mutant este atât de încrezător în puterea sa – a fost atâta timp ca un adevărat Dumnezeu – încât nu va mai crede că nişte bieţi oameni ca noi vor îndrăzni să-l înfrunte. A fost lipsit de orice legătură cu umanitatea prea mult timp pentru a simţi orice altceva decât dispreţ, faţă de ea. Numai că nu pot să-l condamn, gândindu-mă cum se comportau câţiva dintre noi, pe timpul Războaielor Eugenice. Acordă-ne treizeci de minute pe sol, Scotty şi apoi întoarce-te.

— Bine, încuviinţă nevoit inginerul şef. Dar dacă-mi este permisă o părere, domnule… nu-mi place deloc.

— Nici mie.

Kirk se asigură că intrase suficient de mult în interirorul perimetrului discului de teleportare.

— Dar fără tunurile cu laser sau orice altă armă modernă, avem nevoie de toată surpriza pe care o putem aduna. Dacă nava pare să plece, am putea-o obţine.

McCoy şi Sulu i se alăturară în cameră. Se întoarse să se uite la şeful Kyle, care aştepta.

— Energizaţi.

Cei trei bărbaţi deveniră trei mase plutitoare, luminoase, apoi dispărură.

Scott fixă, o clipă, cu privirea camera goală. Kyle se uita la ei.

— Ei bine, la ce te holbezi aşa, Kyle.

— La nimic, şefule. Eu…

— Bagă de seamă, să nu o mai faci încă o dată.

— Da, domnule.

Scott se furişă spre uşile liftului. Trebuia să-şi asume oficial comanda acum, el fiind cel care urma să dea nepopularul ordin de retragere.

Viaţa era îngrozitor de nedreaptă uneori!

Trei cilindri strălucitori reluară formă umană pe o stradă a metropolei physiană. De îndată ce se rematerializară complet, Sulu îşi verifică tricorderul medical. Ţinea misterioasa geantă de piele, împăturită sub braţ.

— Niciun indiciu a vreunei cercerări, domnule, spuse în cele din urmă. Nu cred că ştie că suntem aici. Doar dacă…

— Nu, oftă Kirk recunoscător. Acest gen de subtilitate este dincolo de Keniclius. Dacă ar şti că ne-am întors, s-ar arăta ţipând p

rofeţii biblice, sau ar trimite o trupă de zburătoare din acelea di nţoase. Să mergem.

Kirk făcu doi paşi şi coti după colţul turnului lângă care stătus eră... şi aproape că intră direct în mijlocul unui stol alcătuit din păsările recent amintite.

Întinse pe zidul curbat, în umbra slabă a edificiului din sticlă, a bia dacă respirară în timp ce roiul de puternice carnivore trecu p e lângă ele.

— Nu sunt sigur că pot suporta prea multe situaţii din astea, s e plânse în cele din urmă McCoy. Ai grijă cu prezicerile astea, Ji m. Oricum de ce m-ai luat pe mine, în loc să iei pe Arex, sau pe câţiva din personalul de securitate.

— Ar trebui să ştii mai bine. Noi nu ştim sub ce fel de formă îl vom găsi pe Spock

— Dacă îl găsim, murmură McCoy. Mai bine să nu ne gândim l a asta.

Sulu ridică privirea de pe tricorderul său şi încercă să imprime discuţiei o notă de speranţă.

— Nu mi-aş face prea multe griji în legătură cu aceste păsări d e pradă, doctore. Par să fie aproape lipsite de minte. Ele atacă î n primul rând dintr-o acţiune reflexă.

— Ieşit din vedere, ieşit din minţi, asta e? întrebă McCoy.

Timonierul încuviinţă.

— Calea e liberă acum, domnule căpitan.

Dădură colţul fără să fie provocaţi. Mişcându-se rapid, se îndr eptară spre clădirea-laborator.

O dată, o mică plantă din aceea care-l înţepase încercă să-l ur meze pe Sulu. Lui Kirk şi lui McCoy le-au trebuit mai multe minut e să-l ajungă pe sprintenul locotenent.

În afară plantei caraghioase, nu mai întâlniră njmic ambulant. Acum se materializaseră într-o parte diferită a oraşului, faţă de prima dată. Dacă ar fi aterizat aici de la început, evenimentele a r fi putut lua un alt curs. Dar asta nu era decât o dorinţă. Ocoliră după alt colţ. Se opriră imediat.

— Nu-mi vine să cred, murmură Sulu.

— Incredibil, fu singurul cuvânt pe care-l găsi Kirk.

McCoy se mulţumi să privească.

Stăteau chiar lângă intrarea într-o clădire colosală, ca un hang ar. Structura avea pe puţin câteva sute de kilometri lungime. În i

nterior, aranjate cu grijă în şiruri duble, se aflau sute de forme asemeni unei lacrimi, transparente şi albe, fiecare având o înălţime de câteva duzini de yarzi[6].

Imediat în faţa lor, stăteau cinci phylosieni. Fiecare ridica câte o platformă mică. Lucrau la formele de lacrimă, curăţându-le, adunând şi trăgând de pe ele o depunere subţire, granulată.

— Ce altceva ar putea fi în afară de nave, Jim?

Kirk încuviinţă.

— Se pare că se pregătesc să plece şi într-o călătorie. Dar unde? Cu ce scop? După numărul de nave de aici, aş zice că se pregăteşte o invazie în masă.

— Agmar insista că ei sunt un popor paşnic, interveni Sulu

— Oh, sigur! spuse McCoy sarcastic. Am avut parte de probe ample despre asta, nu-i aşa? Paşnic, are aproape tot atât de multe definiţii ca dragostea, domnule Sulu.

— Asta e părere medicală, doctore?

— Potoliţi-vă voi doi, îi avertiză Kirk. Poate o să avem o definiţie furnizată destul de curând.

Părea gânditor.

— Dar ai remarcat ceva, Bones? Aceste nave, acest oraş? – nu spun că motivele şi capacităţile unei civilizaţii vegetale ar fi aşa de diferite de ale noastre, dar hai să nu tragem concluzii. Aceasta este prima pe care am întâlnit-o.

— … şi ultima, sper, bombăni doctorul. Adăugă mai mult pentru sine: întotdeauna uram legumele când eram copil. Acum ştiu că aveam un motiv bun.

— Şi gata cu glumele, Bones. Dacă Spock ar fi aici, nu ar râde,

— Îmi pare rău, Jim.

McCoy redeveni serios.

— Aproape că uitasem de ce suntem aici. Arătă cu capul în direcţia hangarului gigantic. Navele acelea par să nu fi părăsit niciodată solul. Probabil că era stabilit ca toate să plece atunci când a venit Keniclius, dar cum noile sale boli s-au răspândit pe planetă…

Kirk încuviinţa şi aruncă o privire spre Sulu.

— Vreun indiciu că Keniclius sau Spock ar fi prin preajmă?

Sulu îşi verifică tricorderul şi păru dezamăgit,

— Nu sunt prin apropiere, domnule. În niciun caz în hangar. Ci

---

[6] 1 yard – 3 picioare şi 36 inch – 0,9144 metri

tirile nu arată decât phylosieni.

— Hmm. Er bine, urmăritorii pot fi îndrumaţi. Poate că putem să fim şi noi la fel de convingători precum Keniclius.

Deplasându-se din perete în perete şi având grijă să se ascundă bine, îşi croiră treptat drum spre intrarea enormei structuri. Părea că fiecare phylosian avea grijă de câte o navă, de unul singur. Asta-i convenea de minune lui Kirk. Avea să facă dispariţia momentană a unuia dintre ei, mai puţin remarcabilă de ceilalţi.

Agmar lucra în apropiere. În acel moment încărca rezervorul motostivuitorului său cu un fel de lichid de curăţat, din nişte canistre imense, depozitate cu grijă lângă perete.

Ascunzându-se după ele, cei trei oameni aşteptau ca şeful phylosienilor să se întoarcă. Alţi doi veniră să-şi umple rezervoarele înainte, ca McCoy să şoptească încordat:

— Iată-l că vine!

— Ne trebuie maşinăria pe care o conduce? întrebă Sulu grăbit.

Kirk scutură din cap.

— Ne-ar putea lua prea mult timp, şi oricum prefer să rămân pe sol. Ar putea să răspundă unor ordine date de afară. Nu vreau ca cineva să-mi arunce picioarele de sub mine la câteva sute de metri în aer.

Agmar aduse micul vehicul, cu grijă, până lângă canistre. Era cu spatele la ei.

Reuşiră să-l lege fără nicio problemă, Sulu şi Kirk simţiră pe moment repulsie – simţeau creatura ca pe o grămadă de fibre vâscoase. Aproape pierdură controlul străinului, care se zbătea.

Din fericire, McCoy era obişnuit să se descurce cu asemenea lucruri, care i-ar fi făcut pe unii oameni să vomite. Nu-l deranja deloc felul neobişnuit în care îl simţea pe phylosian. Îl ţinu strâns până când Kirk şi Sulu îşi reveniră din şocul iniţial, provocat de contact. Nu întâmpinară nicio greutate în a-l trage dincolo de container. Kirk nu fusese îngrijorat decât de faptul că motostivuitorul ar fi putut fi prevăzut cu un sistem de alarmă, care să-i dea de ştire lui Keniclius. Nu exista, însă, niciun semn că ar fost dotat cu aşa ceva. După o clipă de gândire, realiză că nu era nevoie să-şi facă griji. Micuţul vehicul dovedi tendinţa de a porni din nou, imediat ce îl îndepărtaseră pe singurul lui pasager; se opri şi pluti răbdător pe loc.

— Agmar, începu Kirk cu voce scăzută, nu vrem să-ţi facem vreun rău. Pretinzi că sunteţi un popor paşnic. Şi nouă, oamenilor, ne place să fim – chiar suntem – aşa. Dar trebuie să-l luăm înapoi pe Spock. Dacă asta presupune folosirea cruzimii, forţei fizice împotriva ta, fii convins că aşa vom proceda.
Agmar nu era impresionat. Nu era nici arogant. Mai mult decât orice altceva, atitudinea lui era plină de indiferenţă resemnată. Dacă era uimit să vadă din nou oamenii, cel puţin nu o arăta.
— Nu cred că asta este posibil, spuse el cu duritate. Tipul vulcanian de inteligenţă, simț al ordinii, durabilitate, dreptate şi putere este cel mai bun pe care stăpânul l-a descoperit după lungi căutări. Suntem încântaţi că Spock va duce la îndeplinire munca noastră.
— Patrick O'Morion! ţipă Sulu.
— Să îndeplinească munca voastră? fu tot ce putu spune Kirk,
— Noi suntem ultimii dintr-o rasă pe cale de dispariţie, domnule căpitan, intonă Agmar.
Un tentacul ce rămăsese nelegat arătă în direcţia navelor.
— Odată, de mult, aveam o misiune importantă. Apoi, bolile i-au distrus aproape pe toţi ai noştri. Noi cinci, suntem fragilele reminiscenţe ale acelei rase, moştenitorii acestui scop. Şi suntem sterili. Nu putem să ne depunem sporii. Când ne vom da sfârşitul, nu va mai fi niciunul din această specie.
— Acest plan măreţ, această misiune a voastră, îl provocă McCoy, ce se alege de ea, dacă i se întâmplă ceva lui Spock, sau stăpânului?
Fu rândul lui Agmar să fie confuz. Dar îşi reveni rapid, convins că toţi stăpânii se regăsesc în supuşii lor,
— Întotdeauna va exista un stăpân. Dar, veniţi, sunteţi îngrijoraţi de starea prietenului vostru, şi asta nu e necesar, vă asigur. Vă voi arăta că este teafăr şi în stare perfectă.
Se smulse din strângerea lor slăbită şi sări în hangar, Kirk şi ceilalţi ezitară, apoi îl urmară.
— Chiar aşa, domnule căpitan? întrebă Sulu.
Kirk se gândea furios, încercând să fie, din punct de vedere mental, înaintea lui Agmar. Totuşi, cine ar fi putut spune cum vedeau phylosienii lucrurile?
— Da, chiar aşa, domnule Sulu. Oricum, păstrează la îndemână geanta aia.

Pentru a-şi întări spusele, o prinse şi mai bine pe a sa.

— Fără glume acum, Agmar.

Phylosianul nu răspunse. Se aplecă înainte şi apăsă un buton de la bordul maşinii sale. Ceilalţi patru i se alăturară cu rapiditate. Coborâră din propriile lor motostivuitoare, Apoi, cei cinci se deplasară pentru a se opri în faţa a ceea ce părea un perete alb, solid.

— Pe aici, domnilor, spuse Agmar.

Înaintă.

Kirk observă că păşeşte într-o porţiune circulară a podelei, uşor diferită la culoare. Imediat, peretele alunecă într-o parte, pentru a descoperi o diafragmă metalică aflată în spatele lui. Agmar se mişcă iar, păşind pe o altă porţiune ciudat colorată. Apoi, diafragma se dilată. Un enorm tunel îşi făcu apariţia, ca o rană urişă în sol. Podeaua acestuia era moale şi se înclina uşor înainte, pe sub oraş.

Kirk putu doar să descopere o altă diafragmă, mult mai departe, în josul tunelului. O secundă mai târziu, se deschise şi aceea. Dincolo de ea, doar un nesfârşit întuneric.

Agmar şi ai lui intrară în tunel. Kirk nu-i urmă imediat. Nici McCoy, sau Sulu. Acest tunel fără fund părea îngrozitor de întunecat.

Agmar se întoarse.

— Noi ne tragem din pământ, domnule căpitan, spuse el, dându-le iar asigurări. Aceste tunele sunt o parte din străvechea noastră casă.

Îşi extrase un disc umflat, de la mijloc. Era doar o idee mai mare decât un voder. Acţionă una din părţile discului şi acesta scoase, brusc, un puternic fascicul de lumină.

— Asta ne va folosi pentru a ne arăta drumul.

Se întoarse şi porni în josul tunelului.

Kirk nu prea voia să-i urmeze, dar nu avea de ales. A urma un Agmar deja amabil era o alegere a ceea ce părea un consimţământ tacit.

— Încă o dată în întuneric, bombăni McCoy.

Urma să descopere, în curând, că era mai mult decât un tunel. Mai mult de două, de trei…

După un scurt drum, trecuseră deja de o duzină de coridoare intersectate, un veritabil labirint de pasaje tăiate în pământul de

sub oraş.
Sulu era ocupat cu tricorderul său.
— Nu e de mirare că nu-i putem detecta pe Spock şi McCoy cu scanerele de pe navă, domnule căpitan. Undele noastre senzori ale nu puteau pătrunde aici.
— Absurd, obiectă McCoy privind în jur. Trebuie să fie un fel d e interferenţă. Aceşti parapeţi nu par de ajuns de subţiri.
— Poate că nu, doctore, admise Sulu, dar potrivit analizelor ap araturii, sunt compuse din elemente artificiale, de aproximativ d ouă sute de ori mai dense, deci conduc în continuare la un câmp de forţă de suprafaţă.
Îşi scutură capul minunându-se.
— Nici nu mă gândesc la ce fel de fundaţie au folosit ca spriji n.
— Pe de altă parte… continuă McCoy ca şi când nu s-ar fi îndo it niciodată de capacitatea de apărare a pereţilor.
Nu mai merseră mult şi altceva îi atrase atenţia lui Kirk. Îi şopt i lui McCoy.
— Auzi ceva?
— Ce, Jim?
— Nu sunt sigur.
Genele lui Kirk se umeziră de concentrare.
— Nu e mult prea departe de aici, căpitane, se auzi vocea lui Agmar, chiar din faţa lor.
— Iată-l din nou! porni Kirk brusc şi se opri, ridicându-şi voce a. Un fâlfâit.
Acesta fu un semnal pentru ca lumina să părăsească tunelul ş i altfel de iluminare să-i ia locul. Se descoperiră stând neajutoraţ i în întunericul la fel de negru, ca cel mai adânc somn. Fuseseră iar păcăliţi. Ţipă.
— Folosiţi-vă luminile de la piept!
— Nu funcţionează, replică Sulu cu nervozitate. Am încercat d eja!
— Agmar, ţipă Kirk plin de supărare. Agmar!
Agmar nu răspunse.
Acum, McCoy şi Sulu recunoscură şi ei sunetele neclare de bă tăi din aripi ale „ulilor”. În spaţiul întunecat şi închis al tunelului, sunau ca o furtună în creştere.
Majoritatea bărbaţilor au înclinaţie pentru a înfrunta un anumi

t pericol, în situaţii normale. Dar în întuneric…

Cel mai greu lucru era să reziste pornirii de a fugi în gol, de a
alerga ca orbul, departe de zgomotul ameninţător. Se putea izbi
de un perete sau, mai rău, puteau fi atât obstacole verticale cât
şi orizontale în labirintul subteran. Totuşi, nu văzuseră nicio gau
ră, pe drumul parcurs de la intrare. În cel mai rău caz, ar însemn
a o moarte rapidă, o moarte curată.

Pentru Kirk, a gândi însemna a acţiona.

— Fugiţi! Trebuie să găsim o lumină. Nu putem face nimic fă
ră să ştim cu cine luptăm. Ţineţi mâinile întinse şi păstraţi conta
ctul cu pereţii. Continuaţi să vorbiţi, staţi grupaţi!

Kirk plecă, pornind în direcţia în care credea că se îndreptase
ră.

— Pe aici!

Apoi, o luă la fugă.

McCoy şi Sulu erau aproape. Nu era nevoie să continue să vor
bească pentru a fi conştienţi de poziţia celorlalţi – zgomotele p
aşilor şi respiraţia din ce în ce mai accelerată rezolva asta. Acele
aşi sunete puteau, de asemenea, să le desconspire poziţia, pent
ru orice urmăritor, dar Kirk bănuia că indiferent ce îi vâna, oricu
m putea să-i găsească destul de uşor pe întuneric.

— Nu vă opriţi!

Vocea lui se auzi repetată ca un tunet, în tunel.

— NU VĂ OPRIŢI… NU VĂ OPRIŢI… Nu vă opriţi…

Dintr-o dată, se auzi ca şi când ar fi lăsat străinul sunet discor
dant, mult în urmă.

— Îi câştigăm, respiră el greu. Jim, acolo, în faţă! privi implora
tor la ţipătul lui McCoy.

Destul de sigur, părea să fie un punct luminos la capătul dista
nţei.

— O văd… o văd… continuaţi să alergaţi!

Nu putea fi lumină unde nu era lumină – acesta era un fel de
miraj pe care oamenii nu-l întâlniseră până atunci. Sulu rămase
uşor în urmă. Inconştient, se schimbaseră în cea mai practică or
dine pentru alergare – McCoy în frunte, Kirk la mijloc şi Sulu, cel
mai tânăr şi cel mai proaspăt alergător, menţinând spatele. Schi
mbarea, de la întunericul tunelului, la lumina camerei, fu insupo
rtabilă. Era ca şi când te trezeai în lumina unui blitz. Erau, mome
ntan, orbiţi şi forţaţi să se oprească.

Camera subterană în care intraseră era exact de formă circulară şi avea o mărime de-acum binecunoscută. Alte două intrări se găseau săpate în pereţi, ducând spre zone necunoscute. Comenzi şi tablouri cu leduri erau dispuse pe pereţi. În mijlocul camerei era o masă lungă, înconjurată de globuri cristaline, semitransparente şi, aparent, fragile.

Acestea formau o coroană strălucitoare pentru platformă. Toate erau legate între ele, şi cu delicata instalaţie construită în interior.

Pe masă era întins Spock.

McCoy ezită destul de mult, până să pornească tricorderul, înainte de a alerga spre ofiţerul unu.

Kirk şi Sulu îl urmară. Doctorul făcu o citire preliminară asupra formei nemişcate. Verifică rezultatele. Privirea lui era sălbatică; se întoarse, în cele din urmă, spre Kirk şi Sulu.

— Ceva îi afectează creierul. Celelalte funcţiuni ale corpului sunt normale, dar e pe moarte.

— E PREA TÂRZIU, CĂPITANE KIRK!

Se răsuciră atunci când vocea explodă în pereţii din jur. Keniclius 5 îi domina, privind în jos la micuţii intruşi, de la una din celelalte intrări.

— PESTE PUŢIN TIMP, PRIETENUL TĂU VA MURI… ÎNTR-UN FEL. DAR CUM KENICLIUS 1 TRĂIEŞTE ÎN FIECARE DIN COPIILE LUI, AŞA VA TRĂI Şi DOMNUL SPOCK. PRIVIŢI, DOMNILOR, ZORII UNEI ERE NOI… SALVAREA UNEI GALAXII… SPOCK 2!

Făcu un gest grandios spre cea de-a treia intrare.

Din nou, Kirk, McCoy şi Sulu se întoarseră. Un alt personaj imens apăruse acolo. Avea o privire obişnuită, detaşată, urechi cu capete ascuţite, sprâncene ciudat arcuite.

Era domnul Spock, de patru ori mai mare.

Expresia feţei lui nu era neprietenoasă. Dar nici gigantul nu dăduse semne de recunoaştere la apariţia colegilor săi, nimic care să le dea celor trei ofiţeri o rază de speranţă. Nu avură la dispoziţie decât o clipă pentru a înregistra şocul, înainte ca sunetele urmăritorilor din tunel să devină, brusc, foarte apropiate.

— Pregătiţi-vă! ordonă Kirk.

Acum, conţinutul misterioşilor saci din piele era descoperit pe măsură ce cei trei oameni scoaseră măşti de gaze şi le îmbrăcară pe cap. Kirk îşi extrase, din geanta de protecţie, propriul disp

ozitiv. Era un cilindru redus ca mărime, cu un capăt uşor deschis. Mai multe tuburi ieşeau prin acel capăt, în vreme ce celălalt capăt era prevăzut cu un mâner şi un buton de comandă. McCoy începu să potrivească a patra mască pe faţa nemişcată a lui Spock 1.

— DEZACTIVATOARELE DE ARME ACŢIONEAZĂ ŞI AICI, CĂPITANE KIRK. O ULTIMĂ ŞANSĂ AVEŢI – ÎNTOARCEŢI-VĂ PE NAVA VOASTRĂ.

Atunci, tunelul explodă într-un coşmar al plantelor.

Erau şi „ulii”, împrăştiaţi printre un colaj de frunziş rostogolitor, săritor, monstruozităţi ţipătoare, descendente ale unui regat de plante înebunite.

Kirk, Sulu şi McCoy ridicară singurul buton prevăzut la baza cilindrilor lor. Brusc, camera fu învăluită într-un nor chimic, slab.

La început, ceaţa gri acoperi podeaua. Când începu să se ridice, o expresie ciudată apăru pe faţa lui Keniclius 5. Începu să tuşească puternic, retrăgându-se rapid din camera înceţoşată. Nimeni nu observă că şi Spock 2 făcu acelaşi lucru.

Nu numai că Sulu nu-i putea vedea pe căpitanul Kirk sau doctorul McCoy în miasma plutitoare, dar nu putea să vadă nici abominaţiile celulare care îi atacau. Dar putea, cu siguranţă, să le audă.

În momentul în care fâşâitul continuu care se strecura din spray-ul cilindric încetă, ţipă prin norul de ceaţă:

— Spray-ul e gol, domnule căpitan!

— Şi al meu la fel, Jim! se auzi vocea lui McCoy.

Sulu se îndreptă spre locul de unde venea vocea, ţinând strâns în mână spray-ul gol. Poate că vor fi nevoiţi să lupte cu tuburile, până la urmă. Se lovi de ceva solid şi aproape că ţipă…

Era doar McCoy.

— Aşteptaţi o clipă, se auzi o altă voce, a lui Kirk. Ascultaţi.

Nimeni nu scoase o vorbă. Destul de sigur, zgomotul plantelor încetase. Nu se pierduse încet, nu slăbise, doar… se oprise. McCoy încercă să deosebească formele în ceaţa slabă care-i înconjura.

— Poate că aşteaptă să se limpezească atmosfera. În acest subsol îndepărtat, trebuie să fie un fel de sistem de circulaţie a aerului, pentru a elimina impurităţile acumulate.

Destul de sigur, ceaţa începuse să se ridice chiar în timp ce ac

esta vorbea. Curând, Kirk putea să-i vadă pe amândoi. Se mutară pentru a sta spate în spate, în aşteptarea unui nou atac. Kirk îşi scoase masca şi strănută.

— E-n ordine, acum.

McCoy şi Sulu le scoaseră pe ale lor. Procesul de limpezire se acceleră şi ceaţa dispăru rapid, în câteva secunde. Tot aşa dispăru şi cea mai mare parte a plantelor. Acelea care rămaseră în urmă, nu mai urmau să atace vreodată. Zăceau pe podea, cu tentaculele răsucite grotesc, uscate precum un grup mort de arbuşti.

— Ei, ce spuneţi de asta? râse McCoy studiind câmpul de bătaie. Micuţul spray al lui stră-străbunicu', funcţionează încă!

— Voi mărturisi asta, spuse Kirk bucuros, atât timp cât cele care au plecat nu se vor mai întoarce.

— Nu cred că se vor grăbi să o facă, domnule căpitan, observă Sulu.

— Chiar şi aşa, trebuie să-l scoatem pe Spock de aici, înainte ca Keniclius să se întoarcă. Scott ar trebui să întoarcă nava pe orbită de acum.

Îşi scoase comunicatorul şi îl activă.

— Există şansa ca acest scut să fie unidirecţional. Probabil că putem emite, chiar dacă nu pătrunde niciun semnal.

— Kirk către *Enterprise*... Kirk către *Enterprise*...

Nu urmă niciun semnal de răspuns. Se opri; încercă din nou. Nici urmă de succes.

— Trebuie să fie blestematele acestea de ziduri. Kirk către *Enterprise*...

McCoy îl examinase pe Spock, încă de când părea că sunt teferi, după contraatac. Acum îşi ridică privirea şi clătină din cap, cu tristeţe.

— Nu are niciun rost, Jim. Slăbeşte prea repede. Va muri într-un sfert de oră.

Ezită.

— Nu mai gândeşte. Mintea lui s-a dus. Dar nu este goliciunea normală dinainte de moarte. Maşina asta – şi indică masa – pare să-l sece cumva.

— MAI MULT DECÂT ÎL SEACĂ, DOMNILOR. AMINTIRILE SALE AU FOST TRANSFERATE... REAŞEZATE ÎN MECANISMUL ÎN SINE, APOI TRANSFERATE DIN NOU.

Se îndreptă spre ei.
— POT COPIA EXACT STRUCTURILE PSIHOLOGICE. NU POT COPIA, ÎNSĂ, CE A FOST ÎNVĂŢAT. POT REPRODUCE GÂNDIREA. POT FACE DIN NOU ACEA ZONĂ CARE RĂSPUNDE DE MEMORIE, DAR NU POT CREA AMINTIRI. ÎNTOCMAI PRECUM PREDECESORII MEI ŞI-AU TRANSFERAT AMINTIRILE ŞI GÂNDURILE LA MINE, PRINTR-0 MAŞINĂ SIMILARĂ, AŞA AM FĂCUT Şi EU CU DOMNUL SPOCK Şi COPIA LUI.
— Vorbeşti despre copia ta ca şi când ai crea viaţă! ţipă Kirk, frustrat. Dar trebuie să ucizi pentru a o face!
Neaşteptat, asta păru să-l afecteze pe gigant. Se opri; ceva din adâncul lui părând în conflict cu el însuşi.
Kirk observă ezitarea. În timp ce părea incredibil ca acest monstru să poată avea un dram de sentiment distorsionat al moralităţii, ei trebuiau să se agaţe de orice şansă.
Toţi trei îl apucară pe nemişcatul Spock şi îl ridicară de pe masă. Începură să-l care în direcţia celei de-a treia intrări.
Nu ajunseră prea departe. Cel de-al doilea personaj colosal apăruse şi le blocase retragerea. Nici gigantul Spock nu părea înclinat să se dea la o parte din drumul lor.
Nu era nicio ezitare în vocea lui Kirk.
— Dă-te la o parte din calea mea, domnule! ţipă el.
Capul imens se aplecă uşor, pentru a-i privi cu faţa lipsită de expresie, dar gigantul nu dădu niciun semn de mişcare.
McCoy scoase aparatul şi începu să lucreze.
— Nu cred că înţelege, Jim. Mintea lui încă încearcă să asimileze toate cunoştinţele proaspete care i-au fost turnate.
Primul ordin venise automat. Dar Kirk nu ştiu cum să procedeze.
Cât de mult domn Spock era acolo, în gigantul care îi domina tăcut – şi cât de mult Keniclius?

Capitolul XI

La bordul navei *Enterprise*, aflată pe orbită, frustrarea – dacă nu pericolul – era la fel de intens. Dorind să fi avut deplinele res urse a unei staţii de comunicaţii stabilită pe planetă, Scott se lup ta cu menţinerea vocii calme, în timp ce încercările repetate ale locotenentului Uhura de a contacta echipa de aterizare eşuau în mod repetat. Nu aveau de unde să ştie că Kirk şi ceilalţi nu mai erau pe suprafaţa lui Phylos, ci sub ea.

— Mai încearcă o dată, locotenent. Trebuie să realizăm contac t cu căpitanul.

— Ce credeţi că am încercat să fac în ultimul sfert de oră, do mnule?

Îşi scutură capul şi privi furioasă.

— Nu ajungem la niciun rezultat. Am încercat fiecare frecve nţă navă-planetă pe care o cunosc. Niciun răspuns. Nu pot deter mina nici măcar dacă sunt încă operaţionale comunicatoarele lo r.

— Ceva, acolo, jos… ori comunicatoarele au fost distruse, ori există ceva îngrozitor de dens între noi şi ei.

Lui Scott îi rămăsese o singură carte, pe care o jucă.

— Gata, domnule Arex?

Ofiţerul de navigaţie se întoarse pentru a-l privi pe inginerul ş ef.

— Vreau ca fiecare om de pe nava asta, exceptând sistematiz area – pentru sprijinul vieţii –, să fie pus în spatele unei unde put ernice de comunicaţii. Trebuie să încercăm să răzbatem dincolo de barajul acesta!

— Ar fi bine pentru un simplu contact, domnule Scott, se alătu ră Uhura. Dar a menţine comunicaţiile la asemenea putere ar pu tea fi dezastruos. Riscăm secarea totală a cristalelor noastre de dilitium. Poate arde orice rezervă de pe navă.

— Parcă eu nu aş ştii asta, la naiba!

Dintre toţi oamenii de pe *Enterprise*, care să recomande o astf el de comandă, inginerul şef ar fi trebuit să fie ultimul.

— Dar am părăsit orbita aşa cum ne-a cerut căpitanul, şi ne-am întors. Nu ştiu care e situaţia acolo, jos, dar ar fi trebuit să avem veşti de la ei, până acum. Şi nu pot ordona nicio acţiune, până când nu ştiu care e situaţia.

Kirk se ghemui pe podea, cu capul între genunchi. Gigantul nu răspunse vreunei comenzi din reflex. Acum, Kirk avea timp să reflecteze; se descoperi complet pierdut. Viaţa ofiţerului său… se scurgea cu fiecare ticăit al cronometrului, şi părea neajutorat pentru a-i pune capăt acestei situaţii. Neajutorat.

Totuşi, soarta dă întotdeauna o mână de ajutor, acolo unde deciziile individuale eşuează.

Urmă un sunet puternic. Gigantul Spock îşi dregea vocea.

Capul lui Kirk se ridică. Gândurile lui alunecară dinspre zone îndepărtate, pline de milă, spre prezent. Poate că exista o şansă. McCoy făcea deja o altă analiză medicală asupra colosului.

— Îşi revine, Jim. Devine conştient şi sensibil.

Kirk se ridică în picioare şi făcu un pas spre gigant. Se opri. Ce ar trebui să-i spună? Ce-i putea spune? Era ceva din atitudinea lui Spock, pe care o recunoscuse în acest… Frankenstein? Era ceva dincolo de superficialele trăsături asemănătoare?

De aceea, cât de mult rămăsese din doctorul idealist, original, într-un Keniclius multiplicat de cinci ori din primul?

„Gândeşte, omule, gândeşte! Spune ceva, orice…!”

Se auzi vorbind:

— Spock, care e logica lăsării unui om să moară, pentru binele creării copiei lui? Explică-mi asta, domnule, explică-mi-o!

Gigantul ridică o sprânceană, gândindu-se, dar nu răspunse.

Sursele de putere sunt direcţionate, domnule Scott, îl informă Uhura. Sper că ştiţi ce faceţi, domnule.

— Aşa sper şi eu, la naiba, aşa sper şi eu… Hai să aflăm.

Uhura se întoarse spre consola sa. Mâna i se mişcă spre un anumit buton, puţin folosit, butonul pentru comunicaţii prin super-unde. Îl mai folosise înainte, dar niciodată cu o asemenea putere în spate.

Vor fi componentele implicate capabile să facă faţă sarcinii de folosire a întregii puteri de pe *Enterprise*?

Spera din tot sufletul să fie aşa.

Dacă nu, exista o şansă clară pentru consolă, să-i explodeze î n faţă…

— Jim, trebuie să facem ceva! se ruga McCoy, făcând o nouă c itire asupra originalului Spock.
— Încerc asta, pe cuvântul meu!
Se uită la Spock 2.
Adevăratul Spock nu fusese niciodată impresionat de violenţa fizică. Această dublură uriaşă ar putea fi chiar mai puţin impresi onată. Singura lor şansă stătea într-un argument îndreptăţit.
— Ascultă, zise disperat, cei de pe Vulcan nu scuză moartea fără rost a niciunei fiinţe. Moartea lui Spock nu are niciun rost, d acă singurul scop este crearea unui duplicat gigant. S-a dovedit de atâtea ori că nicio copie nu poate fi la fel de eficientă ca origi nalul.
— NU ESTE DOAR UN DUPLICAT! obiectă Keniclius supărat. E L A FEL DE BUN CA ORIGINALUL – ÎNCEPUTUL UNEI ERE DE STĂPÂ NI!
Replica pregătită de Kirk fu întreruptă de un semnal sonor de apel. Se uită speriat la comunicatorul său, ca şi când ar fi putut sări de la pieptul lui şi l-ar fi putut muşca. Apoi, vru să apese but onul de activare. O idee spontană îl opri.
Aruncă comunicatorul nedeschis lui Spock 2. Gigantul îl prinse cu uşurinţă, într-o palmă enormă.
Dacă mintea duplicatului nu era pe deplin „operaţională”, refl ectă Kirk, atunci totul era pierdut. Niciun argument nu ar mai fi fost util.
Cel puţin, reflexele sale răspunseră.
— Ne cheamă nava noastră, Spock. Tu eşti ofiţerul unu al ei. Răspunde tu.
Semnalul se auzi din nou.
Ridicându-şi mâna, gigantul păru să studieze micuţul aparat. Nu făcu nicio mişcare pentru a-l deschide, sau de înţelegere a se mnalului.
— Spock se duce, Jim, şopti McCoy încordat. Nu ne mai rămân e prea mult timp.

— Sunt sigură că răzbatem dincolo de obstacol, insistă Uhura, tăria din vocea sa reflectând-o pe aceea a echipamentului de co

municaţii. Dar ei nu răspund.

— Mai încearcă, ordonă Scott.

Uhura urmărea cu privirea un indicator de deasupra capului.

— Ne apropiem de terminarea dilitiumuluî, domnule Scott. Rezervele noastre…

— Mai… încearcă.

Brusc, privirea gigantului păru să se limpezească, iar faţa i se lumină. Cu uşurinţa unuia care mai făcuse această operaţiune de mii de ori, cu toate că încerca să compenseze mărimea degetelor sale, Spock 2 deschise comunicatorul.

— COMANDANTUL… AICI COMANDANTUL SPOCK.

O şansă, aveau cel puţin o şansă, se gândi Kirk emoţionat.

Tonul bucuros al Uhurei răsună prin comunicator.

— Mulţumesc zeilor! Domnule Spock, spuneţi-i căpitanului că am mai găsit informaţii despre Keniclius.

— Să auzim, locotenent, ţipă Kirk, sperând că vocea lui se poate auzi în microfonul comunicatorului.

Se părea că reuşise. Uhura continuă.

— Am terminat de verificat, în banca de date, toate informaţiile cunoscute despre Keniclius. Majoritatea dintre ele sunt aproape incoerente, dar două dintre ele se remarcă, în special prin ultimele eseuri. Una este fanatismul său. Cealaltă este un fel de idee pe care o avea despre folosirea proiectatei sale rase superioare ca o forţă de menţinere a păcii pentru întreaga galaxie. De aceea avea nevoie de un specimen perfect pentru experienţele sale de copiere.

Era ceva mai mult decât o pâlpâire pe indicatorul care arăta că nu mai era loc pentru un alt contact. O altă secundă şi acul se va zbate în zona roşie. Uhura se grăbi.

— Semnal de terminare, lipsă de energie!

Întrerupse semnalul şi coborî alte comutatoare cu cealaltă mână.

Oftatul ei de uşurare apăru numai după ce acul indicatorului dădu înapoi şi reveni spre zona verde. Apoi, zâmbi către Scott.

— Asta e ceea ce eu înţeleg aproape, domnule Scott.

— Cel puţin ştim că sunt în viaţă şi aparent sănătoşi, încuviinţă Scott într-o stare fericită, indiferentă. Să sperăm că este o in

formaţie pe care o pot folosi.

— Informaţie, da, zâmbi Uhura. Încă îi tremura o mână.

Se aplecă peste ea pentru a acoperi tremuratul.

— V-am spus vreodată bancul despre jocheul şchiop, domnule Scott?

— De menţinere a păcii, repetă Kirk cu amărăciune.

„De menţinere a păcii!” Clătină din cap şi privi spre Keniclius.

— Toată treaba asta a fost în zadar, doctore Keniclius. Nu mai e nevoie de nicio rasă pentru menţinerea păcii. A fost pace în Fe deraţie de peste cincizeci de ani.

— E O MINCIUNĂ! ţipă gigantul, şi vocea sa se prăbuşi peste e i. DAR RĂZBOAIELE EUGENICE? RĂZBOAIELE GALACTICE? DAR R AVAGIILE ROMULANILOR, KLINGONIENILOR ŞI ALE CELORLALŢI? FĂRĂ A MAI MENŢIONA NESFÂRŞITELE, OF, NESFÂRŞITELE DISPU TE DINTRE AŞA NUMITELE RASE „STRĂINE” ALE ÎNSĂŞI FEDERAŢ IEI? O ORGANIZAŢIE DE COPII ALE LUI SPOCK E NECESARĂ PENT RU A-I FORŢA SĂ TRĂIASCĂ ÎN ARMONIE – PENTRU PROPRIUL LO R BINE!

Sulu mormăi.

— Pace prin coerciţie. Umanitatea a crescut în cele din urmă d in această filozofie imatură, Keniclius.

— Tu eşti Keniclius 5, îi reaminti Kirk. Ce te face să crezi că lu crurile pe care le consideri adevărate nu sunt doar buletine de ş tiri depăşite de sute de ani? Predecesorii tăi au fost, probabil, lip siţi de legătura cu evoluţia sociologică a omenirii, în toată aceas tă perioadă.

— Asta nu se poate. Stăpânii spun întotdeauna adevărul, se a uzi o voce. O nouă voce cunoscută.

Se întoarse pentru a privi intrarea, tunelul de groază din care scăpaseră atât de recent.

Agmar şi cele patru ajutoare stăteau acolo, privindu-i.

— Nu pot înţelege de ce ai ajuns să te gândeşti la Keniclius ca la un stăpân, începu McCoy. Desigur, v-a scăpat de la moarte, p e toţi cinci. Dar de ce ar trebui să fii de acord cu planul său pent ru o rasă superioară? Ce importanţă poate avea o rasă de giganţ i Spock, pentru voi?

— Flota noastră de nave, pe care aţi văzut-o, replică Agmar, tr ebuia să fie lansată în acelaşi scop cu al stăpânului. Vedeţi, exist

a între poporul nostru şi el o legătură: această potrivire de scopuri. Boala ne-a lovit, înainte să ducem la îndeplinire planul de a impune pacea într-o galaxie pe care niciunul nu o cunoşteam.

— Dar avem deja pace în Federaţie, sări Kirk, şi nu a fost impusă – a fost însuşită din interior. O pace adevărată.

Se opri.

— Nu mai aveţi nevoie de Spock acum. Programaţi reversul acelei maşini şi lăsaţi-ne să-l luăm înapoi, cu noi.

— NU, tună Keniclius cu sălbăticie. GHEAŢA TREBUIE SPARTĂ.

Vocea gigantului oscila considerabil. Revelaţiile lui Kirk produseseră nesiguranţa unei hotărâri vechi de două sute de ani, care nu cunoscuse decât încrederea absolută.

Dar nu era de ajuns. Gigantul nu putea renunţa într-o clipă la eforturile acumulate de-a lungul celor două secole şi jumătate.

McCoy se apleca peste Spock.

— Jim, e aproape mort.

Kirk se gândi rapid. McCoy nu putea face nimic. Nici Keniclius nu putea. Şi el – el se simţea de-a dreptul, neputincios. De fapt, nu mai era decât altă fiinţă de faţă, care putea fi capabilă să-l salveze pe Spock acum. Se întoarse către celălalt gigant, care rămăsese impasibil la tot ceea ce se întâmplase.

— Dacă ai mintea lui Spock, trebuie să cunoşti simbolul celor de pe Vulcan, numit IDIC.

— INFINITĂ DIVERSITATE IN INFINITĂ COMBINAŢIE, recită forma imensă.

— Cuprinzând elementele care stau la baza adevărului şi ale frumuseţii, termină Kirk. Spune-mi, ar putea o armată de giganţi Spock să impună filosofia phylosiană altor creaturi, coştienţi de sfidarea conceptului IDIC?

Urmă o pauză lungă, timp în care Spock 2 analiză această problemă. Kirk îşi ţinu respiraţia.

— NU CRED ASTA.

— Aşa gândeam şi eu, spuse Kirk, întocându-se spre celălalt gigant. Reprogramează maşina, Keniclius,

— Nu! ţipă Agmer. Era prima exclamaţie violentă auzită din partea unui phylosian. Visul nostru nu trebuie să moară!

Se grăbi, brusc, spre Kirk. Însoţitorii săi îl urmară, încercând să-i oprească pe oameni să-l pună la loc pe maşină.

Sulu scoase un vibrant strigăt de luptă, îl interceptă pe Agmar

şi-l aruncă peste umăr. Phylosienii se aflau într-un dezavataj enorm într-o luptă cu oricine care ştia judo… Aveau prea multe prelungiri de care puteau fi apucaţi.

În busculada care urmă, în acelaşi timp în care cei trei oameni se băteau cu phylosienii, Kirk se grăbi spre maşină. Reducerea idolilor săi îl hotărâse pe stăpânul confuz. Ridică un mâner lung de metal. Nu conta faptul că niciunul dintre oameni nu-l putea ajunge, oricum nu l-ar fi putut opri.

Urmă o puternică descărcare electrică şi gigantul se retrase. Multe alte globuri explodară într-un duş de resturi de sticlă şi componente interne distruse.

Nimeni nu fu rănit, dar distrugerea fusese făcută. Luminile de pe o parte a maşinii se stinseseră – trecuseră în tablourile de pe pereţi. Iar zumzetul slab care provenea din interiorul mesei dispăru treptat.

Kirk, care aproape că-şi epuizase resursele mintale încă de când intraseră în cameră şi îl văzuseră pe muribundul Spock, îşi pierdu controlul. În ciuda diferenţelor de mărime dintre ei, şi fără să ştie de fapt ce inteţiona, sări asupra lui Keniclius.

— Criminalule! L-ai ucis pe Spock!

Nu ajunse la gigant. Un picior la fel de gros ca trunchiul unui copac, păşi între el şi Keniclius. Fu nevoit să se oprească şi să-l privească în faţă pe Spock 2.

— A CONTINUA CU UN ASEMENEA COMPORTAMENT, CĂPITANE, ÎNSEAMNĂ A NEGA ELOCVENŢA ARGUMENTULUI TĂU ANTERIOR. POT SĂ SUGEREZ UN CURS AL ACŢIUNILOR MAI CONSTRUCTIV?

Încurcat, Kirk îl privi cum înaintează spre Sulu şi McCoy.

Cei doi ofiţeri îl lăsară pe Spock 1 pe podea şi se retrască uşor. Aplecându-se, gigantul vulcanian, îl ridică pe Spock 1 cu o singură mână. Degetul mare şi cel arătător atinseră fruntea lui. Închizând ochii, gigantul începu un cântec familiar.

— MINTEA MEA SPRE MINTEA TA… GÂNDURILE MELE SPRE GÂNDURILE TALE…

— Transferul mintal al celor de pe Vulcan! exclamă Sulu, minunându-se.

Camera deveni un tablou de personaje de ceară. Nimeni nu se mişcă, toţi uitându-se la cei doi Spock. Chiar şi Keniclius, a cărui acţiune dovedea că nu anticipase nimic de genul acesta.

Treptat, vocea gigantului slăbi.

Spock 1 flutură din gene, apoi se ridică. Se auzi un sunet, ca şi când cineva îşi dregea vocea, de data aceasta mai moale.

Gigantul vulcanian îl lăsă jos pe modelul mai mic, uitându-se spre Kirk.

— Sunt plăcut surprins de capacitatea dumneavoastră de motivare deductivă, domnule căpitan, spuse Spock 1. Când nu sunteţi certăreţ, s-ar părea că nu există graniţe pentru arsenalul dumneavoastră de talente de argumentare.

Kirk, oricum, auzi foarte puţin din toată această vorbăraie, căci iarăşi îşi pierduse controlul – având un motiv oarecum diferit, de data aceasta.

— Spock! Bătrâne!…

— NU TREBUIE SĂ-ŢI FACI GRIJI, CĂPITANE KIRK, ÎN LEGĂTURĂ CU AMENINŢAREA UNEI RASE STĂPÂNE, rosti Spock 2. Toţi se întoarseră să-l privească. NU VA FI NEVOIE DE NICIUN FEL DE POLIŢIE GALACTICĂ. ŞI DE NICIUN ALT SPOCK. LUCRURILE CARE SE COMBINĂ PENTRU A-L FACE PE SPOCK CANDIDAT PENTRU O ASTFEL DE SARCINĂ, DE ASEMENEA NU VOR FI TOLERATE.

— DAR MUNCA MEA? întrebă Keniclius, disperat. DACĂ IDEALUL PENTRU CARE AM LUPTAT S-A REALIZAT DEJA – VREMURILE CĂRORA TOATĂ VIAŢA AM ÎNCERCAT SĂ LE PUN CAPĂT AU TRECUT – CE SE VA ALEGE DE MINE? PARE SĂ NU MAI EXISTE NICIUN MOTIV PENTRU CARE SĂ MAI TRĂIESC…

— Dimpotrivă, doctore Kirk, obiectă Spock 1. Eu văd toate motivele pentru care ar trebui să trăieşti. Rămâi pe Phylos cu copia mea. Efortul concentrat a doi oameni de ştiinţă, fiecare cu capacităţile sale, poate duce, totuşi, la o renaştere a civilizaţiei de pe Phylos… Şi poate crea posibilitatea unei alăturări paşnice la Federaţie.

— GÂNDURILE MELE SUNT EXACT ACESTEA, DOMNULE SPOCK, încuviinţă Spock 2.

— Aşa s-ar spune, fu de acord Spock 1.

Recuperarea încununată de succes a lui Spock îndepărtase toate gândurile primitive de revanşă din mintea lui Kirk.

— Cum îţi sună asta, doctore Keniclius? A aduce viaţă este mult mai important decât a aduce pace. Dacă poate fi găsită o soluţie pentru a revitaliza rasa lor, phylosienii pot contribui cu multe la cultura galactică

— EU… EU AŞ FI ONORAT DACĂ MI S-AR PERMITE… DA, AI DREPTATE, CĂPITANE KIRK. METODELE FEDERAŢIEI S-AU SCHIMBAT FAŢĂ DE CEEA CE ŞTIAM EU Şi FRAŢII MEI…

— Într-adevăr, la asemenea lucru nu ne gândisem. Agmar părea emoţionat şi interesat. O asemenea schimbare bruscă în gândire… Va fi dificil…

— Vă veţi descurca, spuse Kirk, prea diplomat pentru a sublinia că nu aveau de ales. Şi chiar vorbise serios.

Phylosienii aveau câteva calităţi deosebite pe care treaba aceasta cu rasa superioară le îndepărtase de ei.

Kirk se adresă din nou lui Keniclius, care aştepta.

— Voi raporta noua ta muncă de aici Centrului de Ştiinţă al Federaţiei. Nu numai că eu cred că vor înţelege, dar probabil că vor voi să trimită mai multe echipaje aici pentru a te sprijini. Şi să se asigure că rezişti ispitei de a mai face copii gigant, adăugă şoptit.

Keniclius strânse solemn mâinile fiecăruia, pe rând. Apoi, Agmar şi însoţitorii săi îi conduseră pe Kirk, McCoy, Sulu şi Spock înapoi la suprafaţă.

Când oamenii de pe *Enterprise* plecară, cei doi ginganţi oameni de ştiinţă discutau deja planuri pentru vindecarea sterilităţii phylosienilor şi extinderea cunoştiinţelor lor despre cultura phylosiană.

Teleportarea pe navă fu lipsită de evenimente. Urmară aşteptatele şi puternicele saluturi din partea locotenentului Uhura, a lui Arex, Kyle şi a celorlalţi ofiţeri, fiecare ascunzând cu grijă adevăratele emoţii.

Intrată pe punte, unde Scott, bucuros ca de obicei, înapoie oficial comanda lui Kirk.

— Încotro, acum, domnule căpitan? întrebă Sulu, aşezat iarăşi pe scaunul său confortabil de la consola de navigaţie.

— Stabileşte un curs general spre regiunea Omicron, domnule Sulu. Cred că meritaţi cu toţii un concediu extins. Eu, cel puţin, ştiu că merit.

— Da, domnule, răspunse Sulu, fericit.

— E un lucru bun că am putut să-l oprim pe Keniclius, intonă McCoy, accentuând puternic cuvântul „noi”. Imaginaţi-vă… o navă încărcată la maximum… poate un oraş întreg de giganţi Spock!

Afişă o expresie exagerat îngrozită. Spock privea dezgustat de pe locul său de la computerul central, încercând să-l ignore pe McCoy.

— Ce gând îngrozitor!… continuă doctorul, de neoprit. Giganţi Spock alergând peste tot, ridicându-se ca nişte turnuri peste sate neajutorate… alergând peste întinderi liniştite de ferme… întorcându-se…!

— Poate ar fi mai uşor de suportat decât pe unul ca tine, doctore, interveni Sulu, misterios.

— Cum? răspunse McCoy cu o inocenţă plină de furie. Eu nu sunt gigant!

Kirk crezu că vede o lumină păcătoasă în ochii lui Sulu.

— Nu, admise timonierul, problema este că tu nu încetezi nici odată să te comporţi ca o copie.

McCoy îl tachină tot drumul spre sala maşinilor.

– sfârșit –